

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Ed_McBain-Nenavist.pdb

PDB Name: Ed McBain-Nenavist
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Nenavist
Ed McBain
(87.revír)

1

Za obloukem řeky ohraničujícím sever města bylo vidět jen velkolepou linii obzoru. Kdo se tím směrem zadíval, zatajil dech nad nezvyklou krásou. Obrysy budov se rýsovaly proti nebi a zakrývaly část modří: malé i větší plochy, kvádry domů, strmé střechy, věžičky a štíty lemovaly jako geometrické vzory dolní okraj nebeské klenby s bílými oblaky. A kdo se ubíral po Nábřeží třídě v noci, toho ještě víc uchvacovala oslnivá mléčná dráha zářících lamp, moře světél, opřádající město od břehu řeky až k jižnímu konci, moře, stvořené elektrickou energií. Výbojky na stožárech nad promenádou se třpytily do dálky a zrcadlily se v temné vodě. Zářící okna dotvářela hmotný obrys výškových staveb a sbíhala se ke hvězdám, dokud neskončila pod sprškou rudých, zelených, žlutých nebo oranžových neónů, které zabarvovaly oblohu pestrými blesky. Na sloupech křižovatek se rozsvěcovaly varovné signály a splývaly s ostatními světly v oslnivou podívanou.

Město odpočívalo v oblouku řeky jako hnízdo plné jiskřících drahokamů rozložených v několika třpytivě pulsujících vrstvách.

Domy vypadaly jako teple černé kulisy na obrovitánském jevišti.

Odrážely se ve vodě, zářivé výtvary lidského důmyslu, budící bázlivý údiv.

Za domy a světly běžely řady ulic. Dole na zemi ležel prach a smětí.

Budík se rozezvučel o jedenácté v noci.

Muž se po něm natáhl, zatápal rukou ve tmě, našel páčku na zadní straně budíku a stiskl ji. Zvonení rázem ustalo.

V ložnici bylo ticho, slyšel jen klidné oddechování své ženy May.

Okna byla dokořán, ale vzduch v místnosti byl horký a dusný. Vzpomněl si na chladicí přístroj, který chtěl koupit. sotva začalo léto. Znechuceně se posadil a třel si oči buclatými pěstni.

Byl vyšší postavy, měl krátké světlé vlasy, teď trochu pocuchané. Oči tak šedé, že v temnu místnosti splývaly s šerem, víčka naběhlá spánkem. Vstal a protáhl se. Spal jen v pyžamových kalhotách, a když zdvihl paže nad hlavu, kalhoty mu sklouzly po plochem břiše s tuhým svalstvem. Vzdychl, znova si je natáhl a opět se zadíval na May.

Provlhlá pokrývka byla schumlána v nohou postele. May spala v klubíčku, noční košilku omotanou nad koleny.

Přistoupil k lůžku a lehce ji pohladil. Zamumlala a otočila se na druhý bok. Zasmál se ve tmě a pak se šel do koupelny oholit.

Čas měl přesně vyměřený. Věděl, kolik minut mu zabere holení, kolik času potřebuje na oblečení, a dokonce jak dlouho mu trvá, než vypije šálek horké kávy. Před holením si sejmul náramkové hodinky a položil je na umyvadlo, aby na ně mohl chvílemi mrknout. V jedenáct deset se začal oblékat. Vklouzl do havajské košile Aloha, kterou mu poslal bratr.

Navlékl si žlutohnědé gabardénové kalhoty a lehkou popelínovou bundu. Do levé kapsy si zastrčil kapesník a ze zásuvky si vzal peněženku a drobné.

Otevřel přihrádku a vyndal z ní svou osmatřicítku, jež ležela vedle Mayiny krabičky se šperky. Pohladil palcem tuhé kožené pouzdro a pak zasunul pouzdro s pistolí pod bundu do pravé kapsy. Zapálil si cigaretu, vkročil do kuchyně, aby si ohřál vodu na kávu, a pak se šel podívat na děti.

Jako vždycky spal Mickey s palcem v puse. Pohladil ho po čele. Chlapec byl zpocený jako myš. Musí si znovu promluvit s May. Nemohou přece nechat děti, aby se potily jako v parní lázni. Šel ke Cathyině postýlce a také ji pohladil. Nebyla tak mokrá jako bratr. Ovšem, je to děvče, děvčátka se tolik nepotí. Uslyšel, jak v kuchyni píská konvice. Mrkl na hodinky a usmál se.

Šel do kuchyně, dal si dvě malé lžičky kávového výtažku do velkého šálku a nalil na něj horkou vodu. Vypil kávu černou a neslazenou. Cítil, že se konečně opravdu probouzí, a přísahal si nejméně posté, že se nebude pokoušet urvat trochu spánku před noční službou, je to nesmysl. Má se vyspat, když přijde domů, co tímhle chce k čertu získat? Pár hodin ve dne? Teď aby vstával jak z hrobu. Ne, je to nesmysl. Musí si o tom promluvit s May. Dopil kávu a vrátil se ještě do ložnice.

Rád se díval na spící May. Cítil, že je to trochu podlé a hrubé, dopřávat si tuto radost. Spánek je cosi soukromého a není správné těšit se něčím na úkor člověka, který o tom nemá tušení. Ale vždyť je tak nádherná, když spí, co je na tom tedy zlého? Chvilu na ni hleděl, na černé vlasy rozhozené po polštáři, na plnou křivku boků a stehna a na krásné bílé tělo. Přistoupil k lůžku a shrnul jí dlaní vlasy ze spánku. Políbil ji jen lehce, ale pohnula se a řekla:

"Miku?"

"Jen spi, zlatíčko."

"Už jdeš?" zamumlala ospale. "Ano."

"Dej na sebe pozor, Miku."

"Dám," zasmál se, "a ty buď hodná."

"Hmm," řekla a zabořila se obličejem do polštáře. Naposledy se na ni podíval ze dveří ložnice, prošel pokojem a vyšel z domu. Podíval se na hodinky. Bylo jedenáct třicet. Přesně podle programu, a na ulici se trochu zchladí!

V jedenáct hodin, čtyřicet jedna minut, když byl Mike Reardon vzdálen jen tři bloky od policejní stanice, prolétly mu dvě kulky zezadu lebkou a při výstupu z hlavy mu urvaly polovinu obličeje. Pocítil jen náraz a náhlou nesnesitelnou bolest, snad si ještě nejasně uvědomil hluk výstřelů, ale potom všechno zahalila tma a zhroutil se na dlažbu.

Byl mrtev dřív, než se dotkl země.

Byl v tomto městě doma a teď vytékala jeho krev z rozbitého obličeje na dlažbu a rozlévala se kolem v rudou lepkavou kaluž. Jiný občan ho našel v jedenáct hodin, padesát šest minut a zavolał policii. Navenek se občan, který běžel ulicí k telefonní budce, moc nelišil od občana Mika Reardona, který ležel zhroucený a bez života na cementové dlažbě.

Až na jedinou maličkost. Mike Reardon byl policista.

2

Dva pracovníci kriminálního oddělení hleděli na mrtvé tělo ležící na chodníku. Byla dusná noc a nad hustou krvavou louží na dlažbě poletovalo hejno much. Pomocník policejního lékaře klečel u mrtvoly a s vážným výrazem ji prohlížel. Fotograf z identifikačního oddělení pilně mačkal jeden blesk za druhým. Napříč ulice byly zaparkovány policejní vozy 23 a 24 a jejich osádky měly nevděčný úkol zadržovat zvědavce.

Telefonickou zprávu přijala jedna ze dvou centrál na policejním ředitelství. Ospalý strážný ji mlčky zaznamenal a předal potrubní poštou rádiové ústředně. Dispečer se napřed podíval na velikou mapu městských okresů, kterou měl za sebou na stěně, a pak vyslal tříadvacítku, aby prošetřili oznámení o krvácejícím muži ležícím na ulici a podali zprávu. Když vůz 23 ohlásil, že mrtvého našli, spojil se dispečer s vozem 24 a poslal jej na udané místo. Strážný z telefonní ústředny současně zavolał kriminální oddělení Sever a policejní stanici 87. revíru, neboť tělo bylo nalezeno v jejím prostoru. Mrtvý policista ležel blízko vchodu do opuštěného, uzavřeného biografu. Před lety, když tu ještě stála módní vilová čtvrť, to bývalo prvořadé kino. Když čtvrť začala upadat, biograf mohl promítat už jen ohrané filmy, později klesl až k starým nebo laciným filmům zahraničním. Na levé straně sálu byl další vchod, který majitelé zabežnili. Časem někdo prkna vylámal. Na obnaženém schodišti se povalovaly nedopalky cigaret, láhve od whisky a použité prezervativy. Do ulice přečnívající stříška nad vchodem měla plno nepravdivých, různě velikých děr od kamenů, a zbytek této mozaiky dotvářely plechovky, kusy rour a různé haraburdí.

Proti biografu na druhé straně ulice bylo prázdné prostranství. Stál tu kdysi dobrý a dosti drahý penzion. Za starých časů nebylo nic divného vidět, jak se mramorem zdobenou bránou nese norkový kožich. Ale rozpínavá periférie se roztáhla až k cihlovým zdem hotelu, objala je svými chapadly a zvolna pohltila. Starý dům podleh, zapadl do chudého předměstí a málokdo si už vzpomněl, že to kdysi bývalo krásné a elegantní sídlo. To byl jeho konec. Budova byla stržena a parcela nyní zela prázdnotou, jen tu a tam ještě ze země trčely zbytky cihlových zdí. Plán městské výstavby počítal s tímto pozemkem, ale zatím byl ponechán napospas dětem. Kdo chtěl, vykonal tady svou tělesnou potřebu, a tak se nad prostranstvím vznášel oblak zápachu, za horkých letních nocí nejsilnější. Vanul odtud k biografu a zhoustl pod převislou stříškou. Jako pach života halil chodník a teď se mísil s pachem smrti stoupajícím z dlažby.

Jeden z členů kriminálky couval od mrtvého a začal zkoumat chodník. Druhý zůstal na místě s rukama v kapsách.

Asistent policejního lékaře konečně přerušil obřad, jímž chtěl dokázat, že muž ležící na dlažbě je skutečně mrtev. První policista se vrátil.

"Chcete to vidět?"

"Co máš?"

"Dvě nábojnice."

"Ukaž!"

"Remingtonky, 0,45."

"Dej je do obálky a přivaž k nim štítek. Už jste hotov, doktore?"

"Za minutu."

Blesky vybuchovaly jeden za druhým. Fotograf se honil jako reportér beatové skupiny. Pobíhal okolo hlavní hvězdy a snímál záběry ze všech možných úhlů, jen se mu košile lepila na zpocená záda. Asistent policejního lékaře si dlaní otíral čelo.

"Kde ksakru vězí hoši z revíru?" zeptal se první policista. "Nejspíš mají rozehranou partii pokeru. Bez nich budeme aspoň dřív hotovi." Obrátil se k lékaři. "Co říkáte, doktore?"

"Končím," odpověděl asistent a unaveně vstal.

"Co jste zjistil?"

"Asi to, co sami vidíte. Byl střelen zezadu dvěma ranami, které pronikly hlavou. Smrt nastala nejspíš okamžitě."

"Můžete nám udat čas?"

"Při střelné ráně? Neblázněte!"

"Myslel jsem, že vy doktoři dokážete divy."

"Ano, ale ne v létě."

"Nemůžete to aspoň odhadnout?"

"Jistě, hádání je dovoleno. Ten člověk nemá ještě žádný mrtvolný skvrny. Řekl bych, že byl zabit asi před půlhodinou. Jenže v tomhle vedru... Doufám, že nebudete chtít nemožnosti. Ani po pitvě nebude jasno..."

"Dobrá, v pořádku. Můžeme se podívat, kdo to je?"

"Nepokažte to hochům z laboratoře. Odcházím, mladenci, dobrou noc." Asistent pohlédl na hodinky. "Ať si kolega poznamená, je dvanáct hodin, devatenáct minut."

"A máme zas nový den," poznamenal policista. Zapsal čas na rozvrhovou tabulku, kterou měl stále v ruce.

Druhý policista klečel u mrtvého. Najednou zvedl hlavu. "Je ozbrojený," hlásil.

"A hele."

Lékař se vzdaloval a osušoval si obočí.

"Vypadá to na osmařicítku," řekl druhý policista. Podíval se důkladněji na pistoli v pouzdře. "Nojo. Speciál pro detektivy. Chceš na ni dát štítek?"

"Samo." V tu chvíli zaslechl první policista brzdění a za chvíli zastavil napříč ulice vůz. Otevřely se přední dveře, vystoupili dva muži a zamířili ke skupince kolem mrtvého.

"Z 87. revíru jsou tady."

"Zrovna na čaj," poznamenal suše druhý policista. "Koho asi poslali?"

"Semzdá, že je to Carella a Bush." První policista vyndal z pravé kapsy bundy svazek štítků stažený gumičkou. Vytáhl jeden a zbytek zastrčil zas do kapsy. Štítek měl tvar obdélníku o šířce asi sedm centimetrů a délce dvanáct a byl světle hnědý jako ovesná mouka. Na jednom konci byl otvorem provlečen provázek s volně visícími konci. Na horním okraji byl vytištěn nápis Policejní ředitelství a pod ním menším písmem: Evidence.

Carella a Bush z 87. revíru se pomalu blížili. Příslušník kriminálního oddělení na ně letmo pohlédl a začal vyplňovat na štítku rubriku Místo nálezu. Carella měl modrý oblek s šedou kravatou, kterou k bílé košili přidržovala vkusná spona. Bush měl na sobě oranžovou sportovní košili a khaki kalhoty.

"Nejsou ti dva od litačky?" poznamenal hlasitě druhý příslušník. "Vy kluci sebou umíte hodit, na mou duši. Jak to děláte při náletu?"

"Necháme to odklízovací četě," řekl Carella. "A co děláte vy?"

"S váma se člověk zasměje!" ozval se první. "Můžem sbalit fídlátka."

"Měl jsem službu u příjmu, když to přišlo," vysvětloval Carella. "Bush dělal s Fosterem šťáru v nějakým baru. Reardon se neukázal." Carella se odmlčel. "Bylo to tak, Bushi?" Bush přikývl.

"Když máš službu v příjmačce, co děláš k čertu tady?" řekl první policista.

Carella se zašklebil. Byl to vysoký, pružný chlapík. Vyzařovala z něho značná síla, ale nebyla to prostá fyzická zdatnost, nýbrž spíš výsledek důmyslné souhry všech svalů. Kaštanové vlasy nosil krátce ostříhané. Měl hnědé oči a nepatrně šikmo skleslá víčka, jež mu dodávala vzhled hladce vyholeného orientálce. Měl široká ramena, štíhlé boky a potrpěl si na dokonalé oblečení, ať to byla třeba jen kožená bunda k vodě. Měl silná zápěstí a velké ruce. Teď je rozhodil a řekl:

"Mám snad zvedat telefon, když tu máme vraždu? Nechal jsem to Fosterovi. Je ještě zelenáč."

"Měli jste něco zajímavého v posledních dnech?" zeptal se druhý policista.

"Jako u vás," odpověděl Carella stručně.

"Někdo má kliku. Ale na vás určitě zůstaly jen zbytky."

"Jen nějaká žabařina," řekl ten první.

"Jen to řekni srozumitelně," odpověděl Bush pohotově. Mluvil měkce a jeho klidný hlas každého překvapil, neboť měřil přes sto devadesát a jeho suché kostnaté tělo vážilo nejméně sto deset kilo. Vlasy měl jako čupřiny, kterých se nedotkl hřeben. K tomu byly ještě tak rudé, že křičely i proti oranžové barvě jeho sportovní košile. Z krátkých rukávů čouhaly silné svalnaté paže. Po pravém předloktí se táhla rozeklaná jizva po ráně nožem.

Fotograf přistoupil k bavícím se detektivům. "Tak, pánové, co děláte?" zeptal se nedůtklivě: "Pokoušíme se zjistit, kdo to je," řekl druhý příslušník. "Proč se ptáš? Něco se děje?"

"Neřekl jsem, že jsem už skončil."

"Tak ty si chceš ještě něco zmáčknout?"

"Ne, ale můžete se aspoň zeptat."

"Proboha, pro koho děláš? Pro Conovera?"

"Z vás od kriminálky darmo člověka rozbolí hlava." „Jdi domů a vyvolej si pár negativů, co říkáš?"

Fotograf pohlédl na hodinky. Zamumlal pár slov, ale neohlásil zjištěný čas, takže se první policista musel podívat na svoje, aby mohl zapsat jeho odchod do časové tabulky. Odečetl několik minut a zaznamenal zároveň dobu, kdy Carella a Bush vstoupili do akce.

Carella se zadíval na týl mrtvého. Výraz jeho tváře se téměř nezměnil, jen na vteřinu mu zastřel oči prchavý stín smutku a zase se ztratil.

"Čím střílel vrah?" zeptal se. "Kulometem?"

"Pistolí pětačtyřicítkou," řekl první příslušník. "Našli jsme nábojnice."

"Kolik?"

"Dvě."

"Strašný," řekl Carella. "Což abysme ho obrátili?"

"Ambulance je na cestě?" zeptal se Bush klidně.

"Ano," odpověděl první policista. "Jenže dneska v noci všechno plave."

"Dneska v noci plave každý v potu," řekl Bush. "Jedno pivo by páslo."

"Pojď mi pomoci," řekl Carella, "vezmi ho z týchle strany." Druhý policista se sklonil, aby Carellovi pomohl. Společně

tělo obrátili. Hejno much hněvivě vzlétlo a pak se zas sneslo na chodník a na krvavou rozbitou ránu, která bývala obličejem. I ve tmě viděl Carella na místě levého oka zející otvor. Druhý otvor byl těsně pod pravým okem, rozbitá lící kost byla vyražena dopředu a její ostré štěpiny prorazily kůži.

"Chudák," řekl Carella. Nikdy si nezvykl dívat se do tváře smrti. Už dvanáct let byl detektivem a za tu dobu se naučil snášet syrově drtivý, fyzický úder smrti, ale nedovedl se vyrovnat se vším ostatním kolem ní - s náhlým pocitem prázdna, jež následuje, když se pulsující život sesune v hromádku zkrvaveného masa.

"Má někdo světlo?" zeptal se Bush.

První policista sáhl do levé kapsy. Stiskl spínač a chodník ozářil kruh světla.

"Na obličej," požádal Bush.

Světlo se přeneslo na tvář mrtvého.

Bush polkl. "Vždyť je to Reardon," řekl a hlas mu klesl. Pak opakoval téměř šeptem: "Kristepane, to je Mike Reardon."

3

87. revír měl šestnáct detektivů a jedním z nich byl David Foster. Ale mohl jich mít sto šestnáct a ještě by to nebylo dost. Od Nábřeží třídy s vysokými budovami, které se chlubily livrejovanými vrátnými a liftboji, se okres prostíral k centru s lahůdkářskými obchody a luxusními kiny a dál na jih ke Culverově třídě a Irské čtvrti a ještě jižněji až k Portorické čtvrti a Groverovu parku, kde se potloukali výrostkové a výtržníci. Na východ a západ zahrnoval okres třicet pět městských ulic. V tomto čtyřúhelníku, ohraničeném na severu řekou a na jihu Groverovým parkem, a v blocích třiceti pěti ulic od východu k západu žilo na devadesát tisíc lidí.

David Foster patřil mezi obyvatele okresu. David Foster byl černocho.

Narodil se tady, vyrostl v této čtvrti, a když dosáhl jedenadvaceti roků, zdrav na těle i na duchu, vysoký sto osmdesát centimetrů, o deset víc, než se požadovalo u policejních jednotek, s výborným zrakem a čistým rejstříkem, vykonal přijímací zkoušku a stal se strážníkem.

Jeho počáteční roční plat v té době byl 3727 dolarů a Foster se snažil, aby si jej zasloužil. Pracoval tak dobře, že byl po pěti letech vybrán do pátracího oddělení. Byl ustanoven detektivem třetí třídy, jeho roční plat činil již 5230 dolarů, a on se opět poctivě snažil, aby si jej zasloužil.

Jednoho časného rána, 24. července, zatímco jeho kolega Mike Reardon vyléval svou krev na okraj vozovky, vydělával si na svůj denní chléb výslechem muže, kterého sebrali společně s Bushem při šťáře v baru.

Výslech se konal v druhém patře policejní budovy. Napravo od stolku v prvním poschodí byla nenápadná a zaprášená bílá tabulka s černým nápisem, jež oznamovala: Pátrací oddělení. Směrová šipka informovala návštěvníky, že detektivové sídlí o patro výš.

Schody byly železné, úzké, ale dokonale čisté. Vystoupilo se po šestnácti stupních, pak se konstrukce zalomila v opačném směru a následovalo dalších šestnáct.

Návštěvník se octl na úzké, spíše osvětlené chodbě. Na pravé straně poblíž schodiště byly dvojce dveře označené tabulkou jako šatny. Dál, chodbou doleva, minul host lavičku z dřevěných latěk, která neměla opěradlo, poněvadž byla vsazena do úzkého výklenku s uzamčenými dveřmi, za nimiž byla nepoužívaná výtahová šachta. Další vchod vpravo byl označen jako Umývárna pro muže a na dveřích po levici visela tabulka se stručným nápisem Kancelář.

Na konci chodby byla služebna. Vpředu laťková přepážka a za ní stolky s telefony, pult na časopisy s několika fotografiemi a poznámkami, zavěšený svítící glóbus, za ním další stolky a nakonec zamřížovaná okna, která vedla na přední stranu budovy. Vpravo za přepážkou návštěvník mnoho neviděl, neboť

stolky byly zastíněny dvěma vysokými, zeleně natřenými kovovými kartotéčnými skříněmi.

V této části místnosti právě Foster vyslýchal muže, kterého krátce předtím sebral v baru.

"Jak se jmenujete?" zeptal se ho. "No hablo inglés," odpověděl muž.

"Zatraceně," ulevil si Foster. Byl to hromotluk s temně čokoládovou pletí a veselými hnědými očima. Měl na sobě bílou popelínovou košili, u krku rozhalenou, rukávy měl na svalnatých pažích ohnuté.

"Cuál es su nombre?" zeptal se váhavou španělštinou. "Tomas Perillo."

"Vaše adresa?" Chvilku přemýšlel. "Dirección!"

"Tres-tres-cuatro Mei-son. "

"Věk? Edad?"

Perillo pokrčil rameny.

"Dobrá," řekl Foster, "kde je nůž? Pitomče, takhle se do rána nikam nedostaneme. Podívej se, donde está el cuchillo?"

"Puede usted decirme?"

"Creo que no. "

"Proč? Proboha, přece jsi měl nůž, ne?"

"No sé. "

"Syčáku, víš moc dobře, že jsi měl nůž. Tucet lidí ho u tebe vidělo. Tak jak je to?"

Perillo mlčel.

"Tiene usted un cuchillo?" zeptal se znovu Foster. "Ne.

"Lháři!" vykřikl Foster. "Ty jsi měl nůž. Co jsi s ním udělal, když jsi pobodal toho chlapa v baru?"

"Dónde está el servicio?" zeptal se Perillo.

"S tím mi dej teď pokoj," vyštěkl Foster. "Postav se! Myslíš snad, že jsi někde v herně? Vyndej ruce z kapes!"

Perillo vytáhl ruce z kapes. "Tak kde je ten nůž?"

"No sé. "

"Ty nevíš, ty nevíš," opíčil se Foster. "Dobrá, táhni ven. Posadíš se na lavici na chodbě. Zavolám někoho, kdo mluví španělsky. Jdi si zatím sednout. Běž!"

"Bien," odpověděl Perillo. "Dónde está el servicio?"

"V chodbě vlevo. A nebud' tam celou noc."

Perillo vyšel. Foster se tvářil vztekle. Člověk, kterého Španěl pobodal, neutrpěl těžké zranění. Kdyby se měli starat o každou rvačku, v níž to dojde na nože, nevyšli by z práce. A co by teprv dělal někde jinde, kde píchnout nožem je něco tak všedního jako podržnout krůtu. Zasmál se svému nápadu, vložil papír do psacího stroje a začal psát zprávu o vloupání, které vyšetřovali před několika dny.

Přišli Carella a Bush a na první pohled bylo vidět, že mají naspěch. Carella zamířil hned k telefonu, podíval se do příručního seznamu a začal vytáčet číslo.

"Co se děje?" zeptal se Foster. "T'a vražda," odpověděl Carella. "A co?"

"Byl to Mike."

"Který Mike?"

"Reardon."

"Cože?" zeptal se Foster s úžasem. "Cože?"

"Dostal dvě rány do hlavy zezadu. Volám poručíka. Bude asi chtít rychlou akci."

"Poslyš, nežvaní?" zeptal se Foster Bushe. Když však spatřil výraz jeho tváře, poznal, že Carella nežertuje.

Poručík Byrnes byl náčelníkem pátracího oddělení 87. revíru. Byl menší postavy a hlava mu seděla na zdatném trupu jako cvoček. Měl kovově modré oči, které už něco viděly, a neušla jim žádná maličkost. Věděl, že jeho okres je horká půda, ale právě proto jej měl rád. Špatní sousedé potřebují dobré policisty, říkával často a byl pyšný, že patří k lidem, kteří dovedou zabrat. Řídil kdysi šestnáct mužů, ale od této chvíle už jenom patnáct.

Z těchto patnácti mužů se teď kolem něho v služební místnosti shromáždilo deset. Ostatních pět plnilo úkoly, od kterých je nemohl odvolat. Rozesadili se na židlich a rozích stolů, někteří si stoupli k zamřížovaným oknům nebo se opřeli o kartotéční skříně. V pracovně to vypadalo jako při střídání směn, jen neslušné vtipy nebylo slyšet. Všichni věděli, že byl zabit Mike Reardon.

Poručík Lynch stál vedle Byrnesa, který si nacrpal dýmku. Byrnes měl tlusté zručné prsty, palcem pěchoval horlivě tabák a nedíval se na nikoho.

Carella ho pozoroval. Obdivoval poručíka a vážil si ho, i když mu většina říkala "starej bubák". Carella znal řadu kolegů, kteří pracovali v revírech, kde velitel víc praskal bičem, než užíval rozumu. Pro tyрана člověk nerad pracuje. Byrnes byl jiný, a byl nejen dobrý vyšetřovatel, byl taky chytrý. Proto ho Carella soustředěně sledoval, i když Byrnes dosud mlčel.

Byrnes škrtl zápalkou a zapálil si dýmku. Vypadal jako klidšas, který si právě chce dát skleničku portského po těžkém obědě, ale pod tvrdou lebeční kostí se mu na plné obrátky točila kolečka a hluboko v nitru páliło rozhořčení nad vraždou jednoho z jeho nejlepších lidí.

"Tady velký řeči nepomůžou," promluvil najednou. "Najděte mi toho darebáka co nejdřív." Vyfoukl obláček kouře a rozehnal jej širokou rukou s krátkými prsty. "Když si přečtete noviny a uvěříte jim, dozvíte se, že policista nenávidí vrahy policistů. Je to zákon džungle. Kdo s koho. V novinách je dost pitomců, kteří si myslí, že jde o pomstu. Jenže my nemůžeme dopustit, aby nás někdo zabíjel, protože policista je symbol pořádku a zákona. Jestli tenhle symbol padne, budeme mít na ulici zvířata. Už je jich tam stejně dost. Proto chci, abyste našli Reardonova vraha - nejen proto, že byl z našeho revíru a že to byl dobrý policista. Chci, abyste toho syčáka našli, protože Reardon byl chlap - moc dobrý chlap."

Pusťte se do toho odkud chcete, znáte svou práci. Hlaste mi všechno, co objevíte, co ulovíte v archívech i na ulici. Ale hlavně ho koukejte najít. To je všechno."

Poručík se vrátil s Lynchem do své kanceláře. Několik vyšetřovatelů zamířilo do kartotéky zjistit, kteří rváči kdy používali pětacítky. Někteří šli do "špinavé kartotéky", seznamu známých delikventů z okresu, a pátrali, kterému ze známých zlodějů mohl Mike Reardon někdy šlápnout na prsty. Další se vypravili do kartotéky usvědčených pachatelů a začali soustavně zkoumat karty, kde se na případu podílelo i jejich oddělení, zvláště pak osobně Mike Reardon.

Foster vyšel na chodbu a chlapíkovi, kterého předtím vyslýchal, řekl, ať maže domů a příště nestrká nos, kam nemá.

Zbytek skupiny, mezi ostatními i Carella a Bush, vyrazil do ulic.

"Starej mi jde na nervy," řekl Bush. "Myslí si, že je Napoleon."

"Byrnes je správný chlap," odporoval mu Carella. "Zřejmě si to o sobě myslí."

"Tobě jde na nervy všechno," poznamenal Carella. „Špatně ses vyspal."

"Řeknu ti, že v tomhle zatraceném revíru dostanu brzo žaludeční vředy," odpověděl Bush. "Nikdy mi nic nebylo, ale od té doby, co jsem byl přeložený sem, cítím, jak na mě ty vředy lezou. No jak by sis to vysvětlil?"

Bush mohl dostat vřed z mnoha příčin a žádná nemusela mít nic společného s revírem. Ale Carella neměl v tu chvíli chuť se přít, a proto zachoval klid. Bush zatrpkle pokýval hlavou.

"Musím zavolat ženě," řekl.

"Ve dvě hodiny v noci?" zeptal se Carella nedůvěřivě. "A co má bejt?" zeptal se Bush sršatě.

"Nic. Jen jdi a zavolej ji."

"Chci se jen přesvědčit," řekl Bush a dodal, "jen přesvědčit."

"Ovšem"

"K čertu, třeba se teď kolik dní nedostaneme domů."

"Ovšem"

"Je na tom něco špatného, když zavolám a řeknu jí, co se děje?"

"Chceš se se mnou hádat, kamaráde," řekl Carella s úsměvem. "Ne.

"Tak jdi zavolat své ženě a mně vlez na záda."

Bush uspokojeně přikývl. Zastavili se u kavárničky na Culverové, kde bylo dosud otevřeno, a Bush šel dovnitř telefonovat. Carella zůstal venku a opřel se o pult před kavárnou.

V městě bylo ticho. Vysoké domy natahovaly temné prsty k měkké propasti nebe. Tu a tam se zatřpytilo koupelnové světlo jako oko v prázdném obličej. Dvě mladá irská děvčata minula cukrárnu a na dlažbě se rozlehl kovový zvuk vysokých podpatků. Carella vrhl letmý pohled na jejich nohy a tenké letní sukně. Jedna z dívek na něj bez studu kývla a obě propukly v perlivý smích. Prolétla mu myslí vzpomínka, jak zdvihl sukni jednomu irskému děvčeti. Pocit byl tak intenzivní, že musel vytrysknout odněkud z hloubky jeho podvědomí. Zdálo se mu, že to snad jen někde četl. Irská děvčata, Odysseus? Tou knihou se nemohl prokousat, ale bylo tam o spoustě krásných děvčat a milování. Co tak asi čte Bush? Bush má moc práce, nemůže ani číst. Co se jen nastará o tu svou ženu!

Ohlédl se. Bush stál ještě v telefonní budce a živě hovořil. Prodavač za pultem byl zahloubaný do dostihového programu a z koutku úst mu trčelo párátka. Na konci pultu seděl mladík a srkal vaječný koňak. Carella vdechl páchnoucí vzduch. Dveře telefonní budky se konečně otevřely, Bush vyšel ven a otíral si čelo. Kývl na barmana a připojil se ke Carellovi.

"V tý boudě bylo vedro," ulevil si. "Všechno v pořádku?" zeptal se Carella.

"To se rozumí," řekl Bush. Pohlédl podezřívavě na Carellu. "Proč by nebylo?"

"Už se nezlob. Tak kde začneme?"

"Nebude to tak lehký," řekl Bush. "Tohle mohl udělat nějaký darebák, kterej měl na Mika pořádný vztek."

"Nebo někdo, koho zrovna při něčem nachytal."

"Měli bysme to přenechat kriminálce, máme toho až nad hlavu."

"Ještě jsme ani nezačali a ty už toho máš nad hlavu. Co je s tebou, Hanku?"

"Nic," řekl Bush, "ale myslím si, že policisté nejsou zrovna největší mozky."

"Hezký, když to říká policista."

"Ale je to pravda. Podívej se, celá ta naše pátrací skupina je spolek pitomců, víš to stejně dobře jako já. Abys byl detektivem, potřebuješ jen dvě silné nohy a houževnatou náturu. Nohy tě zanesou do všech špinavejch koutů, který musíš prolízt, a houževnatost ti pomůže, abys od toho neutek. Sleduješ mechanicky každou stopu, a když máš štěstí, jedna z nich ti vyjde. Když nemáš štěstí, nevyjde žádná. Jsi v koncích."

"A mozek k tomu nepotřebuješ, že ne?"

"Snad trochu. Ale moc ho policajti ze sebe nevydád."

"Tak dobře."

"Myslíš, že vydá?"

"Ne, nechci se hádat. Ale jestli Reardon někoho chytil právě při nějakém zločinu..."

"To je zas jiná věc, která mě u našeho řemesla rozčiluje," řekl Bush.

"Tobě leží policie pěkně v žaludku, co?" zeptal se Carella. "Celý tohle všivý město policii nenávidí. Myslíš, že má rád někdo poldu? Symbol zákona a pořádku, k smíchu! Ať si náš starej vyjde mezi lidi a podívá se, jak to doopravdy chodí. Každěj, kdo jednou dostal pokutu za parkování, má na policii spaden. Tak je to!"

"Jistě, v tom je naše smůla," řekl Carella trochu mrzutě. Bush pokrčil rameny. "A co mi taky leze na nervy, je způsob, jak mluvíme..."

"Jak to myslíš?"

"Byl spáchán zločin!" ušklíbl se Bush. "Tak mluví policajti. Už jsi někdy slyšel, aby řekli ‚čapli jsme toho lumpa? Ne, vždycky řeknou: ‚Zajistili jsme pachatele‘."

"Nikdy jsem neslyšel, že by strážník řekl ‚Zajistil jsem pachatele‘," namítl Carella.

"Mluví o úředních zprávách," odpověděl Bush.

"Ovšem, to je něco jinýho. Jakmile jde o něco úředního, vždycky se lidi vyjadřujou jinak, než jak jim zobák narost."

"Policajti tím víc."

"Proč si nedáš pokoj? Něco tě kouslo nebo co?"

"Jen si tak hraju," dal se Bush najednou do smíchu. Všechny předchozí úvahy říkal svým obvyklým přiškrceným hlasem, ale teď, když se smál, bylo už těžko poznat, jestli je opravdu naštvaný.

"Co kdybychom trochu prověřili výčepy," řekl Carella. "Totiž jestli v tom hrála roli nějaká nenávist, mohl to být někdo z blízkého okolí. V putykách můžeme na něco kápnout, kdo ví?"

"Rozhodně si aspoň dám pivo," řekl Bush, "mám už na něj chuť, co jsem vyšel z domu."

Trojlistek byl jeden z barů, jakých je po světě tisíce. Stál na Culverové, zastrčen mezi vetešnickým krámkem a čínskou prádelnou. Měl celonoční provoz a zásoboval irské zákaznictvo z nejbližšího okolí. Někdy do Trojlistku zabrousil některý Portoričan, ale takové přespolní návštěvy neměli temperamentní stálí hosté, vždy ochotní k rvačce, zrovna rádi. Častěji než aby si smočili knírek - neboť pití ve službě předpisy přísně zakazují - zašli sem policisté proto, aby zjistili, jestli horké hlavy nerozpálila whisky a jestli tu pěsti nelitají moc divoce. V pestře zdobené místnosti se to teď pralo jednou za uherský měsíc - nebo řečeno poetičtěji - ne tak často jako za starých dobrých časů, kdy do těchto končin poprvé vtrhla vlna Portoričanů. Neuměli dobře anglicky, ani si nedovedli přečíst nápisy, a o to byl jejich vpád do Trojlistku nevázanější. Věrným zastáncům hesla Amerika Američanům naopak ani nenapadlo, že Portoričané byli a jsou taky Američany, a večer co večer prosazovali v nových bojích svoje vlastenecké stanovisko. Na stěnách baru se často zaskvěly rudé kapky čerstvé krve. Ale to bývalo za starých dobrých časů. Za nových špatných časů

mohl host chodit do Trojlístku třeba týden a musel mít štěstí, aby uviděl jednu nebo dvě rozbité hlavy. Za oknem stála tabulka "Dámy vítány", ale mnoho dam pozvání nedbalo. Stálí hosté byli muži z blízkého sousedství, kteří se nudili mezi čtyřmi stěnami chudých obydlí, a raději vyhledávali bezstarostné kamarádství s kumpány, jež domov nudil zrovna tak. Jejich ženy zas chodily hrát v úterý bingo, ve středu třeba do kina či do kavárny a ve čtvrtek naproti přes ulici do Šicího klubu, a jak se prostě hodilo. Co je tedy na tom, urazit s kamarádem nějaký to pivo vedle v hospodě? Vůbec nic.

Špatné bylo, když se objevil někdo od policie.

Policajty totiž měli v žaludku všichni, a tajné zvlášť. Samozřejmě že se vždycky dalo prohodit: "Jak se daří dnes večer, inspektore Dugane?" nebo nějaký podobný nesmysl, ale když si člověk zrovna opatroval pěkné místo v koutku pro nějakého zelenáče a kynula mu sklenka kořalky, nebylo příjemné, když si přisedl tajný. To dokázalo k ránu jednoho pěkně otrávit. Ne že by někdo měl něco proti policistům vůbec. Ale nemají se potloukat po hospodách a brát člověku náladu, když je v nejlepším. Taký nemají čmuchat po hernách a kazit radost ze hry. Tím miň mají co dělat v hotýlcích a překážet člověku v jeho nejmilejší zábavě, zkrátka nemají strkat nos tam, kde o ně nikdo nestojí.

A tajný, to je zamaskovaný policajt, ta nejhorší věš. Copak asi hledají ti dva čmuchalové na konci baru? "Dej nám pivo, Harry," řekl Bush.

"Pojďte dál," odpověděl majitel baru Harry. Natočil pivo a donesl je na stolek, k němuž se posadil Bush s Carellou.

"Dneska v noci přijde zvlášť k chuti, co?" řekl.

"Ještě jsem neviděl hospodského, který by v takovém vedru načepoval a zůstal dlužen reklamou," odpověděl Bush klidně.

Harry se zasmál, ale jen proto, že zákazník byl policista. Dva muži u karetního stolku se hádali o svobodné Irsko. V televizi běžel noční film o ruské carevně.

"V práci, pánové?" zeptal se Harry.

"Proč tě to zajímá?" řekl Bush. "Máš pro nás nějakou?"

"Ne, jen se tak ptám. Myslím, že tady vám moc starostí nenaděláme... detektiva tu často nevidíme," řekl Harry.

"To proto, že máš tak pořádný podnik," poznamenal Bush. "Nejslušnější podnik na Culverový."

"Od té doby, co jsme ti odstříhli telefon," řekl Bush. "No, mívali jsme trochu moc hovorů."

"Hlavně trochu moc sázek," odpověděl Bush klidným hlasem. Zdvihl sklenici s pivem, smočil horní ret do pěny a zas sklenici postavil.

"Nic to nebylo, na mou duši," řekl Harry. Neraď vzpomínal na výslech u státního návladního kvůli té proklaté telefonní kabině.

"Hledáte někoho?"

"Dneska je tu dost klid," řekl Carella.

Harry se usmál a vpředu se mu blýskl zlatý zub. "Tady je vždycky klidno, vždyť to znáte."

"Ovšem," pokýval hlavou Carella. "Danny Pírko tu nebyl?"

"Ne, dneska jsem ho ani nezahlídl. Proč? Co se stalo?"

"To pivo je dobrý," řekl Bush.

"Ještě jedno?"

"Ne, díky."

"Řekněte mi, opravdu se nic nestalo?" zeptal se Harry. "Co je s tebou, Harry? Něco se tu semlelo?" zeptal se Carella.

"Cože? Ne, toseví že ne, přece byste si něco takového nemysleli. Ale je divný, když sem někdo od vás zabrousí. Chci jen říct, že se tu vážně nic nedělo."

"V pořádku," řekl Carella. "Neviděl jsi v poslední době u někoho pistoli?"

"Pistoli?"

"Ano. "Jaká by to měla bejt?"

"Jakou jsi viděl?"

"Žádnou jsem neviděl." Harry se začal potit. Natočil jedno pivo pro sebe a rychle ho vypil.

"Žádnýho z těch mladých pásků s bouchačkou?" zeptal se Bush tiše.

"Ale prosím vás," řekl Harry a setřel si ze rtů pěnu, "ty vidí člověk každou chvíli."

"A co tak něco většího?"

"Jak většího? Myslíte tak 0,32 nebo 0,38?"

"Myslíme tak 0,45," řekl Carella.

"Poslední pětačtyřicítku jsem tu viděl," řekl Harry zamyšleně, "už hezky dávno..." Potřásl hlavou. "Ne, to by vám nepomohlo. Co se přihodilo? Někdo to koupil?"

"Dávno. Kdy dávno?" zeptal se Bush.

"V padesátém, nebo spíš v jedenapadesátém roce. Jeden kluk přišel zrovna z vojny. Přihasil si to sem a mával nám tu pětačtyřicítkou před nosem, celej žhavej do rvačky. Jako všichni kluci. Dooley ho uzemnil. Pamatujete se na Dooleye? Tohle bejvala jeho hospoda, než ho přeložili do jinýho revíru. Bezvadnej chlap. Vždycky se tu zastavil a..."

"Ještě tu někde bydlí?" zeptal se Bush. "Kdo?"

"Ten mladík, co se vytahoval s pětačtyřicítkou."

"Jo ten," Harry svažtil obočí, "proč?"

"Ptám se tě, Harry," řekl Bush. "Bydlí nebo nebydlí?"

"Jo, myslím, že jo. Proč?"

"Kde?"

"Poslyšte," řekl Harry, "nechci dělat nikomu nepříjemnosti."
"Nikdo nebude mít kvůli tobě nepříjemnosti," řekl Bush. "Má ještě tu pětačtyřicítku?"
"To nevím."
"Co se stalo tenkrát v noci? Když ho Dooley uzemnil."
"Nic. Ten hoch neměl pistoli nabitou. Víte, jak to chodí, zrovna se vrátil z vojny."
"Jak to chodí?"
"Jen tak mával pistolí. Nevěřím, že byla nabitá. Hlaveň byla asi zavařená."
"Víš to jistě?"
"No, to ne."
"Vzal mu Dooley pistoli?"
"Teda..." Harry se odmlčel a setřel si pot z čela, "myslím, že Dooley tu pistoli ani neviděl."
"Když s ní ten kluk mával?"
"Totiž," řekl Harry, "někdo zahlídl Dooleye, jak jde po ulici, mládence uklidnili a vytáhli ho na vzduch."
"Dřív než Dooley vešel?"
"Jo, myslím, že jo."
"A mládenec si pistoli odnes?"
"Určitě," řekl Harry. "Chápejte, nechtěl jsem mít ve svém výčepu žádné nepříjemnosti."
"Chápu," řekl Bush. "Kde bydlí?" Harry zamrkal. Rozhlédl se po výčepu. "Kde?" opakoval Bush.
"Na Culverový."
"Kde na Culverový?"
"V domě na rohu Culverový a Masonový. Koukněte, hoši..."

"Dal se někdy ten mladík slyšet, že nemá rád policajty?" zeptal se Carella.
"Ne ne, kdepak," odpověděl Harry. "Je to slušnej chlapec. Pustil tenkrát v noci pár pěttek, to je celý."
"Znáš Mika Reardona?"
"Jak bych neznal," řekl Harry. "Ten mladík ho zná taky?"
"To nemůžu tvrdit. Ten chlapec byl tenkrát v noci jenom pořádně nalíznutej, to je všecko."
"Jak se jmenuje?"
"Říkám vám, že tenkrát jen přebíral, nic víc. A od padesátýho je to už taky hezky dávno."
"Jak se jmenuje?" „Frank. Frank Clarke."
"Co tomu říkáš, Steve?" zeptal se Bush Carelly.
Carella pokrčil rameny. "Jde to moc snadno. Není dobře, když jde tak snadno."
"Ale rozhodně to oťukneme," řekl Bush.

4

Každý byt má svou vůni, i když to nemusí být vždycky vůně zeli. Spousta lidí má tento kuchyňský pach ráda a vůbec si ho nespojuje s chudobou.

Pach lidského přibytí je pach života.

Je známkou všech jeho funkcí, potu, vaření, vylučování i plození. Všechny jeho složky se mísí v jeden gigantický pach, který zaútočí na chřípí, jakmile překročíte práh domovních dveří. Desítky let je usazen ve zdech. Prosákl podlahami a vnikl do stěn. Lpí na zábradlí schodiště i v linoleu pokrývajícím schody. Zalézá do rohů a vystupuje nad holé žárovky svítící na každém odpočívadle. Je všudypřítomen, ve dne i v noci. Je to pach života, nezávislý na denním světle nebo típytu hvězd.

Pronikal domem i onoho časného jitra 24. července ve tři hodiny ráno. A byl zde v plné síle, neboť vedro uplynulých dnů ho ještě víc vtlačilo do hloubi stěn. Udeřil Carellu a Bushe, sotva vešli. Carella hlasitě zafřkal, pak rozškrkl zápalku a přidržel světlo u poštovních schránek.

"Tady to máme," řekl Bush. "Clarke 3B."

Carella zhasl mávnutím ruky zápalku a vykročili k schodišti. Popelnice byly na noc vtaženy do domu a srovnány v přízemku pod schody. Jejich aróma se přidalo k ostatním a splynulo v jeden společný hnilobný pach. Dům spal, ale dráždivé zápachy neumdlévaly. Kdosi v druhém patře hlasitě chrápal. Na každých dveřích zasmušile visel nízko nad zemí okrouhlý drátěný košík na láhve s mlékem a čekal na mlékaře. Na jedné byla připevněna tabulka s nápisem BŮH JE NÁŠ STRÁŽCE. Ale zevnitř je určitě zajišťovala ocelová tyč, zapuštěná do podlahy.

Carella s Bushem se vyškrábali do druhého patra. Žárovka nad schodištěm nesvítla. Bush zažehl zápalku.

"Touhle chodbou."

"Uděláme to s plnou parádou?" zeptal se Carella. "Má pětačtyřicítku nebo nemá?"

"Má."

"Moje životní pojistka by ženu asi moc nevytrhla."

Došli ke dveřím a postavili se každý z jedné strany. Vytáhli služební revoly. Carella ani okamžik nevěřil, že ho bude potřebovat, ale opatrnost není nikdy na škodu. Natáhl levou ruku a zabušil na dveře.

"Asi spí," řekl Bush.

"Dokazuje, že má čisté svědomí," odpověděl Carella. Znovu zaklepal.

"Kdo je tam?" ozval se hlas. "Policie. Nechtěl byste otevřít?"

"Prokrista!" ozvalo se za dveřmi. "Hned to bude."

"Tohle nebudeme potřebovat," řekl Bush. Zastrčil revolver do pouzdra a Carella učinil totéž. Z bytu slyšeli skřípot drátěnek a pak se ženský hlas zeptal: "Co se děje?" Slyšeli, jak se ke dveřím blíží kroky a někdo kroutí zámek. Těžká

ocelová příčka dopadla hlučně na zem. Dveře se pootevřely.

"Co si přejete?" zeptal se mužský hlas.

"Policie. Rádi bychom vám položili pár otázek."

"Takhle brzo ráno? Kristepane, nemůže to počkat?"

"Asi nemůže."

"Dobrá, oč vám jde? Nějaká rvačka v domě?"

"Ne. Chceme vám jen položit několik otázek. Jste Frank Clarke?"

"Ano," řekl Clarke a po chvílce dodal: "Můžete mi ukázat služební průkaz?"

Carella sáhl do kapsy pro kožené pouzdro, v němž měl služební odznak, a přidržel jej před šterbinou mezi dveřmi a dveřmi.

"Nic nevidím," řekl Clarke. "Počkejte okamžik."

"Kdo to je?" zeptala se žena.

"Tajný," zamumlal Clarke. Odstoupil od dveří a v bytě zazářilo světlo. Vrátil se ke dveřím a Carella mu znovu přidržel před škvírou odznak.

"V pořádku," řekl Clarke. "Co si přejete?"

"Máte pistoli pětačtyřicítka, Clarku?"

"Co?"

"Pětačtyřicítka. Máte ji?"

"Propána, tak tohle chcete vědět? Proto mydlíte do dveří uprostřed noci? Máte rozum? Musím ráno do práce!"

"Máte pětačtyřicítka nebo nemáte?" "Kdo vám řekl, že nějakou mám?"

"Na tom nezáleží. Tak jak je to?"

"Proč to chcete vědět? Celou noc jsem se odsud nehnul."

"Může to někdo odpřisáhnout?"

Clarke ztišil hlas. "Koukněte, hoši, mám tu, no, chápete? Nedá se to odložit?"

"A jak je to s tou pistolí?"

"Nojo, mám."

"Pětačtyřicítka?"

"Jo, je to pětačtyřicítka."

"Můžeme se na ni podívat?"

"K čemu? Mám na ni povolení."

"Přesto bychom se na ni rádi mrkli."

"Co jsou tohle sakra za pitomý móresy? Řekl jsem vám, že mám povolení. V čem jsem šláp vedle? Co po mně vůbec chcete?"

"Chceme vidět tu tvou pětačtyřicítka," řekl Bush. "Přines ji."

"Máte povolení k prohlídce?" zeptal se Clarke.

"Na papíru nezáleží," řekl Bush. "Přines bouchačku."

"Nemáte právo lízt sem bez povolení k prohlídce. A donutit mě, abych vám teď něco ukazoval, taky nemůžete, stavte se třeba na hlavu."

"Kolik je tomu děvčeti?" zeptal se Bush. "Cože?"

"Slyšel jsi mě, jen se probud', Clarku!"

"Je jí jedenadvacet a šteká pod nepravým stromem," řekl Clarke. "Jsme zasnoubení."

Zdola z chodby někdo zavolal: "Krucinál, buďte tam zticha! Jděte si do pytyky, když se chcete bavit!"

"Co kdybys nás pustil dovnitř, Clarku?" řekl Carella mírně. "Vzbudíme ti sousedy."

"Ani mě nenapadne někde vás pouštět. Jděte si pro povolení k prohlídce."

"Vím, že nemusíš, Clarku. Ale byl zavražděn jeden policista a zabil ho někdo pětačtyřicítkou. Na tvém místě bych si s takovou věcí nezahrával. Co kdybys nám teď otevřel a ukázal nám, že máš ruce čisté. Co říkáš, Clarku?"

"Policista? Hrome, policista, proč jste to neřekli hned? Moment... malý moment, ano, minutku." Odešel od dveří. Carella slyšel, jak se domlouvá s děvčetem a jak mu dívka šeptem odpovídá. Clarke se vrátil a vysunul zajišťovací řetězek.

"Pojďte dál," řekl.

V kuchyňské výlevce byl kopec nádobí. Kuchyňka byla dlouhá dva a půl metru a široká necelé dva. Sousedila s ložnicí. Dívka stála ve dveřích a měla na sobě pánský koupací plášť. Byla to malá, kulatá blondýnka. Oči měla ještě naběhlé spánkem a obličej neupravený. Zamžikala víčky a podívala se pozorně na Carellu s Bushem, kteří právě vešli do kuchyně.

Clarke byl menší postavy, měl husté kadeřavé obočí a hnědé oči. Uprostřed dlouhého nosu byly známky po zlomenině. Rty měl silné a potřeboval oholit. Na sobě měl jen kalhoty od pyžama a pod kuchyňským světlem stál s holou hrudí a bos. Z kohoutku odkapávala voda na špinavé nádobí ve výlevce. "Ukaž nám pistoli," řekl Bush.

"Mám na ni povolení," odpověděl Clarke. "Smím si zapálit?"

"Jsi doma."

"Gladys," řekl Clarke, "na prádelníku je balíček cigaret. Buď tak hodná, přines mi je, a taky zápalky." Děvče zmizelo v temné ložnici a Clarke řekl tiše: "Vybrali jste si, páni, pravou chvíli k návštěvě." Pokusil se o úsměv, ale Carella ani Bush neměli chuť se bavit, proto zas ztichl. Dívka se vrátila s balíčkem cigaret. Jednu si vzala sama a krabičku podala Clarkovi. Zapálil svou cigaretu, a teprve pak podal zápalky blondýnce.

"Na co máš povolení?" zeptal se Carella. "Vlastnit ji nebo i nosit?"

"Nosit," řekl Clarke. "Jak jsi k němu přišel?"

"Napřed jsem měl jen povolení vlastnit. Přihlásil jsem ji, když jsem odešel z vojny. Byl to dar," dodal rychle, "od mého kapitána."

"A co dál?"

"Tedy, když jsem byl propuštěnej, dostal jsem povolení k držení zbraně. Tak je to přece podle zákona?"

"Pěkně to vyprávíš," řekl Bush.

"Ano, tak jsem tomu rozuměl. Kdybych ho neměl, byl bych musel dát hlaveň zavařit. Už si na to přesně nepamatuju, ale povolení jsem dostal."

"Je hlaveň zablokovaná?"

"Ovšem že ne. Nač bych potřeboval povolení pro zneškodněnou zbraň? Směl jsem vlastnit pistoli a později jsem dostal práci u klenotníka, rozumíte? Často jsem musel doručovat cenné balíčky nebo materiál. Proto jsem si dal povolení změnit."

"Kdy to bylo?"

"Před několika měsíci."

"U kterého klenotníka pracuješ?"

"Už jsem toho nechal," řekl Clarke.

"Dobrá, přines pistoli. A vezmi zároveň ten papír."

"Prosím," řekl Clarke. Zastavil se u výlevky, podržel cigaretu pod kapající kohoutkem a pustil nasáklý oharek mezi nádoby. Prošel kolem děvčete do ložnice.

"Tohle je tak doba na výslechy," řekla dívka našťavaně. "Je nám líto, slečno," odpověděl Carella.

"Ani se nezdá."

"Nechtěli jsme vás rušit ze sladkého spánku," řekl Bush drze.

Děvče povytáhlo obočí. "Proč jste to teda dělali?" Vyfoukla obláček kouře podle vzoru filmových svůdnic. Clarke se vrátil a nesl pětačtyřicetku. Bushova pravice sebou mimoděk škubla k postranní kapse kalhot, kde měl pouzdro s pistolí.

"Polož ji na stůl," řekl Carella. Clarke položil pistoli na kraj stolu. "Je nabitá?" zeptal se Carella. "Myslím, že je."

"Ty nevíš?"

"Nepodíval jsem se na ni od té doby, co jsem dal výpověď." Carella si rozprostřel kapesník na roztažené prsty a zvedl pistoli. Vysunul zásobník. "Správně, je nabitá," řekl. Rychle přičichl k hlavni.

"Nemusíte k ní čuchat," řekl Clarke. "Střílelo se z ní naposled, když jsem odcházel z armády."

"Ale jednou k tomu nebylo daleko, co?"

"Jak to myslíte?"

"Jednu noc v Trojlísku."

"Jo tenkrát," vzpomněl si Clarke. "A proto jste tady? To jsem byl jako dělo, ale nechtěl jsem nikomu ublížit."

Carella zasunul zásobník. "Kde máš povolení, Clarku?"

"Nezlobte se, díval jsem se po něm, ale nemůžu ten papír najít."

"Určitě jsi ho měl?"

"Docela určitě. Jenom ho nemůžu najít."

"Měl by ses po něm podívat ještě jednou, trochu líp."

"Hledal jsem dobře. Nevím, kde by byl. Věřte mi, měl jsem ho. Můžete si to ověřit. Přece bych vám nevěšul bulíky na nos. Vždyť si to můžete zjistit. Ale řekněte mi... co proti mně vůbec máte? Nic jsem neudělal. Celou noc jsem byl tady. Můžete se zeptat Gladys. Je to Pravda, Gladys?"

"Byl tu celou noc," řekla dívka.

"Pistoli si odneseme," řekl Carella. "Dej mu na ni potvrzení, Hanku."

"Leta z ní nevyšla rána," řekl Clarke, "uvidíte. A ověřte si, že mám povolení. Opravdu jsem ho dostal. Přesvědčte se."

"Dáme ti vědět," řekl Carella. "Nemáš v plánu odjet z města?"

"Nerozumím."

"Nemáš v plánu..."

"Ne, na mou duši ne. Kam bych šel?"

"Zpátky do postele, to je nejlepší místo na světě," řekla blondýnka.

5

Když Steve Carella 24. července ve čtyři hodiny odpoledne hlásil nástup do služby, ležel zbrojní pas na jeho stole. Domů se vrátil v osm, šest hodin si pospal a teď byl zas v kanceláři. Oči měl trochu kalné, ale jinak vypadal výborně. Od rána pražilo a vedro teď leželo nad městem jako žlutá vlněná pokrývka. Carella neměl horko rád. Ani jako dítě se z léta moc neradoval, a teď, jako dospělému a nadto policistovi, se mu při myšlence na léto vždycky nejdříve vybavila představa, že mrtvolý dřív páchnou.

Hned jak vešel do pracovny, rozeplal si límeček, a když došel k svému stolu, vyhrnul si rukávy košile a pak sáhl po zbrojním pasu. Rychle si přeříkal formulář žádosti:

POLICEJNÍ ŘEDITELSTVÍ

Číslo povolení: Nošení zbraně

Datum Rok Držení zbraně

Žádost o zbrojní povolení (nutno podat dvojmo)

Žádám tímto o povolení nosit revolver nebo pistoli,

Místo: 37-12 Culver Avenue

Důvod: zaměstnání u klenotnické firmy Clarke Francis D. 37-12 Culver Avenue
příjmení, jméno adresa

Další řádky už Carellu nezajímaly. Clarke tedy opravdu zbraň nosit smí - jenže to ještě neznamená, že jí zastřelil policistu Mika Reardona.

Carella odsunul doklad stranou, podíval se na hodinky a automaticky sáhl po telefonu. Vytočil rychle číslo Bushova bytu a čekal. Ruka na sluchátku se mu potila. Telefon zazvonil už po šesté, když se ozval ženský hlas: "Haló."

"Alice?"

"Kdo je tam?"

"Steve Carella."

"Á, buďte zdravý, Steve."

"Probudil jsem vás?"

"To jste uhl." "

"Hank tu ještě není. Doufám, že je všechno v pořádku?"

"Odešel před chvílí," řekla Alice. Z jejího hlasu zvolna mizela ospalost. Alice Bushová jako dobrá žena policisty obvykle spala tehdy, když si lehl její manžel, a přizpůsobovala své životní zvyklosti jeho službě. Carella s ní často telefonoval ráno nebo odpoledne a vždycky s podivem sledoval, jak se rychle během tří nebo čtyř vět probírá z rozespalosti. Když zvedla sluchátko, zněl její hlas vždycky napůl skomíravě, ale po několika větách už dostával mazlivý tón kňučícího teriéra a nabýval vždy dráždivé plnosti, příznačné pro Hankovu ženu. Carella se s ní setkal osobně jen jednou, když se kdysi v noci zastavili s Hankem v jeho bytě na něco k snědku. Utkvěla mu v mysli jako temperamentní světlovlasá žena s krásnými hnědými očima, jaké dosud neviděl. Poněvadž Bush velmi často mluvil o své domácnosti, věděl Carella, že Alice spí v černé a přiléhavé průsvitné noční košilce. Ta představa ho vzrušovala, a kdykoli ji telefonem probudil, viděl v duchu oblou blondýnku, s níž se tehdy v noci setkal, oblečenou do nočního oděvu podle Hankova líčení.

Proto obvykle rozhovor s Alicí zbytečně neprodlužoval, protože se za své představy trochu styděl. Ale tentokrát měl dojem, že Alice má chuť si popovídat.

"Vyrozuměla jsem, že vám odkrouhli kolegu," řekla. Carella se usmál, i když to v podstatě nebylo k smíchu. Alice občas projevovala zvláštní schopnost mísit spisovnou mluvu s hantýrkou podsvětí nebo policejním žargonem.

"Ano," odpověděl.

"To je hrozně smutné," odpověděla a tón i zvuk jejího hlasu se změnil. "Dávejte na sebe s Hankem pozor. Když nějaký šupák začne střílet po ulicích..."

"Dáme si pozor, Alice," řekl, "ale už musím běžet."

"Vím, že má Hank spolehlivého kamaráda," řekla ještě Alice a zavěsila, aniž se rozloučila. Carella se usmál, pokrčil rameny a položil sluchátko. Ke stolu se blížil klátivým krokem David Foster. Jeho hnědá tvář byla zarostlá a leskla se potem. "Dobrý odpoledne, Steve," řekl.

"Zdravím tě, Davide. Co neseš?"

"Zprávu balistického oddělení o tý pětačtyřicítce, co jste v noci přinesli."

"Našli něco?"

"Rána z ní vyšla naposled za krále Holce."

"Takže to máme jednodušší," řekl Carella. "Ted' nám už zbývá vyslechnout jen ostatních devět miliónů, devět set devadesát devět tisíc lidí v tomhle pěkném městě."

"Vraždění policistů mi není milý," řekl Foster. Obočí se mu hrozivě svažovalo a výraz připomínal býka, který se s hlavou sklopenou vrhá na mulet. "Mike byl můj parťák a byl to skvělejší chlap."

"To vím."

"Pokouším se přijít na to, kdo to moh bejt," řekl Foster. "Dal jsem si přinést kartotéku trestaných našeho okresu a prolistoval jsem ty ksichty jeden za druhým." Poklepal si na skráň. "Převracel jsem je a uvažoval o nich, ale zatím jsem na nic nepřišel. Dopřej mi ještě trochu času. Někdo z nich musel na Mika střílet, a až na ten ksicht přijdu, přísahám, že ten chlap se bude radši vidět na Aljašce."

"Přiznám se ti, hochu," řekl Carella, "že bych tam byl sám nejradši a hned ted'."

"Je horko, co?" potvrdil Foster s pochopením.

"To je." Koutkem oka zahlédl Carella Bushe, jak prošel chodbou, strčil do mřížové přepážky a podepsal se. Zamířil ke Carellovu stolu, přistrčil si otáčecí židli a znaveně na ni dosedl.

"Špatná noc?" zeptal se Foster a kamarádsky se zašklebil. "Jedna z nejhorších," řekl Bush jako vždy klidným hlasem.

"Clarke je čistý," informoval ho Carella.

"To jsem tušil. Čím ted' začneme?"

"To je otázka."

"Už je tu lékařská zpráva?"

"Ne."

"Hoši přivedli ke zpovědi pár chlápků," řekl Foster. "Mohli bychom si je oťuknout."

"Kde jsou?" zeptal se Carella. "Dole?"

"Hotel Waldorf," potvrdil Foster. Tak se říkalo celám v přízemí budovy, kde byli podezřelí drženi ve vazbě.

"Zavolej tam, ať nám je sem přivedou." "Zavolám," řekl Foster.

"Kde je šéf?"

"Šel na kriminálku-Sever. Chce z nich vytřískat pro tenhle případ trochu větší spolupráci."

"Četl jsi dnešní noviny?" zeptal se Bush. "Ne," odpověděl Carella.

"Mike jim udělal první stránku, podívej se." Položil noviny Carellovi na stůl. Carella je přidržel tak, aby do nich- viděl i Foster, který telefonoval.

"Střelil ho zezadu," mumlal Foster. "Dobytěk." Řekl dvě věty do mluvítko a zavěsil. Zapálili si cigarety a Bush objednal telefonicky kávu. Z hovoru je vyrušil příchod zadržených.

Byli to dva muži vyšší postavy, oba neholení, oblečení ve sportovních košilích s krátkými rukávy. Tím jejich podobnost končila. Jeden z nich byl hezký člověk, běloch s pravidelnými rysy a rovnými zuby. Druhý vypadal jako po neblahé srážce s míchačkou na cement. Carella oba okamžitě poznal. Vybavil si i jejich záznamy v policejní kartotéce.

"Byli zadrženi spolu?" zeptal se uniformovaného policisty, který je přivedl do kanceláře.

"Ano," odpověděl policista. "Kde?"

"Na rohu 13. ulice a Shippe. Seděli v zaparkovaném voze."

"Je to proti zákonu?" zeptal se hezký muž.

"Ve tři ráno," dodal strážný. "V pořádku," řekl Carella. "Díky."

"Jak se jmenujete?" zeptal se Bush hezouna. "Dobře víte, inspektore."

"Jen nám to řekni ještě sám. Rád tě slyším."

"Jsem unavený."

"Dej pozor, abys nebyl ještě víc, než budeme hotovi. Teď konec zábavy a odpovídej na otázky. Jméno?"

"Terry McCarthy. Nač ty vtipy? Vždyť víte dobře, jak se jmenuju."

"A tvůj hošek?"

"Znáte ho taky. Je to Clarence Kelly."

"Co jste dělali v tom voze?" zeptal se Carella. "Dívali jsme se na obrázky," řekl McCarthy. "Přechovávání pornografických fotografií," řekl Carella chmurně. "Zapiš to, Hanku."

"Moment," zvolal McCarthy. "To jsem jen žvanil."

"Nežvaň na úkor mého času!" křikl na něj Carella. "K službám, nezlobte se."

"Co jste dělali v tom voze?"

"Seděli."

"Často sedíte v zaparkovanech vozech ve tři ráno?" zeptal se Foster.

"Někdy," přiznal McCarthy. "Co jste tam dělali?"

"Mluvili."

"O čem?"

"O všem možném."

"O filozofii?" zeptal se Bush. "Taky," řekl McCarthy.

"K čemu jste došli?"

"Došli jsme k tomu, že není moudrý sedět v zaparkovaném autě ve tři ráno. Vždycky se najde nějaký polda, který si potřebuje udělat záznam do bloku."

Carella klepl tužkou do stolu. "Nezlob mě, McCarthy," řekl, "spal jsem jen šest hodin a nemám náladu poslouchat nějakou frašku. Znali jste Mika Reardona?"

"Koho?"

"Mika Reardona. Detektiva z tohohle revíru."

McCarthy pokrčil rameny. Obrátil se na Kellyho. "Znali jsme ho, Clarenci?"

"Jo, Reardon," řekl Clarence, "to zní jako zvon."

"Jak velkej zvon?" zeptal se Foster.

"Jen takovej zvoneček," řekl Kelly a dal se do smíchu. Ale smích mu zvadl na rtech, když viděl, že vyšetřovatelé o jeho vtipy nestojí.

"Viděli jste ho včera v noci?"

"Ne."

"Jak to víte?"

"Vůbec žádnýho fízla jsme včera v noci nepotkali."

"Jindy ano?"

"Tak někdy."

"Měli jste zbraň, když vás načapali?"

"Cože?"

"Odpověz," nařídil Foster.

"Ne."

"Ověříme si to."

"Jak račte," řekl McCarthy. "Nenašla by se u nás ani stříkačka na vodu."

"Co jste dělali v tom voze?"

"Už jsem vám řekl," odpověděl McCarthy.

"Ta historka smrdí. Zkus ji vyprávět ještě jednou." Kelly vzdychl. McCarthy se na něj podíval.

"No?" řekl Carella.

"Čekal jsem na svou dámu," řekl Kelly. "Ták?" podívil se Bush.

"Fakt," řekl Kelly. "Ať se na místě propadnu, jestli to není pravda!"

"A proč jsi na ni čekal?" zeptal se Bush.

"To přece uhodnete."
"Neuhodnu. Pověz mi to."
"Myslel jsem, že by se mohla šmrncnout kolem."
"A s kým pak asi?" zeptal se Bush.
"To jsem právě chtěl zjistit."
"A co ty jsi tam s ním dělal, McCarthy?"
"Pomáhal jsem mu hlídat," řekl McCarthy s úsměvem.

"Přišla?" zeptal se Bush znuděně.
"Ne, neviděl jsem ji," řekl Kelly.
"Podruhá na nikoho nečihej," řekl Bush. "Příště bysme mohli zjistit, že jsi měl u sebe zlodějský nádobíčko."
"Zlodějský nádobíčko!" vyjekl McCarthy zděšeně.
"To není možný, inspektore," řekl Kelly, "vždyť nás přece znáte."
"Koukejte, ať jste pryč," řekl Bush.
"Můžeme jít domů?"
"Třeba do pekla, co se mě týče," ujistil je Bush.
"Káva je tady," řekl Foster.
Oba propuštění spěchali z kanceláře. Detektivové zaplatili poslíčkovi kávu a přitáhli si židle k jednomu stolu.
"Slyšel jsem včera dobrou anekdotu," řekl Foster.
"Pověz nám ji," vybídl ho Carella.
"Je to o chlapíkovi, kterej montoval lešení, rozumíte?"
"No a?"
"Pracoval na nosníku šest pater nad ulicí."
"Dobře a dál?"
"Píšťala ohlásila polední přestávku. Nechal práce, šel si sednout na kraj lešení a na kolena si položil krabici se svačinou. Otevřel ji, vytáhl chleba a pomalounku ho vybalil. Zakousl se. ‚Krucínál!‘ povídá, ‚s margarínem,‘ a hodil chleba z šestýho patra na ulici."
"Nepochopil jsem to," řekl Bush srkaje kávu. "To není celý," zasmál se Foster.
"Tak dál," řekl Carella.
"Sáhne do krabice," spustil Foster nanovo, "pro druhý. Pečlivě ho vybaluje z papíru. Zakousne se do chlebičku. ‚Krucínál!‘ zakleje znovu, ‚margarín,‘ a zas ho mrskne z šestýho patra dolů."
"Zajímavý," poznamenal Carella.
"Rozbalí třetí," řekl Foster. "Tentokrát je v něm šunka."
"Tohle bude vyprávění na celou noc," utrousil Bush, "měl by sis k tomu lehnout, Dave."
"Ne, ještě chvíli, ještě chvíli," křičel Foster. "Vybalí čtvrtý. Kousne do něj, ‚Krucínál! Margarín,‘ a mrskne chlebičkem dolů z šestýho patra. Kousek nad ním sedí na konstrukci jiný montér. Koukne dolů a povídá: ‚Už tě chvíli, hochu, pozoruju. Co to děláš s těma chlebama?‘"
"Co se ti na tom nelíbí?" zeptá se ten první. "Jsi ženatej?" ptá se ho kamarád.
"To se rozumí, že jsem."
Druhý zavrtí hlavou. "Jak dlouho?" "Deset let," řekne první.
"A tvoje žena ještě neví, jaký chleby máš rád?"
První se rozčílí a zaječí na kamaráda nahoře: "Poslyš, ty troubo, mou ženu nech na pokoji. Ty pitomý chleby jsem si dělal sám!"
Carella se rozchechtal, že málem rozlil kávu. Bush pozoroval Fostera s vražedným výrazem.
"Tohle nechápu," řekl. "Co je na tom k smíchu, když je někdo deset roků ženatej a jeho žena neví, co má rád. To není legrace, to je k pláči."
"Ale dělal si ty chleby sám," řekl Foster.
"Pak je to potrhlej vtíp. Potrhly vtípy nemám rád. To musí bejt člověk sám blázen, aby na takovou anekdotu skočil."
"Mně se líbí," řekl Carella.
"Tak? To jen dokazuje, co jsem řekl," odpověděl Bush. "Hank se málo vyspal," vysvětlil Carella Fosterovi. Ten chápavě přikývl.
"Spal jsem až moc," zavrčel Bush.
"Aha," usmál se Carella, "tak to vysvětluje všechno."
"K čertu, co tím zas myslíš?" zeptal se Bush pohněvaně. "Už na to zapomeň. Vypij si kávu."
"Nemám rád vtípy, do kterých někdo zatahuje můj soukromý život. Ptám se já tebe, jak dlouho nebo s kým jsi spal?"
"Už se nezlob," řekl Carella.
"No jo." Do místnosti vstoupil seržant. "Zástupce náčelníka mě požádal, abych vám tohle odevzdal," řekl, "právě to přišlo z města."
"To je asi zpráva ohledacího lékaře," řekl Carella a převzal obálku. "Díky."
Seržant kývl na pozdrav a odešel. Carella otevřel obálku. "Je to ono?" zeptal se Foster.
"Je. Ale ještě něco k tomu." Vytáhl z obálky tuhou kartu. "To je protokol o střelách, který vyndali z bednění u biografu."
"Ukaž," řekl Hank.

STŘELA

Ráže Váha Zakřivení Počet rýh 0,45 23 g 16 6

Šířka zploštění Šířka rýh Kov nábojnice Hrot 0,071 0,158 mosaz ostrý

Zemřelý: Michael Reardon Datum: 24. července

Poznámky: Střela Remington byla vyjmuta z dřevěného bednění za tělem Michaela Reardona

"Pěkný, ale co nám to říká?" řekl Bush, stále ještě rozladěný předchozím žertováním.

"Nic," odpověděl Carella, "dokud nenajdeme zbraň, z který bylo vystřeleno."

"A zpráva ohledacího lékaře?" zeptal se Foster. Carella ji vytáhl z obálky.

PŘEDBĚŽNÝ PITEVNÍ NÁLEZ OHLEDACÍHO LÉKAŘE MICHAEL REARDON

Muž, podle vzhledu 42 let, skutečný věk 38 let. Váha 105 kg, výška 188,5 cm

Zevní ohledání

Hlava: Ve vzdálenosti 3,1 cm vlevo od zevního týlního hrbolu je viditelná okrouhlá perforace velikosti 1,0 x 1,25 cm.

Okraje rány jsou lehce vpáčeny. Nejbližší okolí je výrazně impregnováno částicemi střelného prachu. Katétr č. 22 vložený do rány na týlní straně proniká lebkou ke středu a vystupuje pravou oční. V místě výstupu střely je zející otvor s nepravidelným okrajem o průměru 3,7 cm.

Druhý otvor je vzdálen 6,2 cm doleva od vrcholu soscovitého výběžku pravé .spánkové kosti, má rozměr 1,0 x 1,33 cm.

Katétr č. 22 vložený do této rány proniká dopředu ke středu obličeje a vynořuje .se otvorem v pravé horní čelisti o průměru asi 3,5 cm. Okraje zbytku čelisti jsou roztržštěny.

Tělo: ohledání ostatního těla jez patologického hlediska negativní.

Poznámky: Řez lebkou a vyšetření mozku ukazuje jemné cévní krvácení v průběhu dráhy střel, úlomky lebečních kostí pronikly do mozkové tkáně.

Mikroskopické vyšetření: Drobné krevní výrony v mozkové hmotě a úlomky kostí. Mikroskopický nález mozku přiložen.

***** "Ten darebák střílel jako z děla," řekl Foster.

"Dobytek," přisadil si Bush.

Carella vzdychl a podíval se na hodinky. "Dneska bude dlouhá noc, mládeni."

6

Neviděl Teddy Franklinovou od té doby, co Mika zabili. Obvykle se na svých pochůzkách aspoň chvíli u ní zastavil a pár minut poseděl, nežli zas spěchal dál. Jinak s ní ovšem trávil všechnen volný čas, protože se měli rádi.

Poznal ji asi před půl rokem. Psala obálky pro malý podnik na konci jeho okresu. Majitel firmy ohlásil loupež a Carellovi bylo svěřeno vyšetřování. Na první pohled ho upoutala její svěží krása, dal si s ní schůzku a to byl začátek. Mezitím vypátral pachatele loupeže, ale to už nebylo důležité. Důležité bylo, že poznal Teddy. I podnik měl běžný osud, jaký provází malé firmy, dozrál pomalu k úpadku. Teddy ztratila práci, ale chvíli ji mohly udržet nad vodou úspory a jinak věřila, že co nejdřív zas něco najde. Carella se s ní chtěl oženit.

Myslel na ni, rozčiloval se, že ho zdržují světla na křižovatkách, a přitom proklínal zprávy balistického oddělení, ohledací protokoly, vrahy stílející zákeřně detektivy do lebky i pekelný vynález zvaný telefon, který mu však nebyl nic platný, pokud šlo o jeho dívku Teddy. Pohlédl na hodinky. Bylo těsně před půlnocí. Teddy ho nečekala, že přijde, ale rozhodně to chtěl zkusit. Toužil ji vidět.

Když dojel k domu v Riverheadu, kde bydlela, zaparkoval vůz a zamkl. Ulice byla velmi tichá. Budova porostlá svěžím břečťanem vypadala starobyle a důstojně. Několik dokořán otevřených oken ještě svítilo do dusné noci, ale většina obyvatel už spala nebo se pokoušela usnout. Podíval se vzhůru a zaradoval se, když zjistil, že u Teddy v okně je dosud světlo. Vyběhl rychle po schodech a zastavil se u dveří.

Nezaklepal. Nemohl na Teddy klepat.

Sáhl na kulatou rukojeť zámku a začal jí otáčet. Za chvíli uslyšel kroky. Pak se jen málo pootevřely dveře, a hned nato se rozlétly dokořán.

Teddy měla na sobě pyžamo, kabátek měl černobílé proužky a kalhoty byly žertovně vyhrnuty. Měla černé havraní vlasy a světlo v předsíni jim dodávalo vysoký lesk. Zavřel za sebou a dívka mu padla do náručí. Hned však zas ustoupila a Carellu překvapil výraz jejích očí a úst. Zářily čistou, povznášející radostí. Rozevřela rty, za nimiž se zaleskly drobné bílé zuby, a zvedla k němu tvář, aby ji políbil. Cítil její teplé tělo pod tenkým pyžamem.

"Nazdar," řekl jí, ale dívka jeho slova polibkem ztlumila. Pak ustoupila o krok, vzala ho za ruku a vedla do osvětleného obývacího pokoje.

Přidržela mu natažený ukazováček před obličejem na znamení, že má být pozorný.

"Ano?" řekl, ale dívka zavřela hlavou, neboť změnila svůj úmysl a vyzvala ho, aby se napřed posadil. Načechrala polštářek a Carella se rozložil v pohodlném křesle. Teddy se posadila k němu na postranní opěradlo, dala hlavu na stranu a opakovala gesto s nataženým ukazovákem.

"Pokračuj," řekl.

Spustila se najednou z křesla. Viděl, jak jde na druhou stranu pokoje, a nemohl se ubránit, aby její ladnou chuť nesledoval. Přinesla mu noviny a ukázala mu na první stránce fotografii Mika Reardona, jak leží s rozbitým mozkem na chodníku.

"To je neštěstí," řekl chmurně.

Její tvář teď vyjadřovala smutek, zoufalý smutek, neboť Teddy nemohla sdělit svoje city řečí, nemohla mluvit, a tak tvář byla nástrojem mluvy. Hovořila jen jednotlivými slabikami, a to i s Carellou, který rozuměl i nejmenší změně výrazu jejích očí a úst. Její výraz teď nelhal, neboť cítila upřímný smutek. S Mikem Reardonem se nikdy nesetkala, ale Carella o

něm často vyprávěl a tak měla pocit, že ho dobře zná.

Zdvihla obočí a současně rozevřela dlaně, což znamenalo "Kdo?" Carella ihned pochopil a odpověděl: "Nevíme. Proto jsem od té doby u tebe nebyl. Pracovali jsme." Viděl jí v očích rozpaky: "Mluvím příliš rychle?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou. "Co je? Co se stalo?"

Vrhla se mu do náruče a najednou se rozplakala. Carella řekl: "Tiše, tiše, pojd' ke mně blíž." Vtom si uvědomil, že nemůže odzírat slova, protože má hlavu zabobenou na jeho rameni. Zdvihl jí bradu.

"Umáčíš mi košili," řekl.

Přikývla a pokusila se zadržet slzy. "Co je s tebou?"

Zvedla pomalu ruku a dotkla se něžně jeho tváře, tak něžně, že cítil jen, jako by ho ovanul vánek. Pak se dotkla prsty jeho rtů, setrvala tam a jemně ho hladila.

"Máš o mě strach?" Přikývla.

"Jen se neboj."

Rozhodila zas ruce nad první stránkou novin. "Byl to asi nějaký blázen," řekl Carella.

Zdvihla tvář a zadívala se na něj širokýma hnědýma očima, dosud plnými slz.

"Budu opatrný," řekl. "Máš mě ráda?" Přikývla a pak sklonila trochu hlavu. "Co je ti?"

Pokrčila rameny a zasmála se rozpačitým, plachým smíchem. "Chyběl jsem ti?"

Znovu přikývla. "Chyběla jsi mi taky."

Zdvihla opět hlavu, ale tentokrát vyjadřovaly její oči něco jiného. Vyzývaly ho, aby v nich pozorně četl, neboť jí opravdu chyběl, jenže nepochopil úplně, co tím myslela. Pozoroval její oči a pak už věděl, co říkají. Odpověděl jen: "Oh!"

Poznala, že pochopil. Přimhouřila koketně jedno oko a pomalu přikývla, opakujíc bez zvuku, jen pohybem rtů jeho "oh!".

"Ty jsi smyslná kočička," řekl žertem. Přikývla.

"Máš mě ráda jen proto, že jsem pěkný, silnej mladej chlap." Přikývla.

"Chceš si mě vzít?" Přikývla.

"Už jsem se tě ptal aspoň desetkrát."

Pokrčila rameny a s nezastíranou radostí přikývla znovu. Ukázala na něj.

"Dobře. Určím datum. Mám dovolenou v srpnu. Chceš si mě vzít v srpnu?"

Seděla bez slova a dívala se na něj. „Myslím to vážně.“

Zdálo se, že se zas rozpláče. Vzal ji do náruče a řekl: "Vážně, Teddy. Teddy, miláčku, vážně. Nedělej si starosti, Teddy, protože to myslím doopravdy a poctivě. Mám tě rád a chci si tě vzít. Už dávno, dávno jsem chtěl, a jestli tě budu muset pořád prosit, zblázním se z toho. Mám tě rád takovou, jaká jsi, a nechci, aby se něco na tobě změnilo, miláčku, tak nebuď hloupá, prosím tě, nedělej hlouposti. Na tom... na tom mně, Teddy, nezáleží. Teddy, na tom mi nezáleží, rozumíš? Jsi víc než jiný, mnohem víc, proto si mě, prosím tě, vem."

A přitiskl ji ještě pevněji.

Dívala se na něho a přála si, aby teď mohla mluvit, protože se teď na oči nemohla spoléhat. Jak je možné, že tak krásný hoch jako Steve Carella, tak úžasný, tak statečný, tak podivuhodný Steve Carella si chce vzít takové děvče, děvče, jež mu nikdy nebude moci říct: "Miluju tě, zbožňuju tě." Ale znovu ji žádal, a když ji teď držel ve svých pažích, uvěřila, že mu na tom opravdu nezáleží, že je pro něj celá žena, "víc než jiná žena", jak říkal.

"Souhlasíš?" zeptal se. "Co říkáš, budeme se milovat počestně?"

Přikývla, ale tentokrát jen neznatelně. "Myslíš to tentokrát vážně?"

Už nepřikývla, nýbrž zdvihla ústa a odpověď naznačila svými rty. Pevně ji objal a Teddy věděla, že jí rozuměl. Odtrhla se od něho a Steve zvolal: "Počkej!" Ale Teddy odběhla do kuchyně.

Když se vrátila s lahví šampaňského, řekl: "To dopadne po čertech zle!"

Vzdychla na znamení souhlasu, že to s ním dopadne po čertech zle, podala mu láhev, hluboce se uklonila - v proužkovaném pyžamu to vypadalo opravdu směšně - a posadila se na podlahu se zkříženýma nohama. Steve zápolil s korkovou zátkou.

Šampaňské bouchlo jako rána z děla. I když Teddy ránu neslyšela, viděla, jak korek opustil hrdlo a odrazil se od stropu. Šumící tekutina přetekla přes okraj a smáčela Stevovi obě ruce.

"Na nás dva," připil.

Začala zvolna, víc a víc rozvírat paže.

„Na dlouhou, dlouhou šťastnou lásku," dodal. Radostně přikývla.

"A na naši svatbu v srpnu." Přitukli si a usrkávali víno. Teddy rozevřela s požitkem oči a uznale kývla.

"Jsi šťastná?" zeptal se.

Ano, ano, ano, odpovídaly její oči. "Myslelas to vážně, co jsi předtím říkala?" Zvedla tázavě jedno obočí.

"Že jsem ti chyběl...?"

Ano, ano, ano, odpovídaly oči. "Jsi nádherná."

Znovu se poklonila.

"Všechno pro tebe udělám. Mám tě rád, Teddy, strašně tě mám rád."

Odložila sklenku a vzala ho za ruku. Políbila ho do dlaně, pak na hřbet ruky a potom ho vedla do ložnice. Zhasla světlo a pak si přirozeně, bez rozpaků svlékla pyžamo a přivinula se k němu.

A zatímco se něžně milovali v malém pokojíku ve velkém starém domě, muž jménem David Foster se ubíral k svému bytu, v němž žil s matkou.

A zatímco jejich láska kypěla a vracela se na práh klidu, muž jménem David Foster myslel na svého druha Mika Reardona a byl tak ponořen do svých úvah, že nezaslechl kroky za sebou. A když je konečně zaslechl, bylo už pozdě.

Chtěl se otočit, ale pětáctýřičítka vyplivla do noci oranžový plamen, jednou, podruhé, znovu a znovu. David Foster se chytil za prsa, proud rudé krve mu vytryskl mezi prsty, a on se zhroutil mrtvý na cementovou dlažbu.

7

Co říct matce, již zemřel syn? Neexistují slova, která by ji utěšila.

Carella seděl v pohodlném křesle pokrytém ochranným potahem a hleděl na paní Fosterovou. Odpolední slunce začalo prosvítat opranými záclonami do hezkého malého pokoje a ostré paprsky pronikaly chladivým přišepem. Na ulicích bylo vedro k padnutí. V chladném pokoji cítil Carella úlevu, ale protože přišel, aby mluvil o smrti, byl by stokrát raději venku. Paní Fosterová byla drobná žena. Tvář měla vrásčitou a stejně hnědou jako David. Seděla tu shrbená na židli, malá, suchá, s povadlým obličejem i rukama. Carella si .v duchu říkal slova básně Větr ji odváne jak chmýří... a cítil smutek, skrytý za tou ustaranou tvář.

"David byl hodný chlapec," řekla nevýrazným, monotónním pohřebním hlasem. Carella přišel mluvit o smrti, ale teď cítil smrt i v té ženě, slyšel ji v jejím drsném hlase a říkal si, jak je zvláštní, že její syn David Foster, který byl ještě před několika hodinami živý, silný a mladý, je nyní mrtev - a jeho matka, která už asi mnohokrát zatoužila po klidu věčného spánku, žije a tady s ním hovoří.

"Byl to vždycky hodný hoch. V celém okolí byste nenašel rovnýho," řekla paní Fosterová, "to byste brzo poznal. Můj muž uměl dít, ale umřel mladý. Co jsem se nastarala, aby David neměl bídu. Ale vždycky mi dělal radost. Když přišel domů, vypravoval mi, co dělají ostatní chlapci, jak kradou, a jiný lumpárny, ale věděla jsem, že David nikdy nic špatného neprovedl."

"Opravdu ne, paní Fosterová."

"Všichni ho tu měli rádi," pokračovala paní Fosterová a pokývala hlavou, "všichni chlapci, s kterými vyrůstal, a ostatní lidi taky. Lidi tady kolem nás, pane Carello, nemají moc rádi policii. Ale Davida měli rádi, protože vyrostl mezi nimi, patřil k nim a myslím, že na něj byli docela hrdí, jako já."

"My jsme na něj všichni byli hrdí, paní Fosterová," řekl Carella.

"Byl jistě dobrý detektiv. Byl výborný detektiv."

"Ale proč mu někdo chtěl vzít život?" zeptala se paní Fosterová. "Ano, věděla jsem, že dělá nebezpečnou práci, ale tohle je něco jiného, tohle přece nemá žádný smysl. Vždyť ani nebyl ve službě. Šel zrovna domů. Kdo chtěl zastřelit mého chlapce, pane Carello? Kdo měl na tom zájem, aby zabil mého hochu?"

"Taky o tom jsem s váma chtěl mluvit, paní Fosterová. Dovolíte, abych vám položil několik otázek?"

"Jestli vám to pomůže najít člověka, který zavraždil Davida, budu vám odpovídat třeba celý den."

"Mluvil někdy o své práci?"

"Ano, každý den mi vyprávěl, co se stalo v okrese a na čem pracujete. Říkal mi, že jeho kamarád byl zabit, a vykládal mi, jak si v hlavě pořád probírá fotografie trestaných lidí, že ho snad napadne, kdo z nich by to mohl být."

"Mluvil ještě o něčem jiném než o fotografiích? Vyslovil nějaký podezření?"

"Ne."

"Paní Fosterová, co si tak myslíte o jeho přátelích?"

"Každý tady byl jeho přítel."

"Měl nějaký adresář nebo sešit, kde bych si mohl přečíst jejich jména?"

"Myslím, že neměl žádný adresář, ale u telefonu leží čtvrtka papíru, na kterou si vždycky všechno poznamenával."

"Mohu si ji vypůjčit?"

"Samozřejmě."

"Měl děvče?"

"Ne, neměl stálou dívku. Bavil se s různými děvčaty."

"Psal si deník?"

"Ne."

"Měl nějaký album?"

"Ano, měl strašně rád hudbu. Vždycky si pouštěl svoje oblíbené zpěváky, když..."

"Ne, ne, já myslel album fotografií."

"To tedy ne, nosil jen pár obrázků v náprsní tašce, víc jsem u něho neviděla."

"Říkal vám, kam chodí, když měl volno?"

"Ano, ale bylo těch míst víc. Měl rád divadlo, a tam myslím chodil nejčastěji."

"Co kamarádi z dětství. Hodně se s nima scházel?"

"Myslím, že ne."

"Pil?"

"Ne moc."

"Nevíte snad, jestli navštěvoval některý bar tady v okolí? Rozumíte, na skleničku s přáteli?"

"O tom nevím."

"Nevíte, jestli nedostával nějaký výhružný dopisy?"

"Nic takového neřikal."

"Choval se někdy při telefonování nějak zvláštně?"

"Zvláštně? Jak to myslíte?"

"Nu, jako by chtěl před vámi něco utajit. Nebo jako kdyby měl starosti... tak asi. Jestli mu třeba někdo telefonem nevyhrožoval, paní Fosterová."

"Ne, nepamatuju se, že by se někdy choval podivně."

"Dobrá, tak to je snad všechno... paní Fosterová." Carella přehlédla svoje poznámky. "Budu zas muset jít, máme před sebou spoustu práce. Když dovolíte, vzal bych si ten list, na který si psal poznámky u telefonu."

"Ovšem, jen si jej vezměte." Vstala a Carella se dívala na její vetchou postavu, jak kráčí z chladného obývacího pokoje do Davidovy ložnice. Když se vrátila, podala mu tuhý list papíru a řekla: "Nechte si ho tak dlouho, jak budete potřebovat."

"Děkuji vám, paní Fosterová, a věřte, že my všichni s vámi cítíme," řekl rozpačitě.

"Najděte vraha mého syna," řekla paní Fosterová. Natáhla svrašťelou ruku a stiskla mu pevně pravici. Carella se podivil síle jejího stisku a odhodlání, jež jí četl v očích a tváři. Teprve když byl na chodbě a zamkla za ním dveře, zaslechl, jak v bytě tiše vzlyká.

Sešel po schodech a nastoupil do vozu. V autě si svlékl kabát, setřel si pot, usadil se za volantem a zamyslel se nad hesly pracovní karty:

Výpověď očitých svědků: není

Motiv: Pomsta? Komplot? Šílenec? Spojitost s Mikem? Viz balistickou zprávu.

Počet vrahů: Dva? Jeden Mika, jeden Davida? Nebo spjitost obou případů? Viz opět balistickou zprávu.

Zbraně: Automatická pistole 0,45 Odkud vrah přišel? ?

Deníky, časopisy, dopisy, adresy, telefonní čísla, fotografie: Viz záznam rozhovoru s Davidovou matkou.

Přátelé, příbuzní, milenky, nepřátelé atd.: tamtéž Navštěvovaná místa, byty: tamtéž

Zvyky: tamtéž

Stopy a známky nalezené na místě činu: Otisk podpatku v psím ležnu. Nyní v laboratoři. Čtyři nábojnice. Dvě kulky. Rovněž v laboratoři.

Otisky prstů: žádné

Carella se poškrabal na čele, vzdychl horkem a pak se rozjel k okresní policejní budově, aby se podíval, jestli zatím nedošla nová balistická zpráva.

Vdova po Michaelu Reardonovi byla plnoštíhlá a chybělo jí něco do čtyřicítky. Měla temné vlasy, zelené oči a irský nosík posetý pihami. Její tvář byla jako stvořená pro veselé zábavy a vyjížděky k moři. Člověk přímo slyšel, jak propukne v dívčí smích, až ji skropí vlna. Patřila k ženám, které jsou opojeny, jakmile přičichnou k zátce od Martini. Když byla mladší, chodila každou neděli do kostela a do Klubu mladých. Byla panna až do svatby s Mikem. Měla hezké nohy, bílé a statné tělo a jmenovala se May.

Onoho horkého odpoledne 25. července byla oblečena do černých šatů, nohama se tvrdě opírala o podlahu, ruce měla složeny v klíně a v její tváři nezůstala ani stopa po šťastném smíchu z mořských vyjížděk.

"Ještě jsem dětem nic neřekla," přiznala se Bushovi. "O ničem nevědí. Jak jim to mám vysvětlit? Co jim proboha můžu říct."

"Je to strašný," řekl Bush svým klidným hlasem. Cítil, jak

se mu zpocené vlasy ježí. Potřeboval ostříhat. Huňatá rudá kštice se bouřila proti horku.

"Nechtěl byste pivo nebo trochu vody?" řekla May. "Je strašný vedro, Mike si vždycky vypil sklenici piva, když se vrátil domů. Ať přišel kdy přišel, vždycky se jedním svlažil. Byl to hrozně pořádný člověk. Na všechno měl plán a nic neošidil. Myslím, že by byl ani neusnul, kdyby si po návratu domů nedal svou sklenici."

"Zašel někdy do některého výčepu v okolí?"

"Ne, vždycky pil až doma. Whisku nikdy. Jen jedno, nejvýš dvě piva."

Mike Reardon, táhlo Bushovi hlavou, přítel a strážce pořádku. Teď se sám stal obětí a je mrtev a já vyšetřuju jeho případ.

"Chtěli jsme si koupit klimatizační přístroj," řekla May. "Mluvili jsme o tom. V tomhle bytě je hrozně horko. Protože jsme tak blízko sousedů."

"Ano, paní Reardonová," řekl Bush. "Měl Mike nějaký nepřátele, o kterých byste věděla? Myslím osoby mimo jeho pracovní okruh."

"Ne, nevím o žádnéjch. Mike uměl vycházet s lidma. Vždyť to víte, pracoval jste s ním."

"Mohla byste mi říct, co se dalo tý noci, kdy byl zavražděn? Než odešel z domu?"

"Spala jsem, když odcházel. Pokaždý, když měl službu od půlnoci do osmi, jsme se hádali, jestli si má ještě napřed lehnout."

"Hádali?"

"Rozumějte, přeli jsme se o to. Mike chtěl, abychom raději zůstali vzhůru, ale mám dvě děti, a když je deset hodin, jsem úplně utahaná. Proto se v tom obyčejně podřídil mně a chodili jsme oba spát brzo - asi kolem devátý."

"Spala jste, když odcházel?"

"Ano. Ale probudila jsem se těsně předtím, než odešel."

"Řekl vám něco? Z čeho by snad vyplývalo, že měl strach z přepadení? Vyhrožoval mu někdo nebo něco podobného?"

"Ne." May Reardonová pohlédla na hodinky. "Budu už muset jít, pane Bushi. Musím do pohřebního ústavu. Chtěla jsem se vás zeptat, co bude s jeho tělem. Víím, že vyšetřujete, děláte různé zkoušky... to je mi jasné... ale rodina... Ano, příbuzní jsou starší lidé, dbají na starý zvyky... chceme všechno připravit. Nevíte kdy... kdy to bude všechno hotovo?"

"Brzy, paní Reardonová. Nechceme nic opomenout. Pečlivá pitva nám může pomoci najít vraha."

"Ano, vím to. Nechtěla jsem, abyste si myslel... ale rodina spěchá. Vypytávají se. Nechápu to. Nevědí, jaké to byl pro mne otřes, když v noci odešel a ráno jsem se probudila... a nebyl doma." Kousla se do rtu a odvrátila tvář od Bushe. "Odpusťte. Mike... Mikovi by se nelíbilo, že pláču. Jistě by nechtěl..." Zavrtěla hlavou a těžce polkla. Bush se na ni díval a najednou cítil ohromnou lítost k té ženě, která tu zůstala bez muže, i soucit se všemi ženami celého světa, jimž osud vyrval manžela. Přelétl v myšlenkách k Alici a neubránil se pošetilé představě, co by asi dělala, kdyby jeho zasáhla kulka, ale hned zas tu myšlenku zapudil. Není dobře na něco takového myslet, když už dva spolupracovníci padli. Je to snad práce nějakého blázna? Šílenec, který si vzal na mušku právě jejich revír?

Ano, bylo to možné.

Bylo to opravdu možné, a proto není dobře uvažovat o tom, jak by se Alice chovala, kdyby on zemřel. Když člověk na něco takového myslí, úplně ho to sebere, a když by pak potřeboval jasnou hlavu, aby rychle reagoval při skutečném nebezpečí, nebyl by toho schopen. Je to stejné, jako by plul bez pádla proti proudu.

Nač myslel Mike Reardon, když na něj vrah vypálil smrtící ránu?

Co se odehrávalo v mysli Davida Fostera, když mu čtyři střely roztrhly tělo?

Možná že obě smrti spolu nesouvisí. Snad, ale není to příliš pravděpodobné. Okolnosti se nápadně podobají, a jakmile přijde balistická zpráva, budou mít naprostou jistotu, jestli jde o vrahu či o dva vrahy.

Bush sázel na jednoho.

"Chcete se mě ještě na něco zeptat?" řekla May. Už se trochu vzpamatovala a podívala se mu přímo do tváře, bledá, s rozšířenými očima.

"Byla byste hodná, kdybyste shromáždila jeho adresáře, fotografie, telefonní čísla, novinový výstřižky a cokoliv, co by nám odhalilo stopu k jeho známým nebo i příbuzným."

"Ano, to můžu udělat," řekla May.

"A nevzpomínáte si na nic neobvyklého, co by mohlo mít nějaký vztah k týhle události?"

"Ne, nevzpomínám, ale co mám říct dětem? Poslala jsem je do kina. Řekla jsem jim, že tatínek jel ven. Ale jak dlouho jim to můžu tajit? Jak můžete říci dvěma malým dětem, že jejich otec je mrtev? Bože, co mám dělat?"

Bush mlčel. May Reardonová šla po chvíli sesbírat materiál, který detektiv potřeboval.

Téhož dne - 25. července ve 3 hodiny, 42 minuty - přinesli Carellovi na stůl balistickou zprávu: Nábojnice a střely nalezené na místě, kde byl zavražděn Mike Reardon, byly porovnány pod mikroskopem s nábojnicemi a střelami, jimiž skončil David Foster.

Zpráva konstatovala, že při obou vraždách bylo použito téže zbraně.

8

Té noci, kdy byl zabit David Foster, hledal v plechovkách na odpadky toulavý pes potravu a než odběhl, pokálel chodník. Pes neměl pána, snad stejně opuštěný člověk šel za nějakou chvíli po téže chodníku a v psím výkalu se octla stopa jeho podpatku. Náhodné zkřížení cesty těchto dvou bloudících jedinců teď dalo mládencům z kriminalistické laboratoře práci s otiskem. Pustili se do trochu nechutného úkolu s vervou.

Nejdříve otisk podpatku vyfotografovali - ne že by je to tolik bavilo, ale věděli, že při výrobě odlitku může dojít k nehodě. Položili jej na černou čtverečkovou lepenku, udávající rozměry předmětu. Fotoaparát připevnili na trojnohý stativ s otočnou kloubovou hlavicí, aby rovina čoček byla rovnoběžná s rovinou fotografovaného předmětu a nedošlo ke zkreslení, a pak udělali několik rychlých záběrů. Spokojeni, že otisk podpatku zachovali pro budoucnost - alespoň fotograficky - dali se do další, méně hygienické práce - zhotovení odlitku.

Jeden z laborantů nalil do pryžové misky čtvrt litru vody. Pak do ní zvolna sypal sádro. Opatrně, aby bílý prášek samovolně padal ke dnu, a tak dlouho, až voda další sádro nechtěla přijímat. Spotřeboval jí asi třicet pět gramů. Pak podal misku druhému laborantovi, který zatím postříkal otisk šelakem a pak tenkou vrstvou oleje. Rozmíchal sádro a po lžičkách ji naléval do připravené formy. Když byl otisk podpatku zaplněn asi do výšky osmi milimetrů, vtlačil laborant do sádry kousky provázku a nalámané sirky, aby ji vyztužil. Dával pozor, aby nenarušil spodiny otisku a nezničil podrobnosti. Pak nalil další vrstvu sádry a nechal ji tuhnout. Občas si na ni sáhl, aby se přesvědčil, nakolik je vlažná, protože teplota udává stupeň tvrdnutí.

Poněvadž tu byl jen jeden neúplný otisk, nebylo možno podle něho usoudit na způsob chůze, ani použít vzorce, kterým se vypočítává typ chůze podle délky a šířky kroku, délky levé nohy, šíře levého i pravého chodidla a sešlapání podpatku i podrážky, vykonali mládenci z laboratoře aspoň to, co se dalo.

Po pečlivé prohlídce odlitku stanovili, že podpatek byl na vnější straně silně ošlapán a tato zvláštnost jim řekla, že muž, kterému patřil, chodil zřejmě poněkud kachní chůzí. Dál zjistili, že to nebyl původní podpatek, ale další, přitlučený při opravě, a že třetí hřebík vlevo na vnitřní straně byl přibit křivě.

Dokonce přečetli - jestli podpatek vůbec patřil vrahovi - že ho vyrobili v továrně "O'Sullivan", a každý ví, že "Sullivan" jsou nejlepší americké podpatky".

Bylo to staré reklamní heslo a laboranty ani moc nerozesmálo.

Ani noviny příliš nežertovaly.

Tisk pohlížel na vraždění detektivů naprosto vážně. Dva ranní deníky ohlásily smrt Davida Fostera bez zbytečných senzací:

DRUHÝ POLICISTA ZABIT A VRAH ZABIL DRUHÉHO POLICISTU.

Večerník, který musí konkurovat v přitažlivosti s ranními listy, přinesl vzrušující titul **VRAH ŘADÍ V ULICÍCH.**

Poněvadž se tento večerník ucházel o nejširší čtenářskou přízeň a vytkl si za program "pojednávat" o všem, co v daném okamžiku mohlo veřejnost zajímat - počínaje průkopníkem Danielem Boonem a konče dlouhými zinnými

spodkami - rudý nápis na přední straně vykřikoval: "Policejní džungle - Co se děje v našem okrese." Pak již dál menšími červenými typy: "Čtete komentář Murray Schneiderové na str. 4."

Kdo se dokázal prokousat prvními třemi stránkami libivých článků prodchnutých zapřísáhlým liberalismem, objevil na čtvrté straně, že Murray Schneiderová svaluje vinu za smrt Mika Reardona a Davida Fostera na "naše úplatkářské a prohnílé gestapo"

V úplatkářské policejní služebně zkorumpovaného 87. revíru seděli za prohnílym stolem dva detektivové, Steve Carella a Hank Bush, a soustředěně prohlíželi několik spisů, které jejich stejně zkažení kolegové vyhrabali na prokuratuře.

"Uvaž tohle," řekl Bush. "Poslouchám," odpověděl Carella.

"Mike a David mohli chytout nějakýho lumpa, jo?"

"Snad."

"Soudce mu to spočítal a darebák měl pět nebo deset roků byt a stravu na státní útraty. Správně?"

"Správně."

"Pak vyjde z vězení. Má dost času, aby si to přemlel v hlavě a z původní zlosti si vypěstoval obrovský vztek. Myslí už jen na jediný, jak Mika a Davida dostane. Slídí po nich. Napřed se pomstí Mikovi a pak hledí co nejdřív oddělat druhýho, než jeho nenávist ochladne. Tak dostane i Davida."

"Dobře se to poslouchá," řekl Carella.

"Právě proto se mi to moc nezdá s tím Flannaganem."

"Proč ne?"

"Pročti si spis. Loupež, nalezeno u něho lupičské nářadí, předtím znásilnění v roce 1947. Mike a David ho nachytali při posledním vloupání. Tenkrát byl poprvé usvědčen a dostal deset let. Před měsícem podmíněně propuštěn po odpykání pěti let."

"Tak."

"Myslím si, že chlap s takovou nenávistí by se nevydržel chovat tak dobře, aby mu zkrátili trest z deseti let na pět.

Kromě toho Flannagan nikdy nepracoval s pistolí. Byl to džentlas."

"Zbraň si takovej chlap snadno opatří."

"Jistě, ale nepovažuju ho za člověka, kterýho hledáme."

"Stejně bych se na něj rád podíval," řekl Carella.

"Dobrá, ale podívej se nejdřív na toho druhýho, Ordiz, Luis Ordiz, zvaný 'Dizzy'. Přečti si jeho kartu."

Revír 87. Zatčený - příjmení - jméno - přezdívká Ordiz Luis "Dizzy"

Datum a hodina zatčení Adresa

2. května 1952 7,00 večer č. 635, 6. Jižní ulice

Pohlaví Rasa Dat. narož. Rodiště - státní přísl. muž běloch 8. 12. 1912 San Juan, Puerto Rico

Sociální podmínky Analfabet Zaměstnání Zaměstnán svobodný ne umývač nádobí ne

Trestný čin Vedlejší provinění Dat. spáchání trest. činu Paragraf

1751/odst.1 Vlastnil omamné drogy 5. 12. 1952 trest.zákona s úmyslem je prodat v 7 hod. večer Číslo žaloby Místo

trestného činu Revír 33A-411 č. 635, 6. Jižní ul. 87 DD179-52

Kdo zatkl pachatele hodnot velitelství Michael Reardon detektiv 3.tř. Pátrací oddělení David Foster detektiv 2.tř.

Soudní rozhodnutí

Odsouzen na čtyři roky vězení, trestnice Ossining, New York Datum Soudce 7. 6. 1952 Fields

Carella se podíval na kartu zblízka. Byl to obdélník tuhého bílého papíru, rozměrů 10 x 15 centimetrů, s předtištěnými různě širokými rubrikami.

"Narkoman," řekl Carella.

"Ano, a představ si, k jaký nenávisti může takovej narkoman dospět za čtyři roky."

"Je to dlouho, co vypad z vězení?"

"Začátkem měsíce," řekl Bush. "Jistě mu celou dobu vřele děkoval. Detektiv, kterej někoho chytl, si lásku dotyčného nevyslouží."

"To jistě ne."

"A ještě si všimni jeho minulosti. Poprvý ho sbalili v jedenapadesátém roce na soukromý udání. To bylo zřejmě předtím, než začal obchodovat s tím svinstvem. Ale měl u sebe pětačtyřicítku. Pistole měla vadnou spoušť, ale pořád to byla pětačtyřicítka. Podívej se zpátky na rok 1949. Zase udání, rvačka v baru. Ozbrojenej pětačtyřicítkou, a spoušť byla dobrá. Vyvázl z toho tenkrát šťastně. Na podmínku."

"Pětačtyřicítka zřejmě miluje."

"Jako ten chlap, co zabil Mika a Davida. Co říkáš?"

"Musíme se na něj podívat. Kde je teď?"

Bush pokrčil rameny. "Tvůj typ je stejně dobrej jako můj."

Danny Pírko měl v mládí dětskou obrnu. Naštěstí ho nezmrazčila a vyvázl jen s lehkým kulháním. Tenkrát vznikla jeho přezdívká, jež mu zůstala na celý život. Jeho skutečné příjmení bylo Nelson, ale málokdo to věděl a v jeho okolí mu každý říkal jen Danny Pírko, i dopisy mu na tohle jméno chodily.

Dannymu bylo padesát čtyři let, ale podle obličeje nebo stavby těla by byl nikdo jeho věk neuhodl. Byl neobyčejně malý a všechny kosti, rysy, oči i postavu měl útlé a drobné. Chodil klátivým krokem pubertálního chlapce, měl vysoký,

fistulkový hlas a obličej bez vrásek a jiných známek věku.

Danny Pírko byl informátor.

Pro policii byl neobyčejně cenný a v 87. revíru si ho velmi často zvali na radu. Danny ochotně posloužil, kdekoli mohl. Jen zřídka se stalo, že nemohl dodat informaci, kterou detektivové potřebovali. Pak se museli dotazovat jiných pomocníků. Někdo vždycky věděl něco o tom, co hledali. Bylo jen třeba najít správného člověka v správný čas.

Dannyho obvykle našli v třetím boxu napravo v baru, který se jmenoval Andyho krčma. Danny nebyl pijan, pil málo. Užíval baru spíš jako kanceláře. Bylo to lacinější, než si platit někde místnost. K tomu měl tady ještě telefonní kabinu, odkud pravidelně volal. Bar bylo také výborné místo, kde mohl poslouchat kdejaký cvrkot - a to byla polovička

Dannyho zaměstnání. Druhá půlka byla říkat, o čem slyšel.

Seděl proti Carellovi a Bushovi a napřed poslouchal. Pak mluvil.

"Dizzy Ordiz," řekl, "znám, znám."

"Víš, kde je?"

"Co proved?"

"To ještě nevíme."

"Naposledy jsem slyšel, že je v base."

"Propustili ho začátkem měsíce."

"Podmínečně?"

"Ne. "Ordiz, Ordiz. Nojo, ten co prodává drogy."

"Ano, to je on."

"Nebude těžký ho najít. Co udělal?"

"Možná že nic," řekl Bush. "Ale možná že hodně."

"Máte na mysli smrt těch vašich fízlů?" zeptal se Danny. Bush pokrčil rameny.

"To není Ordizovi podobný. Ste na špatný stopě."

"Víš to tak jistě?"

Danny usrl ze svého piva a podíval se na točící se větrák. "Člověk ani nepozná, že tahle putyka má fofník. Prokrista, jestli ty pařáky rychle nepřejdou, vyrazím do Kanady. Mám tam kámoše. V Quebecu. Byli jste někdy v Quebecu?"

"Ne," řekl Bush.

"Je tam krásně. Chladno."

"Tak co je s tím Ordizem?"

"Vezmu ho s sebou, jistě rád bude," řekl Danny a rozesmál se vlastnímu žertu.

"Danny je dneska roztomilej," řekl Carella.

"To sem dycky," řekl Danny. "Měli jste vidět, kolik se dnes vystřídalo u mejch dveří ženskéjch. Ani byste to nespočítali. Letěj na mě."

"Nevěděli jsme, že jsi dohazovač, Danny," řekl Bush. "Nejsem. Zajímá mě jen láska."

"Kolik zákaznic jsi poslal Ordizovi?"

"Nevím o něm to nejmenší. Nestarám se o něj. Z narkomanů je mi na blití."

"Dobře, dobře, kde tedy je?"

"Zatím nevím. Dejte mi čas."

"Kolik času potřebuješ?"

"Hodinu, dvě. Prodavače drog člověk lehko najde. Promluví s párma píchačema a máte ho. Říkáte, že vyšel z lapáku na začátku měsíce? To už dnes fáchčí na plný pecky. Nebude to těžký."

"Třeba toho nechal," řekl Carella. "A nenajdeš ho tak snadno. "Tihle toho nikdy nenechaj," mávl rukou Danny.

"Nevěřte na pohádky. Nanejvýš se s tím kšeftem přestěhoval kousek dál po řece. Najdu ho. Ale esli věříte, že voddělal vaše chlapce, jste na vomylu."

"Proč myslíš?"

"Znal jsem ho dobře. Je to padavka, úplnej asthenik, jak říkaj doktoři. Kdyby přišel atomovej útok, nevěděl by, kam má běžet. Největší věc v jeho životě byl herák. To je Ordiz. Žije jen pro Bílýho boha. Na nic jinýho už nedovede myslet."

"Reardon a Foster ho poslali do lapáku."

"Tak? A vy myslíte, že obchodník s tímhle zbožím v sobě živí vztek? Riziko patří ke hře. Nemá kdy, aby si na někom vylejval zlost. Má čas jen na svého píchače a překupníky. Ordiz je odjakživa od svehch drog poloslepej. Nestrefil by se do vlastního palce. Ten že vám sejmul hned dva fízly? To je k smíchu."

"Přesto bysme ho rádi viděli," řekl Bush.

"Rozumím. Přece vám nebudu fušovat do řemesla. Ale jsem snad překupník? Ten chlápek žil ve Squaresville, povídám, a nerozeznal by pětáctýřicítku od míchačky na cement."

"Už jich v životě pár měl," poznamenal Carella.

"Hrál si, jen si s nima hrál. Kdyby z ní někdo vystřelil na sto metrů od něj, měl by tejden loudavou s tryskem. Věřte mi, žije jen pro svůj heroin... Neříkají mu nadarmo 'Dizzy', bzučí mu v makovici. Vidí bílý motýlky a zahání je herákem."

"Narkomanům stejně nevěřím," řekl Bush.

"Já taky ne," odpověděl Danny. "Ale tenhle chlápek není vrah, za to dám krk. Ten ani neví, jak zabít čas."

"Najdi nám ho," řekl Carella. "Pokusím se."

"Najdi ho. Naše číslo znáš."

"Pro vás všechno. Zavolám vám asi za hodinu. Bude to lehký. Narkomani nedaj velkou práci."

Teplota dosáhla v poledne 26. července 35° Celsia. V policejní budově vířily dva ventilátory vlhký vzduch, který se líně vznášel za mřížemi otevřených oken. V pracovně detektivů jako by všechno vadlo pod neustálou dusivou a horkou tíhou. Jen kartotéční skříně a stoly stály netknutě. Zprávy, kartičky, uhlové papíry, obálky, memoranda - všechno bylo na dotek zavlhle a lepkavé. Kamkoli padl list papíru, tam vlhce přilnul.

Členové pátracího oddělení seděli v košilích s vyhrnutými rukávy. Košile měli propocené a mokré skvrny se jim jako medúzy rozlézaly po zádech od podpaží až mezi lopatky. Větráky nebyly v takovém horku nic platné. Pohnuly jen dusivým ovzduším města, které pak muži vdechovali, když psali trojmo zprávy, revidovali svoje pracovní karty a v myšlenkách se toulali po vrcholech Bílých hor nebo na pobřeží u Atlantic City, kde jim oceán omýval tváře. Volali do služebny stěžovatele i podezřelé, zpocenými rukama zvedali telefonní sluchátko a vnímali vedro jako něco živého, co jim proniklo až pod kůži, aby je bodalo milióny žhavých mečků.

Poručíkovi Byrnesovi bylo stejně horko jako jeho podřízeným v společné kanceláři. Měl pracovnu vlevo od laťové přepážky a v ní velké rohové okno, jímž toho dne nepronikal sebemenší vánek, třebaže bylo otevřeno. Proti němu seděl reportér, který naopak vypadal, že mu je docela příjemně. Jmenoval se Savage, měl na sobě modrý plátěný oblek a tmavomodrý slamák. Kouřil cigaretu, chvílemi vyfoukl kouř ke stropu, kde zůstala v nehybném teple viset pevná, modrošedá masa.

"Víc vám nemohu říct," ukončil Byrnes svůj výklad. Reportér ho strašně nudil. Podívoval se v duchu, jak se může někdo na světě jmenovat "Savage" - Divoch. A taky si říkal, jak se může na světě v takový den najít člověk, který se v tom vedru tváří tak studeně.

"Opravdu nic víc, poručíku?" zeptal se Savage měkce. Byl to hezký muž s krátce ostříhanými světlými a rovnými vlasy, s malým, skoro ženským nosem. Oči měl šedé a chladné. Chladné!

"Nic," řekl poručík. "Co jste u všech čertů čekal? Kdybychom věděli, kdo to udělal, asi bychom ho tu už měli, nemyslíte?"

"Pravděpodobně ano," řekl Savage. "Máte nějaké podezření?"

"Zatím pátráme."

"Podezříváte někoho?" opakoval Savage.

"Několik osob. To je naše záležitost. Vy to rozmáznete na první stránce a oni nám uplavou do Evropy."

"Myslíte, že to udělal nějaký hoch?"

"Co tím myslíte, nějaký hoch?"

"Nějaký nezletilec."

"To mohl udělat kdokoli," řekl Byrnes. "Třebas i vy." Savage se zasmál a odkryl řadu bílých zubů. "Máte myslím ve vašem okrese dost klukovských band?"

"Všechny party máme pod kontrolou. Tenhle revír není sice rajská zahrada, ale mám pocit, že svou práci děláme dobře. Možná že váš list nebude stejného názoru, ale my se opravdu snažíme plnit svoje malé úkoly poctivě."

"Proč ta ironie, poručíku?" řekl Savage.

"Ironie je zbraň ducha, příteli. Každý, a hlavně váš list ví, že detektivové jsou hloupí a tupí dřiči."

"Moje noviny nikdy nic takového nenapsaly."

"Ne?" pokrčil Byrnes rameny, "pak to můžete dát do zítřejšího vydání."

"Chceme vám pomoci," řekl Savage. "Nám se taky nelíbí, že jsou vraždění vaši lidé." Savage se odmlčel. "Co tedy říkáte nějakému gangu mladistvých?"

"O tom jsme neuvažovali. Není to jejich způsob. Proč vy novináři se vždycky snažíte svést všechno na nezletilý? Mám taky kluka a detektivy nezabíjí."

"Gratuluju," řekl Savage.

"Víte, těm partám je těžký rozumět," řekl Byrnes. "Neříkám, že jsme je úplně zkontrolovali, ale usměřujeme je. Když jsme zarazili pouliční výtržnosti, rvačky na nože a střelení, staly se z gangů jen společenské kluby. Pokud to tak zůstane, budu šťastnej."

"Díváte se na situaci podivuhodně optimisticky," řekl Savage chladně. "Moje noviny nevěří, že pouliční výtržnosti přestaly. Zastávají spíš názor, že nitky od smrti těch dvou policistů vedou přímo k těmto vašim společenským klubům."

"Ano. Ano. A co mám tedy k čertu podle vás dělat? Sebrat každého kluka v městě a vytřepat z něho doznání? Aby váš zatracenej list prodal o milión výtisků víc?"

"Ne. Ale my budeme sami pátrat tím směrem. A jestli věc rozřešíme, nebude z toho mít 87. revír velkou slávu."

"Ani kriminální oddělení Sever nebude mít žádnou slávu. Ani náš policejní komisař. Všichni naši detektivové budou vypadat jako amatéři proti geniálním čmuchalům vašich novin."

"To by se mohlo stát," souhlasil Savage.

"Něco bych vám poradil, kamaráde."

"Prosím"

"Mladí páskové tady v okolí nemají rádi vyptávání. To není zlatá mládež, kterou zmůže pár plechovek piva. Narazil byste na ostrý hochy, který jednají trochu jinak než my. Bojím se, abyste nepřišel k úrazu!"

"To bych nerad," řekl Savage s nakyslým úsměvem. "A ještě něco."

"Poslouchám."

"Neplašte mě rajón. Mám dost starostí i bez vás i vašich potrhých reportérů."

"Co má pro vás větší cenu, poručíku?" zeptal se Savage. "Abych nechal revír na pokoji - nebo aby mě nezabili?"

Byrnes se zasmála začal si cpát dýmku. "Jedno je za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet," řekl.

Danny Pírko zavolał za padesát minut. Seržant v telefonní centrále přijal rozhovor a přepojil na Carellovu linku.

"Služebna detektivů, 87. revír," řekl, "tady Carella."

"Danny Pírko."

"Buď zdrav, Danny, jak jsi pochodil?"

"Našel jsem Ordize."

"Kde?"

"Bude to přátelská služba, nebo placená?" zeptal se Danny. "Platíme," řekl Carella stroze. "Kde se sejdem?"

"Znáte to u Jenny?"

"To je vtip?"

"Mluvím vážně."

"Co dělá narkoman v uličce lásky?"

"Je blázen do jedné dívky. Máte kliku, tam z něj něco vymáčknete."

"Do který?"

"Přece tam jdem, Steve, nebo ne?"

"Řekni mi jednou Steve, až tě budu mít na dosah, a přijdeš o pár zubů, kamaráde," řekl Carella.

"Nic ve zlém, detektive Carella. Jestli chcete toho pitomce, budu u Jenny v pěti minutách. Vemte s sebou pár pětáků."

"Má Ordiz zbraň?"

"Možná."

"Přijdu za tebou," řekl Carella.

La Vía des Putas byla ulice běžící od severu k jihu přes tři bloky domů. Kdysi tu žili Indiáni a měli pro ni své jméno. Za zlatých časů bobřích kožíšin a barevných perel stály podle ní indiánské týpí a kvetl tu živý obchod. Když Indiáni odešli do věčných lovišť a vyšlapané cesty se změnilly v dlážděné silnice, na místě vyrostly obytné domy a v útulných plyšem zdobených pokojících se usadily služebnice nejstaršího lidského řemesla. Když sem vtrhli italští přistěhovalci, ulice dostala název Piazza Putana a Irové té končině jednoduše říkali U slečen. S přílivem Portoričanů změnila svou řeč - ale nikoliv charakter výdělečné činnosti. Detektivové jí prostě říkali U děvek. Ať byl název jakýkoli, znamenal vždy totéž - zaplatíte a můžete si vybrat.

Starým kvočnám, které vedly tyto podniky, se všem říkalo „Mamá“. Podnik mamá Terezy platil za nejlepší v ulici. U mamá Carmen to bylo nejšpinavější. V podniku Mamá Luz už byla pro některé věci, jež se daly za otlučenou cihlovou fasádou, šestnáctkrát policejní šťára. Detektivové docela rádi navštěvovali provozovatelky podniků i neslužebně. Ale občas provedli šťáru, která leckdy přinesla nečekaný úlovek. Šťáry bývaly zajímavé, ale většinou je vedli příslušníci mravnostního oddělení, kteří neznali různé dohody detektivů 87. revíru s těmito dámami. Nikdo nepokazí věci víc než nejapný policista.

Carella byl možná také nejapný policista. Nebo poctivý -- jak se to vezme. Setkal se s Dannym Pírkem v Jennyině salóne. Byla to kavárnička na rohu Uličky lásky, kde se nabízel, jak udávala reklama, pravý francouzský absint s pelyňkem a vodou. Žádný piják Jennyina absintu sice nezešílel, ale kavárna si přesto udržela své postavení jakési země nikoho mezi proletářským světem prostých dělníků a smyslnými tlumeně osvětlenými salóny lepších bordelů. V Jennyině kavárně si host klidně mohl pověsit klobouk na věšák a vypít svůj nápoj, jako by si přišel jen tak na chvíli sednout mezi kamarády, a teprve když vypil asi třetí sklenici, mohl začít uvažovat, co podnikne. Jennyin podnik jaksi patřil k životnímu běhu této ulice.

Tenkrát 26. července se opíralo do předních oken Jennyiny kavárny, už nesčetněkrát rozbitých, v dolní polovině natřených černou barvou, horké slunce. Carellovi i Dannymu bylo lhostejné, nakolik je toto bistro hranicí mezi sociálními vrstvami. Zajímalo je muž jménem Luis "Dizzy" Ordiz, který možná vpálil, ale možná ani nevpálil šest střel do těl dvou policistů. Bush se vypravil za lupičem Flannaganem. Carella přijel ve služebním voze. Řídil ho mladý policejní nováček Kling. Vůz byl nyní zaparkován u chodníku, Kling se opíral o blatník, hlavu měl vztyčenou, ale potil se i v modrém letním stejnokroji. Pod lehkou čepicí mu vylézaly kadeře světlých vlasů. Bylo mu vedro, pekelné vedro.

Carellovi bylo v kavárně také horko. "Kde je?" zeptal se Dannyho.

Danny naznačil bříškem palce a ukazováku šustění peněz. "Už pár dní jsem neviděl kousek pořádného masa," řekl.

Carella vytáhl z náprsní tašky desetidolarovou bankovku a strčil ji Dannymu.

"U mamá Luz," řekl. "Je s děvčetem, kterému říkají La Flamenca. Ale není to tak horký."

"Co tam dělá?"

"Před několika hodinami se nechal nahustit u jednoho píchače. Tři balíčky heráku. Pak doklopetal roztouženě k mamá Luz, ale heroin ho složil. Mamá Luz mi řekla, že chrní už šest hodin."

"A co dělá La Flamenca?"

"Je s ním, asi mu už vybrala peněženku. Má zrzavou palici, vpředu dva zlatý zuby. Těma zubama vás hnedle oslepí. Má pořádný stehna a ohromnej zadek, uvidíte. Budte na ni mírněj, nebo vás spolkne, jen to hvízdne."

"Má Ordiz zbraň?"

"Mamá Luz neví, myslí, že ne."

"Ta zrzavá to neví?"

"Zrzky jsem se neptal," řekl Danny, "nemůžu si dovolit platit pomocníky."

"Odkud teda znáš její stehna?" zeptal se Carella.

"Za vašich deset dolarů se vám nebudu zpovídat," uchechtl se Danny poťouchle.

"Dobrá," řekl Carella, "díky."

Odešel od Dannyho stolku a namířil ke Klingovi. "Horko," odfoukl si Kling.

"Jestli chceš pivo, tak si zajdi," řekl Carella. "Ne, radši bych už byl doma."

"Každý chce domů," řekl Carella.

"Já vaši řeči nebudu nikdy rozumět!" řekl Kling. "Pojedem, máme před sebou návštěvu," řekl Carella. "Kde?"

"Touhle ulicí vzhůru. Mamá Luz. Pust' vůz, zná cestu sám." Kling sundal čepici a jednou rukou si načechl světlé vlasy. Zhluboka vydechl, pak si ji zas nasadil a vlezl za volant. "Koho hledáme?"

"Chlapa, kterej se jmenuje Dizzy Ordiz."

"V životě jsem o něm neslyšel."

"On o tobě taky ne," řekl Carella.

"Pravda," odpověděl Kling suše. "Budu rád, když nás představíte."

"Ochotně," řekl Carella a zasmál se, zatímco Kling nastartoval.

Když dorazili, Mamá Luz stála ve dveřích. Výrostci na chodníku se pochechtávali, protože podle nich přišla šťára.

Mamá Luz se usmála a řekla: "Dobré den, detektive Carello. To je horko, co?"

"Horko," potvrdil Carella a v duchu se ptal, proč se všichni u všech čertů baví jen o počasí. Každý přece ví, že je horký den, k udušení, možná horší než v Manile nebo někde v Kalkatě, zkrátka na chciplutí.

Mamá Luz měla na sobě hedvábné kimono. Byla to velmi tlustá žena s uzlem černých vlasů v týlu. Bývala svého času známá kurtizána, prý se jí v městě žádná nevyrovnala, ale teď už se z ní stala maďam a lásku neprovozovala, leda když chtěla udělat radost někomu z přátel. Dbala úzkostlivě na čistotu a voněla vždycky šeríkem. Měla čistou bílou pleť, kterou co nejméně vystavovala slunci, patricijský obličej - usmívala se jako anděl. Kdo by nevěděl, že je majitelkou jednoho z nejrušnějších nevěstinců v této ulici, považoval by ji za ztělesnění mateřství.

Ale nebyla matkou.

"Přicházíte si popovídat?" zeptala se Carelly.

"Chci jen vás, mamá Luz, žádnou jinou," řekl Carella. Kling udiveně zamžikal a vytřel si pot z lemu čepice.

"Pro tebe, můj toro," řekla stárnoucí kurtizána, "udělá mamá Luz všechno," a znovu zamrkala. "Pro tebe je mamá Luz zas mladý děvče."

"Vy jste pořád mladá," řekl Carella a pleskl ji po zadku. Pak se zeptal: "Kde je Ordiz?"

"Na pokoji, a je s ním La Roja," řekla Mamá Luz. "Už mu asi vybrala šrajtofle." Pokrčila rameny. "Tyhle nový holky zajímají jen peníze. Za našich časů..." mamá Luz zvedla smyslným gestem hlavu. "Za mého mládí, toro, jsme znaly taky někdy lásku, rozumíš? Ale kde je dneska láska, darmo mluvit!"

"Je zamčená ve vašem tlustém srdíčku," řekl Carella. "Má Ordiz nějakou bouchačku?"

"Copak vytřepávám sjejm hostům kapsy?" odpověděla mamá Luz. "Myslím, že nemá, Steve. Přece mi nechceš rozstřílet podnik? Dneska je tak klidnej den."

"Ne, nechci vám rozbít podnik," odpověděl Carella. "Ukažte mi, kde je Ordiz."

Mamá Luz přikývla. Když ji Kling míjel, koukla se mu na poklopec a bujně se zasmála, poněvadž se začervenal. Kráčela nejprve za oběma policisty, pak je předešla a řekla: "Tudy nahoru."

Schody se pod ní otřásaly. Ohlédla se přes rameno, mrkla na Carellu a řekla: "Pojď za mnou, Steve."

"Gracias," řekl Carella:

"A nekoukej mi pod sukně."

"Musím říct, že jsem v pokušení," odpověděl Carella. Slyšel, jak Kling za ním dusí smích.

Mamá Luz se nahoře zastavila. "Poslední dveře na konci chodby. Jen žádnou krev, Steve, prosím tě! U tohohle hosta to určitě nebude nutný. Ten už je stejně polomrtvej."

"Tím líp," řekl Carella. "Jděte dolů, mamá Luz."

"Až budete hotovi..." naznačila mamá Luz povzbudivě a nabrala ho masitým bokem, div ho neporazila. Prošla kolem Klinga s hluchým a veselým smíchem, který se nesl po celém schodišti.

Carella vzdychl a podíval se na Klinga. "Co se dá dělat, hochu," řekl, "jsem zamilovanej jinde."

"Detektivy nikdy nepochopím," řekl Kling.

Šli chodbou. Kling vytáhl služební revolver, když viděl, že Carella už má zbraň připravenou.

"Říkala, abysme nestříleli," připomněl Carellovi.

"Může poroučet svým děvčatům, ne nám," odpověděl Carella.

"Ovšem," řekl Kling.

Carella zabušil na dveře hlavní revolveru. "Quiénes?" ozval se ženský hlas. "Policie," řekl Carella. "Otevřte."

"Momento," odpověděl hlas.

"Obliká se," poučoval Kling Carellu.

Za pár okamžiků se dveře otevřely. Stála v nich velká rudovláška. Nesmála se, proto si Carella nemohl prohlédnout její přední zlaté zuby.

"Co chcete?" zeptala se.

"Vypadněte," řekl Carella. "Chceme mluvit tam s tím pánem."

"Prosím," odpověděla. Vrhla na Carellu pohoršený pohled, jako by šlo o urážku jejího panenství, zavlnila se kolem něho a proklouzla chodbou. Kling se za ní ohlédl. Když se zas otočil, Carella už byl v pokoji.

V místnosti bylo lůžko, noční stolek a kovové umývadlo. Rolety byly staženy. V pokoji to zapáchalo. Na posteli ležel muž v kalhotách. Boty a ponožky měl zuté. Hrud' nahou. Oči měl zavřené a ústa dokořán. Kolem nosu mu bzučela moucha.

"Otevři okno," řekl Carella Klingovi. "Tady se nedá dechat."

Muž na posteli se pohnul. Zvedl hlavu a podíval se na Carellu.
"Kdo jste?" řekl.
"Jmenujete se Ordiz?" zeptal se Carella.
"Ano. Jste tajnej?"
"Ano."
"Co jsem zas udělal?"
Kling otevřel okno. Z ulice bylo slyšet dětský křik. "Kde jsi byl v neděli v noci?"
"V kolik hodin?"
"Těsně před půlnocí."
"Nevzpomínám si."
"Dej si pozor, Ordizi. Radím ti, aby sis vzpomněl co nejrychleji. Zabíráš už?"
"Nevím, co myslíte."
"Bereš heroin, Ordizi, a my to víme. Zrovna teď máš v sobě tři dávky. Jsi ještě tvrděj, nebo mě už můžeš sledovat?"
"Slyším vás dobře," řekl Ordiz.
Přejel si rukou oči. Měl hubený obličej, ostrý nos a silné, naběhlé rty. Byl zarostlý.
"Tak mluv!"
"Říkal jste v pátek v noci?"
"Řekl jsem v neděli."
"V neděli. Jo. To jsem hrál poker."
"Kde?"
"Čtvrtá jižní. Co je, vy mi nevěříte?"
"Máte svědky?"
"Hrálo nás pět. Můžete se všech zeptat."
"Řekni mi jejich jména."
"Beze všeho. Louie DeScala a jeho bratr John. Mladěj kluk Pete Diaz. A ještě jeden kluk, Pepe. Příjmení neznám."
"To jsou čtyři," řekl Carella. "Pátej jsem byl já."
"Kde ti hoši bydlí?" Ordiz nadiktoval adresy.
"Dobrá, a co jsi dělal v pondělí v noci?"
"Byl jsem doma."
"Byl tam ještě někdo?"
"Moje bytná."
"Cože?"
"Bytná. Co je, sedíte si na uších?"
"Bacha, Dizzy. Jak se jmenuje?"
"Olga Pazio."

"Adresa?" Ordiz ji sdělil a pak se zeptal. "Co to na mě chcete ušít?"
"Nic. Máš pistoli?"
"Ne. Heleďte, od té doby, co jsem z lapáku, jsem čistej."
"A co ty tři balíčky?"
"Nevím, kdo vám to nakukal. Ale někdo vás tahá za nohu, detektive."
"Ovšem. Oblíkni se, Dizzy."
"Proč? Zaplatil jsem si to děvče."
"Ano, ale už sis užil dost. Oblíkej se!"
"Hele, proč? Co mě pustili, jsem úplně jak lilium. Co se k čertu stalo, detektive?"
"Půjdeš s náma na stanici, než si přešetříme tvoje svědky. Máš něco proti tomu?"
"Potvrdí vám, že jsem byl s nima, buďte klidnej. A ta sprostá lež o těch třech balíčcích, prokrista, kde jste to vzali? Už jsem k tomu leta nepřišel."
"To je vidět," řekl Carella. "A co tyhle stroupky na pažích, to máš beri-beri nebo co?"
"Tohle?" zeptal se Ordiz. "Obleč se!"

Carella vyslechl všechny osoby, které Ordiz jmenoval. Všichni byli ochotni odpřisáhnout, že s nimi v noci 23. července Ordiz hrál poker od půl jedenácté do čtyř druhého dne. Ordizova bytná neochotně připustila, že strávila noc z 24. července až do rána 25. července v jeho pokoji. Ordiz měl spolehlivé alibi na obě noci, kdy neznámý vrah zabil Reardona a Fostera.

Když se Bush vrátil od Flannagana, byli detektivové zase tam, kde začali.

"Má alibi," řekl Bush.

Carella vzdychl a pak šel s Klingem na pivo, než se vydá za Teddy.

Bush proklél ještě jednou vedro a odebral se domů k ženě.

10

Savage seděl na konci baru a dobře viděl nápis, který měl na zádech mladík v pestré blůze. Všiml si ho, sotva vstoupil do podniku. Chlapec seděl v boxu s tmavovlasým děvčetem a oba pili pivo. Novinář padla do oka rudozlatá barva jeho oděvu. Sedl si k barovému pultu a dal si džin a osvěžující limonádu. Chvilími se ohlédl na bavící se dvojici. Hoch byl štíhlý, bledý, obličej mu vroubily černé kučery. Límec bundy měl vyhrnutý. Savage zpočátku nemohl nápis na zádech

přečíst, protože se hoch opíral o polštářovanou stěnu boxu.

Dívka dopila a odešla, ale mladík zůstal sedět. Trochu se pootočil a Savage spatřil nápis. Dotěrná myšlenka, jež mu vřezala v podvědomí, jako by najednou v tom okamžiku nabyla tvaru a formy.

Na bundě stálo velkými písmeny: Groverové.

Název byl zřejmě odvozen od jména parku, který zasahoval do 87. revíru, ale mladému novináři něco připomínal. Brzo si vzpomněl, kde to jméno nejčastěji slyšel. Groverové napáchali svého času spoustu pouličních výtržností a jednou vyvolali v parku obrovskou bitku, při níž došlo na nože. Na místě zůstala spousta střepů a přeražených pálek.

Groverové pak uzavřeli s policií příměří, tak se alespoň tvrdilo, ale Savage se nemohl zbavit myšlenky, že právě některý z takových gangů má na svědomí smrt Reardona a Fostera.

Tady seděl jeden Grover.

Bylo by zajímavé si s ním promluvit.

Savage dopil džin.s limonádou, vstal a přešel k boxu, kde teď seděl mladík sám.

"Nazdar, mládenče," řekl.

Hoch se ani nepohnul. Zdvihl jen víčka, ale neodpověděl. "Nevadí, když si přisednu?" zeptal se Savage.

"Pro mě," řekl mladík.

Savage sáhl do kapsy. Hoch ho mlčky sledoval. Savage vytáhl balíček cigaret, nabídl mládenci, ale odpovědí bylo němé odmítnutí. Zapálil si tedy sám.

"Jsem Savage," řekl.

"Zajímá to snad někoho?" odpověděl hoch. "Chtěl bych si s tebou o něčem promluvit."

"Tak? O čem?"

"O Groverech."

"Pán není vodtud, co?"

"Ne."

"Tak děte domů, milej pane."

"Už jsem ti řekl, chci si popovídat."

"Já nechci. Mám tu spicha, a vy radši vypadněte, než přidete k úrazu."

"Těch svalnatejch řečí se neleknu, chlapče." Hoch s klidem ocenil ostrou odpověď.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se Savage. "Můžete hádat, blondáku."

"Chceš pivo?"

"Platíte?"

"Ovšem," řekl Savage.

"Tak radši rum s kokakolou."

Savage se otočil k baru a zavolal: "Rum s kokakolou a ještě jeden džin s limonádou."

"Těbůh, vy si dáváte," řekl hoch. "Jo. Tak jak se jmenuješ?"

"Rafael," řekl mladík a stále si svého společníka ostražitě prohlížel. "Kamarádi mi říkají Párač."

"Párač. Pěkná přezdívka."

"Jako každá jiná. Nevadí, jestli se vám nelíbí."

"Líbí se mi," řekl Savage.

"Přišel jste sem šmírovat?"

"Cože?"

"Jste vod policie?"

"Ne."

"Co teda?"

"Jsem reportér."

"Beton?"

"Ano."

"Co vode mě chcete?"

"Chci si jen popovídat."

"Vo čem?"

"O vaší partě."

"Vo jaký partě?" zeptal se Párač. "K žádný nepatřím." Číšník přinesl nápoje. Párač upil ze své sklenice a prskl. "Ten barman je prase. Křtí už i sodovku."

"Já měl větší štěstí," řekl Savage.

"Budete ho potřebovat," poznamenal Párač. "Co je s Grovery..."

"Groverové jsou klub."

"Už ne parta?"

"K čemu parta? Udělali jsme si klub, tak co?"

"Kdo je předsedou?"

"Já to vím a vy si to vyčmúchejte," odpověděl Párač. "Je to tajemství? Stydíš se za svůj klub?"

"Žádný strachy."

"Nechceš, abych o něm napsal něco do novin? Ještě se o žádným pořádně nepsalo."

"Nemáme to zapotřebí. Vo nás ví každej. Každý v tomhle městě ví, kdo jsou Groverové. Kdo vás sem nastrčil, váženěj pane?"

"Nikdo. Myslel jsem si, že, by vás trochu popularity potěšilo."

"Nepotřebujem žádný články. Radši vypadněte, člověče."

"Chci se s tebou skamarádit, Párači."

"Mám dost kamarádů u Groverů."

"Kolik?"

Párač se zarazil. "Vy jste ale kurva chytrá, co?"

"Nemusíš mi povídat, co nechceš. Proč ti hoši říkají Párač?"

"Všichni máme náky jména. Já mám tohle."

"Ale proč?"

"Protože jsem dycky věděl, co s votevřenou kudlou."

"Nosil jsi dýku?"

"Nosil? To je vtip, co? Vy nevíte, že když v týhle čtvrti nemáte dýku nebo kanón, tak jste mrtvej? Mrtvej."

"A kanónů máte hodně?"

"Dost."

"Jaký?"

"Jaký! Máme je a konec."

"Taky pětačtyřicítka?"

"Proč se ptáte?"

"Pětačtyřicítka už přece stojí za to."

"To teda jo," řekl Párač. "Nebezpečná hračka."

"A kdo vám řek, že hračka? S věcmá se má dělat to, na co jsou vyrobený. Jinak vás vodvezou do márnice s cedulkou na palci u nohy." Párač upil trochu rumu. "V týhle čtvrti nežije žádná smetánka. Tady si musíte dávat na sebe řacky majzla. Proto se vyplatí patřit ke Groverům. Stačí, když nákej rváč uvidí na ulici tuhle bundu a dá pokoj. Každý taky ví, že stačí šáhnout na jednoho a má na krku všechny."

"Myslíš policii?"

"Ne. Kdo by stál vo tahačky se zákonem! Vod toho radši dál, dokud nám fízlové nešlapou na paty."

"A honili vás někdy v poslední době?"

"Máme s nima dohodu. Voni nevotravujou a my jim taky dáme pokoj. Váženej pane, už kolik měsíců jsme si tu ani neškrtili. Ticho po pěšině."

"A jsi rád?"

"Proč ne. Je lepší mít hlavu celou. Groverové chtěj klid. Votravovat se nedáme, ale vyhledávat zbytečný rvačky, na co? Do tuhýho de, jen když se na nás někdo vytahuje nebo když někorej kluk z jiný party nám chce přebírat holku. Na to neletíme."

"Takže s policií jste poslední dobou neměli nic?"

"Skoro nic."

"A co například?"

"No, třeba se jeden z party utrh. Udělal se jako pytel a vyrazil vokno ve vejkladu, jen pro srandu, rozumíte. Pak ho jeden fízl sbalil. Kluk dostal podmínku."

"Kdo ho zbalil?"

"Proč?"

"Jen tak."

"Jeden, už nevim kerej."

"Detektiv?"

"Povídal jsem fízl, ne?"

"Co tomu říkali ostatní Groverové?"

"Jako čemu?" _ "Že vám zmáčkli jednoho člena?"

"Ale to byl úplnej zelenáč, jehně pitomý."

"Takže to příměří platí dál?"

Páračovi se najednou objevil v očích ostražitý výraz. "Co vás hněte, váženej pane?"

"Nic, vážně nic."

"Jak jste říkal, že se jmenujete?"

"Savage."

"Proč vás tak zajímá, jak milujem policajty?"

"Zajímá mě to."

"Jo tak," řekl Párač bezvýrazně. "Abych šel. Ta lasice už se nejspíš nevrátí."

"Sed' ještě," řekl Savage. "Rád bych si s tebou povykládal."

"Jste asi moc chytřej, pane Savage," řekl Párač. "já nechci." Vylezl z boxu. "Díky za rum. Vás zdravím."

"Není zač," řekl Savage.

Díval se, jak mladík odchází z baru a ledabyle šoupe nohama. Dveře se za ním zavřely a byl pryč.

Savage hleděl zamyšleně do sklenice. Mezi Grovery a některým policistou skutečno došlo ke konfliktu. Jeho teorie není tak úplně nesmyslná, jak se o ní vyjádřil ustaraný poručík.

Srkal nápoj a přemýšlel. Když asi za deset minut vycházel z baru, potkal dva dobře oblečené muže. Byli to Steve Carella a Bert Kling.

11

Bush dorazil domů utahaný jako pes.

Nenáviděl těžké případy především pro nepříjemný pocit, že není schopen je vyřešit. Nežertoval, když říkal Carellovi, že detektivové nejsou žádní géniové. Věřil tomu, a každý nový těžký případ ho v jeho pochybnostech jen utvrzoval. Předepsané postupy a vytrvalá služební rutina při řešení případů jeho nechut' korunovaly. Obvyklé metody zatím nepřinesly to nejmenší k odhalení vraha. Vytrvalost, to je jistě jiná otázka. Ano, budou důslední. Až do konce. A kdy vlastně bude konec? Dnes? Nebo zítra? Nebo nikdy?

K čertu s tím vším, říkal si. Jsem doma. Jsem taky člověk a mám právo vykašlat se chvíli na práci a strávit pár klidných hodin s ženou.

Strčil klíček do zámku, otočil a otevřel dveře bytu. "Hanku?" zavolala na něj Alice.

"Ano, už jsem doma." Její hlas se mu zdál chladný. Alice s ním vždycky mluvila tak lhostejně. Připadala mu trochu zvláštní.

"Chceš něco pít?"

"Chci. Kdepak jsi?"

"V ložnici. Pojď sem, příjemně to tu fouká."

"Fouká? Nepovídej."

"Ne, vážně."

Svlékl si kabát a hodil jej přes opěradlo židle. Cestou do ložnice shodil i košili. Nenosal nátělník. Nevěřil, že by sál pot. Tvrdil, že nátělník je jen další kus oděvu, a v takovém počasí se snažil mít na sobě co nejméně věcí. Košili rval z těla málem zuřivě. Širokou hrud' měl porostlou kudrnatými rudými chlupy, které v barvě i hustotě soupeřily se zrzavou kstící. Na pravé paži se mu klikatila jizva po ráně nožem.

Alice ležela v lenošce u otevřeného okna. Měla bílou blůzu a úzkou černou sukni. Bosé nohy spočívaly na okenní římsce a slabý větřík lehce šustil lemem sukně. Světlé vlasy měla svázané v koňský ohon, který jí splýval po šíji. Šel k ní. Zvedla tvář, aby ji mohl políbit. Všiml si, jak má horní ret lehce zvlhlý. "Kde máš to pití?" zeptal se.

"Počkej, namíchám ti koktajl." Mrštne stáhla nohy z okenní římsy a sukně se jí přitom vyhrnula. Bush svou ženu pozoroval a v duchu uvažoval, co je na ní tak vzrušujícího, a jestlipak všichni ženatí muži mají stejné pocity vůči svým ženám i po deseti letech manželství.

"Nedívej se na mě tak žhavě," řekla, když zahlédla jeho výraz.

"Proč?"

"Je moc horko."

"Znám chlapa, kterej říká, že nejlepší je..."

"Taky ho znám."

"Že nejlepší to je, když je největší parno, zavrou se všechny okna a ještě se vleze pod čtyři příkrývky."

"Chceš džin s tonikem?"

"Třeba."

"Slyšela jsem, že vodka s kolou je lepší."

"Budeme si muset nějakou koupit."

"Měli jste hodně práce?"

"Moc. A co ty?"

"Seděla jsem doma a třásla se o tebe," řekla Alice. "Však vidím, jak z toho začínáš šedivět."

"Neváží si mé starosti," řekla Alice neadresně. "Už jsi našel toho vraha?"

"Ne. "Chceš taky citrón?"

"Jak myslíš."

"Musela bych pro něj jít do kuchyně. Buď tak hodnej a vypij to jen tak."

"Budu hodnej," řekl Bush.

Podala mu sklenici. Sedl si na okraj postele. Uskrával nápoj, pak se naklonil a balancoval sklenicí ve špičkách prstů.

"Jsi unavený?"

"Jako pes."

"Nevypadáš unaveně."

"Jsem utahaný jako pes." "To říkáš vždycky," odpověděla mu Alice. "Prosím tě, přestaň s tím. V některých věcech se opakuješ."

"Například?"

"Například v tomhle."

"A jinak?"

"Když jedeme vozem a musíš zastavit, protože je červená. Když skočí zelená, řekneš: 'Hoši jsou na nás hodní'."

"Co je na tom špatného?"

"Nic, dokud to člověk neslyší stokrát."

"Nepovídej!"

"Ano, je to pravda."

"Dobře, dobře, nejsem jako pes, nejsem jako alík."

"Mně je horko," řekla Alice.

"Mně taky."

Začala si rozepínat blůzu, ale dřív, než se na ni podíval, řekla: "Nápady pust z hlavy."

Svlékla blůzu a rozprostřela ji přes židli. Měla velké prsy stěsnané do jemné bílé podprsenky. Vpředu byla do obou

košíčků všita průsvitná nylonová látka a Bush viděl, jak jimi znepokojivě prosvítají hrbolky bradavek. Vzpomněl si na obrázky, které viděl v měsíčníku Zeměpisné společnosti v čekárně u zubaře, když si léčil zánět okostice. Byla to děvčata z Bali. Žádné ženy na světě nemají tak krásné prsy jako dívky z Bali. Snad jen Alice. "Co jsi dělala celý den?" zeptal se jí.

"Nic zvláštního."

"Bylas doma?"

"Skoro celý den."

"Co jsi dělala?"

"Seděla jsem tady u okna."

"Hm, hm." Bush nemohl odtrhnout oči od její podprsenky. "Scházel jsem ti?"

"Vždycky mi scházíš," řekla nevýrazně. "Ty jsi mi chyběla."

"Vypij si koktajl."

"Ne, opravdu!"

"Já ti věřím," řekla a zasmála se prchavým smíchem, Bush se zamyslel nad tím smíchem. Zhasl jak jiskra a Bushovi zbyl podivný pocit, že to byl úsměv z povinnosti.

"Proč se trochu neprospíš?" zeptala se ho. "Ještě ne," odpověděl a díval se na ni. "Hanku, jestli myslíš..."

"Co." "Nic." "Musím se zas vrátit do práce," řekl. "Tentokrát šlapou dost rychle, vid'?"

"Musíme," odpověděl. "Starej má strach, že teď přijde na řadu on."

"Vsadím se, že už to skončilo," řekla Alice, "že už to zabíjení přestane."

"To nemůžeš nikdy tvrdit," řekl Bush. "Nechceš si něco sníst, než půjdeš?" zeptala se. "Ještě nejdu."

Alice vzdychla. "Tomuhle příšernému vedru člověk nikam neuteče," řekla. "Ať děláš, co děláš, táhne se za tebou všude." Rozepla si knoflík na boku sukně a stáhla zip. Sukně sklouzla na zem a Alice z ní vykročila. Šla k oknu a Bush se na ni díval. Měla dlouhé, překrásné nohy.

"Pojď ke mně," řekl. "Ne. Nechci, Hanku."

"Dobrá," řekl.

"Myslíš, že se dnes v noci ochladí?"

"Pochybuju." Podíval se na ni pozorně. Byl by věřil, že se svléká pro něho, a přesto řekla... Zmateně se zakřenil. Otočila se od okna. Plet' měla ještě bělejší než prádlo. Prsa jí přetékala přes okraj nepřiměřeně malé podprsenky. "Měl by ses dát ostříhat," řekla.

"Zkusím to zítra. Neměli jsme ani chvíli času."

"Bože, to vedro," řekla a sáhla si mezi lopatky, aby rozepjala podprsenku. Díval se, jak se jí prsa rozletěla a jak hodila podprsenku přes pokoj. Šla si namíchat další koktajl a Bush z ní nemohl spustit oči. Co to hraje? uvažoval. Co to kruci se mnou hraje?

Vyskočil a šel k ní. Objal ji a sevřel dlaněmi prsa. "Ne," řekla.

"Holčičko..."

"Ne," řekla pevným a mrazivě ostrým hlasem. "Proč ne?"

"Protože nechci."

"Proč se mi teda ukazuješ jako nějaká..."

"Dej ty ruce pryč, Hanku, nech mě."

"Ach, holka..."

Vytrhla se mu. "Jdi si na chvíli lehnout," řekla. "Jsi unavený." V očích měla podivný, skoro zlý lesk.

"Nemůžeš..."

"Ne."

"Prosím tě, Alice..." "Ne."

"Tak dobře."

Zasmála se krátce. "Dobře," opakovala.

"Dobrá," řekl Bush po krátké odmlce. "Půjdu... půjdu si raději lehnout."

"To uděláš nejlíp."

"Nemůžu pochopit, proč..."

"V tomhle vedru nebudeš ani potřebovat deku," přerušila ho Alice.

"Asi ne."

Šel k lůžku a zul si boty a ponožky. Nechtěl se úplně svléknout, aby jí neudělal radost, že ho odmítla v pravé chvíli. Rychle vklouzl do postele a natáhl si přikrývku až k bradě.

Alice ho s úsměvem sledovala. "Čtu zrovna Anapúrnu," řekla.

"Hm?." "Zrovna jsi mi něco připomněl." Bush se odtáhl na svou polovinu.

"Pořád je mi horko," řekla Alice. "Dám si nejspíš sprchu. Pak bych si zašla do kina. Nevadí ti to?"

"Ne," zamumlal Bush.

Přistoupila k lůžku, na chvíli se zastavila a dívala se na Bushe. "Ano, tu sprchu si dám." Pomalu si shrnula kalhotky přes oblé břicho, přes pahorek klínu a bílé nohy. Nechala je spadnout na zem a zůstala stát u lůžka, oči usměvavě upřené na Bushe.

Bush se ani nepohnul. Díval se na zem a v zorném úhlu měl sice její nohy, ale ani se nepohnul.

"Vyspi se dobře, miláčku," řekla šeptem a odešla do koupelny.

Slyšel, jak pustila sprchu. Ležel na zvlhlém prostěradle a poslouchal pravidelné crčení vody. Pak do šumotu sprchy

zazvonil telefon a rozbil tak ticho pokoje.

Bush se posadil a vzal do ruky sluchátko. "Haló?"

"Bush?"

"Ano."

"Tady je Havilland. Přijď radši hned sem."

"Co se stalo?" zeptal se Bush. "Znáš toho nováčka Klinga?"

"Cože

"Právě ho postřelili v jednom baru na Culverový."

12

Když Bush vstoupil, služební místnost 87. revíru připomínala hustě nabitý klub mládeže. Mezi mřížovou přepážkou a stoly tu byly namačkány nejméně dva tucty mladistvých. K tomu je třeba si představit ještě tučet detektivů, kteří chrlí otázky a dostávají na ně odpovědi ve dvou jazycích. Rámus se podobal výbuchu vodíkové pumy.

Všichni mladíci měli na sobě nápadné rudozlaté blůzy a záda jim zdobil nápis Groverové.

Bush vyhledal v přeplněné místnosti Carellu, usmál se na něj a rychle k němu zamířil. Havilland, zdatný policista s andělskou tváří, křikl na jednoho z hochů: "Nic mi tady neval, ty uličníku, nebo ti přerazím pracku."

"Jen to zkus, pupkáči," odpověděl výrostek a Havilland mu vrazil jednu pod bradu. Hoch se zapotácel a strčil do Bushe, který byl právě za ním. Bush jen hodil ramenem a mladík vletěl zpátky do náruče Havillandovi, jako by ho nabral nosorožec.

Carella měl zrovna u zpovědi dva hochy, když se k němu Bush propracoval.

"Kdo z vás po něm střílel?" ptal se. Mládenci krčili rameny.

"Dáme vás všechny pod zámek za spoluúčast," hrozil Carella.

"Co se krucinál stalo?" zajímal se Bush.

"Zašel jsem si s Klingem na pivo. Klidně, po službě, na jednu sklenici. Nechal jsem ho tam sedět, a když za deset minut odcházel, tihle páskové na něj skočili. Jeden to do něj napálil."

"Jak se mu vede?"

"Je v nemocnici. Byla to jen dvaadvacítka a střela mu prolitla pravým ramenem. Kapesní revolver."

"Myslíš, že to souvisí s těma vraždama?"

"Pochybuju. Náš doktor už se na něj šel podívat."

"Tak proč teda?"

"Co já vím? Jako by si celý město řeklo, že nastal odstřel policajtů." Carella se obrátil k výrostkům. "Byli jste s partou. když ho přepadli?"

Mladíci mlčeli.

"Dobrá, hoši," řekl Carella, "škodíte si sami. Vidíte, co se děje. Víte přece, že Groverové už dali s tímhle hezky dlouho pokoj."

"Na žádnýho detektiva jsme nestříleli," řekl jeden z hochů. "Ne? Tak co to bylo, postřelil se sám?"

"Copak jsme praštěný?" řekl druhý. "Bouchnout vám tajného?"

"To byl jen policajt," řekl Carella, "nebyl to detektiv."

"Měl na sobě civil," namítl první hoch.

"Policajt nosí taky civilní šaty, když není ve službě," řekl Bush. "Tak jak to doopravdy bylo?"

"Nikdo z nás poldu nebouch," opakoval první hoch. "Nikdo z vás, až na jednoho."

Z pracovny vyšel poručík Byrnes a křikl: "Všichni do pozoru a konec řeči. KONEC ŘEČÍ!"

V místnosti bylo okamžitě jako v kostele. "Kdo je váš mluvčí?" zeptal se.

"Já," přihlásil se jeden dlouhán. "Jak se jmenuješ?"

"Do-Do."

"Plný jméno?"

"Salvador Jesus Santez."

"V pořádku, pojď dopředu, Salvadore."

"Kluci mi říkají Do-Do."

"V pořádku, pojď blíž."

Santez šel k Byrnesovi. Ledaby se klátil a soupal nohama, jak se slušelo na vůdce party. Všem výrostkům v místnosti se znatelně ulevilo. Do-Do byl jejich mluvčí a opravdu ze vzorného chovu. Ten už s nima zacvičí.

"Tak co jste tam prováděli?" zeptal se Byrnes. "Trochu jsme se pošimrali, nic víc," řekl Santez. "Proč?"

"No proč. Hodila se nám rukavice, tak jsme ji zvedli."

"Jaká rukavice?"

"Vždyť víte, poslali jste ho šmírovat."

"O čem to mluvíš?"

"Koukněte, šerife..., " začal Santez.

"Řekni ještě jednou šerife", varoval ho Byrnes, "a vlastní máma tě nepozná."

"Teda, še..., " Santez se odmlčel. "Co vlastně chcete vědět?"

"Chci vědět, proč jste napadli policistu."

"Jakýho policistu? Vo kom je vůbec řeč?"

"Podívej, Santezi, ty blafáky si nech. Přepadli jste našeho policistu, když vycházel z baru. Zmlátili jste ho a jeden z vás ho střílel do ramene. Jak mi to vysvětlíš?"

Santez se nad Byrnesovou otázkou vážně zamyslel. "Tak poslouchám."

"Von to byl polda?"

"A co sis k čertu myslel?"

"Měl modrý letní kvádro!" řekl Santez a rozšířil užasle oči. "Co má bejt? Proč jste ho vůbec přepadli? Proč jste střileli?"

Za Santezem se ozval šum. Byrnes křikl: "Budte zticha! Máte svýho mluvčího, tak ať mluví!"

Santez pořád mlčel.

"Co nám teda řekneš, Santezi?"

"Byla to mejlka," řekl Santez. "To bych ti radil, hochu."

"Totiž, chtěl jsem říct, my nevěděli, že je to polda."

"Proč jste na něj šli?"

"Vomyl, říkám."

"Tak pěkně od začátku."

"No dobrá," řekl Santez. "Měli jste s náma v poslední době náký vobtiže?"

"Ne. "Vidíte. Hleděli jsme si svýho, žejo? O Groverech teďka neslyšíte, leda když sou donucený se proti někomu bránit, ne? Naposled jsme se rvali na území Stříbrnejch Culverů, když votravovali jednoho našeho, žejo?"

"Pokračuj, Santezi."

"No a dneska tady čmuchal nákej chlap. Přilepil se na jednoho z našich v baru a začal z něj pumpovat."

"Kdo z vás to byl?"

"Už jsem to zapomněl," řekl Santez. "A kdo byl ten chlap?"

"Říkal, že je vod novin."

"Cože?"

"Jo. Prej se menuje Savage, znáte ho?"

"Znám," přitakal Byrnes zasmušile.

"Začal se vyptávat, jako kolik máme kanónů, jestli máme taky nějakou pětačtyřicítku, jestli jsme proti zákonům a tak. Jenže ten náš kámoš nebyl žádněj vůl. Došlo mu hned, že ten chlap chce zatáhnout Grovery do tý vraždy, co se tady stala těm vašim dvěma detektivům. Protože chlap je vod novin, museli jsme si hlídat meno. Nechceme mít potahovačky se zákonem. Jestli ten moula pude do tý svý redakce a začne pindat v novinách, že v tom máme prsty, sme nahaný." "Co jste teda udělali, Santezi?" zeptal se Byrnes otráveně. Viděl v duchu Savage a představoval si, jak by mu s chutí zakroutil krkem.

"Řekli jsme si, že mu to vytmavíme, jako tomu škrabákovi, eště než vytiskne první písmeno. Sebrali sme se a šli sme si na něj počkat k baru. Když vylez, skočili jsem mu na krk. Ale vytáh pistolí, a tak mu ji jeden z našich v sebeobraně napálil."

"Kdo?"

"To nevím," řekl Santez. "Jeden prostě po něm střelil."

"V domnění, že je to Savage."

"Toseví. Jak si moh myslet, že je to chlupatej? Měl na sobě letní modrý hadry a vlasy blondatý jako ten vod novin. Tak jsme mu to dali. Byl to vomyl."

"To je hezký, že to říkáš, Santezi, ale víš jak velkej omyl to byl? Kdo z vás vystřelil?"

Santez pokrčil rameny. "Je tady mezi váma?"

Santez už zřejmě nechtěl dál vypovídat.

"Víš, že máme celej seznam - víš to, Santezi?"

"Vím."

"Dobrá. Havillande, přines ten seznam. Přečteme všechny. Kdo tu není, pro toho se pojede."

"Prosím vás, počkejte s tím, šéfe," řekl Santez. "Řek sem vám, že to byl vomyl. Snad byste nám mohli prominout, že jsme si toho chlapa spletli s poldou?"

"Poslouchej, Santezi, a dej si dobrej pozor na to, co říkám. Vaše parta s náma v poslední době neměla žádný maléry a byli jsme rádi. Můžeš tomu říkat příměří, nebo jak chceš. Ale nemysli si, že to tak musí být navždycky, Santezi, a že si v tomhle mým revíru budete střílet, na koho chcete, a všechno vám projde. V tom ohledu jste pro mě obyčejní pásci, Santezi. Jste banda pásků ve strakatejch bundách, a sedmnáctiletý frajer není míň nebezpečnej než padesátiletý. Vycházeli jsme s váma proto, že jste se chovali jaksepatří. Až doteďka to bylo v pořádku, ale dneska jste přestali. V mým revíru jste postřelili člověka - a to znamená, že jste si nadrobili. Pořádně jste si nadrobili." Santez zamžikal.

"Odvedte je všechny dolů a zkontrolujte seznam," řekl Byrnes. "Pak sežeňte všechny, co chybějí."

"Jdem, mládenci," řekl Havilland a začal chlapce vystrkovat z místnosti.

Miscolo, jeden ze strážných z vrátnice, se protlačil zástupem k poručíkovi.

"Pane poručíku, na chodbě vás někdo čeká."

"Kdo?"

"Jmenuje se Savage. Řekl, že je novinář. Chtěl by vědět, co se tu dnes odpoledne stalo..."

"Sraž ho ze schodů," řekl Byrnes a vrátil se do své pracovny.

13

Vražda může být docela zajímavý problém, pokud se stala kousek dál od vás.

Pracovník pátrací skupiny nemá tak často příležitost ji vyšetřovat, protože vražda nezčeří hladinu každodenní práce často. Je to ten nejexotičtější zločin, neboť souvisí s tím nejběžnějším

- s životem člověka.

Jiných méně zajímavých a mnohem svěštějších věcí je v každém revíru dost a dost, a také v 87. zabíraly nejvíc času obyčejné problémy: násilnosti, spory, rvačky, krvavé bitky a ostatní výstřelky z normálního jednání, poškozování majetku, porušování předpisů, vloupání, krádeže vozů, pouliční nepokoje, prostituce a mnoho jiného. Některé z těchto přečinů přejímala hned k dalšímu šetření specializovaná městská oddělení, ale první rozruch se vždycky přezene revírem, kde byl trestný čin spáchán, a může dát vyšetřovateli pěkně zabrat.

Jenže když panují vedra, těžko se pracuje. I policisti, ať si to zní otřesně, jsou jen lidi. Potí se jako všichni smrtelníci a neradi pracují v horku. Některým ovšem chuť nezvedne ani chladnější počasí. A zvlášť na "parádu" nechodil nikdo rád v horku.

Steve Carella a Hank Bush jeli na ústředí ve čtvrtek 27. července.

Rozčilovalo je zejména to, že "paráda" se konala jen od pondělka do čtvrtka, 'a kdyby ji byli tenhle čtvrtek zmeškali, byla naděje, že do příštího týdne horká vlna přejde.

Ráno začalo jako všechna ostatní toho týdne. Čerstvý chládek za úsvitu sliboval navzdory předpovědím různých televizních hlasatelů a hlasatelek příjemný den. Jenomže iluze se brzo rozprchly. Už půl hodiny po probuzení bylo každému zřejmé, že začíná další pařák, že na setkání člověk uslyší "To je vedro, co?", a sám bude zmořeně vysvětlovat: "To není teplotou, to je vlhkem."

Ať tak či onak, bylo to k nesnesení, a to jak na předměstí Riverheadu, kde bydlel Carella, tak níž uprostřed města, na Hlavní třídě, kde bylo policejní ředitelství a kde se konaly inspekce delikventů.

Poněvadž Bush bydlel na jiném předměstí, v Calm's Point, jihozápadně od Riverheadu., dohodli se, že se sejdou v 8,45 na ředitelství, čtvrt hodiny před začátkem parády. Carella přišel včas.

V 8,50 se přihnul Bush. Přesněji řečeno, schlíple se táhl po chodníku ke Carellovi, který tu zatím kouřil.

"Teď si dovedu představit, jak to vypadá v pekle," řekl. "Jen počkej, až začne pálit naplno," řekl Carella.

"Že je ti tak vždycky poránu do legrace," odpověděl Bush. "Dám si s tebou cigaretu, můžu?"

Carella pohlédl na hodinky. "Už bysme měli jít."

"Počkají. Pár minut ještě máme." Vzal si cigaretu, kterou mu Carella nabídl, zapálil si ji a vyfoukl obláček kouře. "Dneska žádná mrtvola?"

"Ještě ne."

"To je škoda. Už mi to ráno při kávě začíná chybět."

"Podívej se na město," řekl Carella.

"Proč?"

"Děsivej přízrak."

"Ježatá příšera," souhlasil Bush. "Ale mám ho rád."

"Proč ne," řekl Bush neurčitě.

"Dneska by se to leželo někde na pláži."

"U vody bude narváno. Naštěstí máš před sebou parádu."

"Ovšem, já vím. Chládek, pobřeží moře a vlny..."

"Ty jsi Číňan?"

"Co."

"Umíš se pěkně tejrát."

"Pojďme nahoru."

Zašláplí cigarety a vstoupili do budovy ředitelství. Kdysi to bývala moderní světlá budova z červených cihel. Nyní lpěly na rudé fasádě saze pěti desíletí a stavba byla zastaralá jako pás cudnosti.

Po mramorovém schodišti vystoupili do prvního patra, minuli služebnu detektivů, laboratoř a několik místností archivu. Dál na stinné chodbě byla na dveřích s neprůhledným ozdobným sklem tabulka Policejní komisař.

"Vsadím se, že je u vody," řekl Carella.

"Myslím, že je tam a schovává se za stolem," odporoval Bush. "Bojí se, že maniak z 87. revíru si příště vybere jeho."

"Možná, že opravdu není u vody," opravil se Carella. "Vím, že tahle budova má v podzemí bazén."

"Dva," zabručel Bush. Zazvonil na výtah. Chvilí mlčky čekali, pak se rozletěly dveře výtahu. Uvnitř stál zpocený strážný. "Račte do železný rakve," řekl.

Carella se zašklebil. Bush přikývl. Vstoupili do kabiny. "Na parádu?" zeptal se.

"Ne, do bazénu," řekl Bush sípavě.

"V tomhle horku vtipům nerozumím," odpověděl strážný. "Tak nenabízej, když nemáš na výběr," řekl Bush.

Výtah šplhal vnitřkem budovy, vrzal a pískal. Horký dech hostů se srážel v jemných kapkách na stěnách kabiny.

"Devátý," oznámil strážný.

Otevřel dveře a Carella s Bushem vystoupili do slunné chodby. Oba současně sáhli do kapes pro malá kožená pouzdra, v nichž měli služební odznaky. Stejným pohybem si je přišpendlili ke klopám a kráčeli ke stolku, za nímž seděl další strážný.

Policista pohlédl na kovové štítky, kývl a oba detektivové prošli kolem stolu. Vstoupili do velké místnosti, které se používalo k četným účelům. Byla velká jako tělocvična a na protilehlých stěnách také visely sítky na košíkovou. Široká a vysoká okna chránily drátěné sítě.

Pro předvádění narušitelů zákona, jež se konalo denně od pondělí do čtvrtka, bylo postaveno v zadním koutě sálu pod balkónem a pod jedním basketbalovým košem stále pódium. Bylo ostře osvětlené i s bílou stěnou a červenou stupnicí, kam si stoupali vězni.

Od pódia ke vchodu stálo asi deset řad skládacích židlí. Většinu již obsadili detektivové z celého města. Závěsy byly

spuštěny a pohled na pult s mikrofonom vzadu za židlemi prozrazoval, že náčelník městského pátracího oddělení je už připraven a "festival" začne co nevidět. Vlevo od pódia stáli v hloučku pod dozorem narušovatelé zákona a několik detektivů, kteří pachatele zatkli.

Účelem přehlídek - kromě staré mylné představy, že by při ní oběť mohla určit pachatele, což platilo spíš v teorii než v praxi - bylo prostě seznámit co nejvíc detektivů s osobami, které ve městě překračují zákon. Ideální by bylo, kdyby se každé přehlídce zúčastnili detektivové ze všech okresů, ale to nebylo možné. Z každé pátrací skupiny se proto detektivové střídali.

"Prosím," řekl náčelník do mikrofonu, "můžeme začít." Carella s Bushem se usadili v páté řadě a na pódium vstoupili první dva zajištění. Bylo zvykem předvádět pachatele v takové sestavě, jak byli přistiženi, po dvou, po třech, jak bylo třeba. Bylo to důležité. Pracuje-li lump s komplicem, obvykle se podruhé zase dá s někým do spolku.

Náčelník ohlásil do mluvítka: "Diamondback, číslo jedna". To značilo část města, kde došlo k zatčení, a pořadí z počtu případů, jež se toho dne v onom okrsku udály. "Diamondback, číslo jedna, Joseph Anselmo, sedmáct let, a Frederick Di Palermo, šestnáct. Vnikli násilně do bytu na rohu Cambridge a Gribbles Street. Majitel bytu křičel o pomoc a přivolal strážníka. Dosud nebyli vyslechnuti. Jak to bylo, Joe?". Joseph Anselmo byl hubený, vysoký mladík s černými vlasy a tmavohnědýma očima. Oči v bledém, až bílém obličejí vypadaly ještě tmavší, než byly ve skutečnosti. Bledost pocházela jen z rozčilení. Joseph Anselmo měl strach.

"Jak to bylo, Joe?" zeptal se náčelník znovu. "Co chcete vědět?" zeptal se Anselmo. "Vloupal ses do toho bytu?"

"Jo. "Proč?"

"Nevím."

"Kdyžs tam násilně vnikl, musels mít nějaký důvod. Vědělš, jestli je někdo v bytě?"

"Ne."

"Vloupal ses sám?" Anselmo neodpověděl.

"Jak to bylo, Freddie. Byl jsi s Joem, když rozbil zámek?" Frederick Di Palermo byl světlavý a modrooký, menší postavy než Anselmo, a zdál se čistší. Ale ve dvou věcech se scházeli: oba je sebrali pro porušení zákona a oba se stejně klepali.

"Byl sem s ním," řekl Di Palermo. "Jak jste se dostali do dveří?"

"Výrazili sme zámek."

"Čím. "Kladivem."

"Nebáli jste se, že naděláte hluk?"

"Dali jsme jen jednu ránu," odpověděl Di Palermo. "Nevěděli sme, že je někdo doma."

"Co jste v tom bytě čekali?" zeptal se náčelník. "Nevím," řekl Di Palermo.

"Podívej se," řekl náčelník trpělivě, "vloupali jste se oba do bytu. Víme to, oba jste to právě přiznali, a museli jste tedy mít nějaký důvod. Tak ven s ním!"

"Holky nám to poradily," řekl Anselmo. "Který holky?"

"Ale náký žaby," odpověděl Di Palermo. "Co vám řekly?"

"Abysme bouchli do dveří."

"Proč?"

"Jen tak," řekl Anselmo. "Jak to myslíš?"

"Jen tak pro psinu."

"Jen pro psinu?"

"Nevím, proč sme bouchli do těch dveří," řekl Anselmo a podíval se letmo na Palerma.

"Abyste si něco z toho bytu odnesli?" zeptal se náčelník. "Třeba..." Di Palermo se odmlčel a pokrčil rameny. "Třeba co?"

"Pár pěták. To přece znáte."

"Plánovali jste tedy loupež, že ano?"

"Jo, snad něco takovýho."

"Co jste dělali, když jste zjistili, že byt není prázdný?"

"Náká ženská křičela," řekl Anselmo.

"Tak jsme utíkali pryč," dodal Di Palermo. "Další případ," řekl náčelník.

Mládenci se odšourali z pódia k dozorcům, který si na ně čekal. Řekli toho opravdu víc, než museli. Měli právo odmítnout v tuto chvíli jakoukoli odpověď. Nevěděli to, ale nevěděli ani o tom, že jejich postavení bylo předtím výhodnější proto, že neučinili žádné doznání při zadržení. Vypovídali náčelníkovi městského pátracího oddělení s podivuhodnou naivitou. Dobrý advokát je z toho mohl vysekat jen jako z přestupku. Jenomže když náčelník detektivního oddělení položil hochům otázku, zda měli v úmyslu byt vloupit, oba mladí pachatelé odpověděli kladně. A trestní zákon, paragraf 402, zní takto:

Vloupání se dopustí, kdo s úmyslem spáchat trestný čin vnikne násilně v noční době do obydlí druhé osoby, jež je v něm současně přítomna, a

1. je ozbrojen nebezpečnou zbraní nebo
2. ozbrojí se na místě samém takovou zbraní nebo
3. provede tento čin se společníkem nebo...

Potopili se tedy dokonale. Sami lehkomyšlně strčili hlavu do nebezpečné smyčky a netušili, že na vloupání tohoto stupně je stanoven trest vězení od deseti do třiceti let.

"Holky" jim zřejmě špatně poradily.

"Diamondback, číslo dvě," řekl náčelník. "Virginie Pritchettová, třicet čtyři roků. Udeřila sekerou svého druha do hlavy a krku ve tři hodiny ráno. Dosud nevyslechnuta."

Virginie Pritchettová vystoupila na pódium. Byla to drobná žena, podle výškové stupnice na pozadí měřila sotva sto padesát pět centimetrů. Hubená, kostnatá, měla rudé, pavučinově jemné vlasy, bledé, nenalíčené rty bez úsměvu. Oči bez lesku.

"Virginie?" oslovil ji náčelník.

Zvedla hlavu. Zkřížené ruce si tiskla k hrudi. Oči zůstávaly neživé. Byly šedé a bez mžikání hleděly do oslnivých světél.

"Virginie?"

"Ano, pane." Její hlas zněl měkce, tlumeně. Carella se naklonil, aby lépe slyšel, co bude Virginie Pritchettová říkat. "Už jsi někdy něco provedla, Virginie?" zeptal se náčelník. "Ne, pane."

"Co se stalo, Virginie?"

Mladá žena pokrčila rameny, jako by nemohla pochopit, co se vůbec událo. Bylo to jen drobné gesto, jako když ruka přejede lehce přes oči.

"Co se stalo, Virginie?"

Virginie Pritchettová se narovнала, aby mohla lépe mluvit do mikrofonu, který před ní visel na pružné ocelové spirále, a snad i proto, že si uvědomila, kolik lidí se na ni dívá. V místnosti zavládlo ticho. V městě se nepohnul ani vánek. Záplava světél a za ní detektivové.

"Pohádali jsme se," řekla s povzdechem. "Mohla bys nám to říct podrobněji?"

"Hádali jsme se už od rána, když vstal. Bylo vedro. V bytě bylo k udušení. Hned od rána. V takovém vedru vás... brzo přejde nálada."

"Povídej dál."

"Vzal si napřed pomerančovou šťávu. Řekl, že není dost studená. Odpověděla jsem mu, že byla celou noc v chladničce a že to není moje vina, jestli není dost studená. Diamondback nejsou žádný paláce, pane. Nemáme lednice a v tomhle horku se led rychle rozpustí. Zkrátka měl řeči."

"Byl to tvůj manžel?"

"Ne, pane."

"Jak dlouho jste spolu žili?"

"Sedm let, pane."

"Pokračuj."

"Řekl, že si zajde na snídani ven, a já mu řekla, aby nechodil, protože je nesmysl utrácet peníze, když nemusí. Zůstal tedy doma, ale celou snídani nadával na tu šťávu. A tak to šlo do večera."

"Pořád mluvil jen o šťávě?"

"Ne, o jiným taky. Už si nepamatuju. Díval se na sport v televizi, pil pivo a celý den mě popichoval. Seděl ve spodkách, protože bylo horko. Já jsem, taky na sobě skoro nic neměla."

"A dál?"

"Večeřeli jsme pozdě, měli jsme jen studený maso. Chvilí mi nedal pokoj. A že prej v noci nebude spát v ložnici, lehne si v kuchyni na podlahu. Řekla jsem, že je to pitomost, i když je v ložnici vedro. Praštil mě."

"Jak praštil?"

"Dal mi facku. Měl na mě vztek. Řekla jsem mu, že ho shodím z okna, jestli na mě ještě jednou sáhne. Smál se tomu. Položil si deku v kuchyni na zem pod oknem, pustil si rádio a já si šla lehnout do pokoje."

"Dobrá, mluv dál, Virginie."

"Nemohla jsem spát, protože bylo tak horko. A rádio řvalo naplno. Šla jsem do kuchyně a prosila jsem ho, aby to trochu stlumlil, ale řekl mi, ať zalezu zpátky do postele. Šla jsem do koupelny, omyla jsem si obličej a vtom jsem si všimla sekerky."

"Kde byla ta sekerka?"

"Má v koupelně na policiče svoje nářadí, francouzáky, kladivo a sekera ležela mezi tím. Říkala jsem si, že mu půjdu ještě jednou říct, aby rádio ztišil, protože bylo vedro a rádio řvalo a já se chtěla trochu vyspat. Ale bála jsem se, že mi dá zas facku. Proto jsem si vzala sekeru, abych se mohla bránit, kdyby se napřahoval."

"Co jsi udělala potom?"

"Šla jsem do kuchyně a sekeru jsem držela v ruce. Už neležel na zemi, seděl v křesle u okna a poslouchal. Byl zády ke mně."

"Ano."

"Šla jsem k němu. Vůbec se ke mně neotočil, a tak jsem mu ani nic neřekla."

"Co jsi udělala?"

"Uhodila jsem ho sekerou."

"Kam?"

"Do hlavy a do krku."

"Kolikrát?"

"To si nepamatuju. Jen jsem do něj tloukla."

"Co se stalo potom?"

"Svalil se ze židle a já jsem pustila sekeru na zem. Šla jsem do nejbližších dveří k panu Alanosovi, to je náš soused, a řekla jsem mu, že jsem mému muži rozbila sekyrou hlavu, ale nechtěl mi věřit. Šel se mnou do bytu, potom zavolał policii a přišel nějaký strážník."

"Tvýho muže odvezli do nemocnice, víš to?"

"Ano."

"A víš, jak se mu vede?"

Její hlas zeslábl. "Slyšela jsem, že umřel," řekla. Svěsila hlavu a nedívala se už do světla. Pěsti svírala stále na prsou, oči se dívaly nepřítomně. Odvedli ji.

"Další," řekl náčelník.

"Zavraždila ho," zašeptal Bush a z hlasu mu zazněl tichý děs. Carella přikývl.

"Majesta, číslo jedna," oznámil náčelník. "David Bronckin, 27 let. Ve 22,24 hodin včera v noci bylo hlášeno poškození osvětlení na rohu Weaver Street a 69. severní. Elektrický podnik poruchu ihned zaznamenal. Hned nato bylo hlášeno poškození další lampy o dva bloky jižněji a potom střelba v ulici. Strážník zadržel Bronckina mezi Dicsen Street a 69. severní. Bronckin byl opilý, šel po ulici a střílel na osvětlovací stožáry. Co nám k tomu řekneš, Dave?"

"Dave mi směji říkat jen kamarádi," odpověděl Bronckin. "Co k tomu dodáš?"

"Co po mně chcete? Měl jsem v hlavě a rozbil jsem pár světel. Zaplatím ty zatracené světla."

"Co jsi dělal s pistolí na ulici?"

"Vždyť víte, co jsem dělal. Střílel jsem na lampy."

"A jiný nápad jsi neměl? Jen střílet na lampy?"

"To se rozumí. Aby bylo jasno, nemusím vám tady nic říkat. Žádám advokáta."

"Na advokáta budeš mít ještě spoustu času."

"Jak chcete, ale neodpovím už na žádnou otázku, dokud nebudu mít advokáta."

"Dává ti někdo nějaké otázky? Chceme jen vědět, kde jsi přišel na ten pitomej nápad střílet na pouliční světla."

"Byl jsem opilej. Sakra, vám se to nikdy nestalo?"

"Nestřílil na lampy, když jsem v náladě," řekl náčelník. "Já zas jo. Nejsme všichni stejní."

"A jak je to s pistolí?"

"To jsem si myslel, že vás pistole bude nejvíc zajímat."

"Je tvoje?"

"Toseví, že je."

"Kde jsi k ní přišel?"

"Bratr mi ji poslal."

"Kde je tvůj bratr?"

"V Koreji."

"Máš zbrojní pas?"

"Byl to dar."

"Věřím, že sis ji sám nevyrobil. Ale měl jsi povolení?"

"Ne."

"Jak tě tedy mohlo napadnout, brát si ji ven?"

"Jednoduše mě to napadlo. Plno lidí nosí zbraně. Proč jste mě kvůli tomu zatkli? Střílel jsem jen pár žárovek. Proč radši nechytáte lumpy, který střílejí po lidech?"

"Jak máme poznat, že nejsi jeden z nich, Bronckine?"

"Možná že jsem. Možná že jsem Jack Rozparovač."

"To třeba ne. Ale třeba máš pětačtyřicítka a vymyslel sis ještě něco trochu horšího, než rozbít pár žárovek."

"Ovšem. Chtěl jsem zastřelit starostu."

"Hele, pětačtyřicítka," zašeptal Carella Bushovi.

"Vidíš to," řekl Bush. Ihned vstal a zamířil k náčelníkovi. "Dobrá, fešáku," řekl náčelník. "Porušil jsi Sullivanův zákon, víš, co to znamená?"

"Nevím, co to teda znamená, fešáku?"

"Ještě se to dovíš," řekl náčelník. "Další případ."

Bush po jeho boku řekl: "Šéfe, chtěli bychom si toho chlapa oklepnout."

"Můžete," souhlasil náčelník. "Hillside, číslo jedna. Peter Matheson, 45 roků..."

14

David Bronckin neměl žádnou radost, když ho vzali do zajišťovací vazby a odvezli do budovy trestního soudu k výslechu, který si vyžádal Bush s Carellou.

Byl vyšší postavy, nejméně sto osmdesát pět centimetrů, měl silný zvukný hlas a choval se velmi zpupně. Popudil ho hned první Carellův požadavek.

"Zvedni nohu," vyzval ho Carella. "Kterou?"

Seděli v služební místnosti na policejním ředitelství, která se mnoho nelišila od služebny 87. revíru. Malý větrák na jedné kartotéční skříně usilovně bičoval vzduch, ale řídké, jasné ovzduší příliš nerozvířil.

"Zvedni nohu," opakoval Carella. "Proč?"

"Protože ti to nařizuju," odpověděl Carella stroze. Bronckin se na něj chvíli díval a pak řekl: "Sundejte si ten odznak a můžeme..."

"Nesundám," řekl Carella. "Zvedni nohu."

Bronckin něco zamumlal a pak zvedl pravou nohu. Carella mu přidržel kotník a Bush prohlížel podpatek.

"Střevíce," řekl Bush.

"Máš jiný boty?" zeptal se Carella. "Toseví, že mám ještě jiný." "Doma?"

"Ano. Oč se jedná?"
"Jak dlouho máš tu pětačtyřicítku?"
"Už pár měsíců."
"Kde jsi byl v neděli v noci?"
"Poslyšte, žádám advokáta."
"Nestarej se o advokáta," řekl Bush, "a odpověz na otázku."
"Jaká to byla otázka?"
"Kde jsi byl v neděli v noci?"
"V kterou dobu v neděli v noci?"
"Asi tak ve 23.40."
"Myslím, že jsem byl v kině."

"V kterém?"
"Ve Strandu. Ano, byl jsem v kině."
"Měl jsi pětačtyřicítku s sebou?"
"To se nepamatuju."
"Ano nebo ne?"
"Nepamatuju se. Jestli chcete slyšet ano nebo ne, tak tedy ne. Nejsem blbec."
"Jaký film se promítal?"
"Nějaký starý."
"Název?"
"Přízrak Černé laguny."
"O čem to bylo?"
"O příšeře, která vylezla z vody."
"Jaký krátký film se k tomu hrál?"
"Nevzpomínám si."
"Přemýšlej!"
"Něco s Johnem Garfieldem."
"Co?"
"Nějaký zápas o cenu."
"Jaký to mělo název?"
"Nepamatuju se. On byl napřed vandrák, pak se stal šampionem, ale potom zas zkrachoval."
"Tělo a duše?"
"Ano, přesně tak."
"Zavolej do Strandu, Hanku," řekl Carella. "Proč tam chcete volat?" zeptal se Bronckin.
"Jen tak, abysme se přesvědčili, jestli .ten biograf hráli v neděli v noci."
"Hráli, buďte bez obav."
"Taky si přezkoušíme tvou pětačtyřicítku, Bronckine, na balistickým oddělení."
"K čemu?"
"Abysme se dověděli, jestli se nehodí k několika patronám, který jsme našli. Mohl bys nám ušetřit hodně času."
"Jak?"
"Co jsi dělal v pondělí v noci?"
"V pondělí, v pondělí? Prokrista, kdo si to má pamatovat?" Bush vytočil telefonní číslo.
"Poslyšte," řekl Bronckin, "nemusíte tam volat. Opravdu to hráli."
"Co jsi dělal v pondělí v noci?"
"Šel jsem... Šel jsem do biografu."
"Zase do biografu? Dva večery za sebou?"
"Ano. V kinech je chlazený vzduch. Je to lepší, než se tahat po městě a chcípát horkem, ne?"
"Co jsi viděl?"
"Zas nějaký starší filmy."
"Máš rád starý filmy, jak je vidět?"
"Je mi jedno, co vidím. Chtěl jsem se zbavit vedra. Bijáky se staršíma filmama jsou lacinější."
"Který to byly filmy?"
"Sedm nevěst sedmi bratří a Divoká sobota."
"Pamatuješ si je docela dobře, jak je vidět."
"Jo, nebyly ještě tak starý."
"Proč jsi teda říkal, že si nemůžeš vzpomenout, co jsi dělal v pondělí v noci?"
"Že jsem to říkal?"
"Pravda."
"Musel jsem asi chvíli přemýšlet."
"Kterej biograf to byl tentokrát?"
"Myslíte v pondělí večer?"
"Ano."
"RKO na 80. severní ulici."

Bush odložil telefonní sluchátko. "Souhlasí to, Steve," řekl. "Přízrak Černé laguny, Tělo a duše. Přesně jak to řekl." Bush se nezmínil o tom, že se zeptal také na časový rozvrh, takže teď přesně věděl, v kolik hodin který film začal a skončil. Kývl krátce na Carellu a předal mu zjištěné údaje.

"V kolik hodin jsi přišel do kina?"

"V neděli nebo v pondělí?"

"V neděli."

"Asi v půl devátý večer."

"Přesně v půl devátý?"

"Kdo by si mohl vzpomenout, v kolik to přesně bylo? Bylo mi vedro, proto jsem šel do Strandu."

"Podle čeho soudíš, že bylo půl devátý?"

"Nevím, bylo to přibližně v tu dobu." "V kolik jsi odešel z biografu?"

"Asi - muselo to být tak ve čtvrt na dvanáct."

"Kam jsi pak šel?"

"Na kafe."

"Kam?"

"Do Bílý věže."

"Jak dlouho ses tam zdržel?"

"Myslím tak půl hodiny."

"Co jsi tam jedl?"

"Vždyť jsem vám říkal, kafe a něco k tomu.."

"Kafe a co k tomu?"

"Já se zblázním, ořechovej pudink," řekl Bronckin. "Na to jsi potřeboval půl hodiny?"

"Zapálil jsem si k tomu cigaretu."

"Potkal jsi tam nějakýho známýho?"

"Ne."

"A v biografu?"

"Ne."

"A pistoli jsi neměl s sebou, pravda?"

"Myslím, že ne."

"Obyčejně ji nosíš?"

"Někdy."

"Už jsi :byl někdy trestanej?"

"Ano."

"Tak ven s tím."

"Odkroutil jsem si dva roky v Sing Singu."

"Zač?"

"Přepadení s nebezpečnou zbraní."

"Jaká to byla zbraň?"

Bronckin zaváhal. "Poslouchám," řekl Carella. "Pětačtyřicítka."

"Ta, co máš?"

"Ne. "Tak jaká?"

"Jiná, kterou jsem měl dřív."

"Ještě ji máš?"

Bronckin znovu zaváhal.

"Ještě ji máš?" opakoval Carella. "Mám."

"Jak je to možný? Copak ji policie..."

"Schoval jsem ji. Nenašli ji a jeden kamarád ji pak vyzved a nechal u sebe."

"Střílel jsi tenkrát?"

"Ne, jenom jsem ji praštil pažbou."

"Koho?"

"Na tom snad teď už nesejde."

"Chci to vědět. Koho?"

"Jednu... ženskou."

"Ženskou?"

"Ano."

"Jak starou?"

"Čtyřicet, padesát."

"Tak kolik jí bylo?"

"Padesát."

"Ty jsi sekáč."

"Jo," řekl Bronckin.

"Kdo tě chytil? V kterém to bylo okrese?"

"V devadesátým druhým, myslím."

"Opravdu?"
"Ano. "Který policisti to byli?"
"Nevím."
"Myslím ty, co tě zatkli?"
"Byl to jen jeden."
"Silnej?"
"Ne. "Kdy to bylo?" zeptal se Bush. "V padesátém druhém roce."
"Kde máš teď tu pistoli?"
"Je zas zpátky v mém bytě."
"Kde?"
"Číslo 831, Přístav."
Carella si poznamenal adresu. "Co tam máš ještě?"
"Pomůžete mi z bryndy?"
"Jakou pomoc potřebuješ?"
"Přiznám se vám, mám doma těch kanónů několik."
"Kolik?"
"Šest," řekl Bronckin.

"Cože?"
"Jen šest."
"Vyjmenuj je."
"Ty dvě pětačtyřicítka. Pak jednoho Lugera, jednu mauserovku, a taky jsem získal jednoho Tokareva."
"A co ještě?"
"No, už jenom jednu dvaadvacítku."
"To všechno máš v bytě?"
"Jo, to je celá moje sbírka."
"Boty tam máš taky?"
"Jo. Co máte s těma botama?"
"Na žádnou z těch zbraní nemáš povolení, co?"
"Ne. Nevzpomněl jsem na to."
"To věřím Hanku, zavolej Devadesátej druhéj. Zjisti, kdo zatkl Bronckina v dvaapadesátém roce. Myslím, že Foster začal u nás, ale Reardona mohli přeložit."
"Tak tohle!" řekl najednou Bronckin. "Co je?"
"Tak o to kráčí, co? O ty dva detektivy!"
"Ano."
"Teda se mnou jste vedle," řekl Bronckin. "Možná. V kolik hodin jsi vyšel z kina RKO?"
"Asi tak stejně. V půl dvanáctý, ve dvanáct." "Dovolal ses, Hanku?"
"Ano."
"Zavolej ještě RKO na 80. severní a ověř i tuhle výpověď. Můžeš jít, Bronckine. Doprovod tě čeká v hale."
"No a co bude s propuštěním?" zeptal se Bronckin. "Nepomáhal jsem vám?"
Carella jen hlučně vydechl.

Žádná z bot v Bronckinově bytě neměla podpatek ani trochu podobný otisku, který pořídili mládenci z kriminalistické laboratoře.

Balistické oddělení sdělilo, že ani z jedné Bronckinovy pětačtyřicítka nemohly být vystřeleny osudné střely.

92. okres oznámil, že ani Michael Reardon, ani David Foster u nich nepracovali.

Jediná jistota, na kterou mohli vyšetřovatelé bezpečně vsadit, byla - vedro.

15

Před půl osmou ve čtvrtek pohlédlo celé město k nebi. Ozval se zvuk, který trval dostatečně dlouho, aby vyloučil jakékoli pochyby. Bylo to burácení vzdáleného hromu. Současně jako by od severu zavanul náhlý vítr a omyl nateklou tvář města. Hrozivé burácení se blížilo a brzo se objevily blesky, jež nečekanými, klikatými údery rozřezávaly nebeskou klenbu.

Lidé hleděli vzhůru a čekali.

Zdálo se, že déšť snad nikdy nepříjde. Zuřivé blesky bičovaly vysoké budovy a ohýbaly se k obzoru. Hrom provázel nepřičetné zuření výbojů svou vlastní divokou řečí.

A pak se najednou nebe roztrhlo a liják spustil. Obrovské kapky bombardovaly chodníky a ulice. Asfalt a beton zapraskaly při prvních kapkách. Lidé se začali smát, hleděli na déšť, na velké kapky - úplné šplíchance - pleskající o zem. Úsměvy na tvářích byly širší a širší, lidé se plácali po zádech a zdálo se, že se zas všechno vrací do bývalých kolejí. Dokud déšť neustal.

Přestal tak náhle, jak začal. Spadl z nebe, jako by prorazil hráz. Pršelo čtyři minuty, třicet šest vteřin. A pak přestalo, jako by byl někdo zahradil prasklou hráz.

Blesky se ještě míhaly po nebi a hrom jím temně odpovídal, ale bylo po dešti.

Chladivá úleva netrvala déle než deset minut. Pak se nanovo začaly ulice pařit a zpocení lidé huhňavě kleli.

Nikdo nemá rád takové žertíky. Ani když přicházejí z nebe.

Stála u okna, když déšť ustal.

Nadávala jen v duchu a říkala si, že musí Steva naučit řeči gest, aby věděl, kdy kleje. Slíbil, že večer přijde, co nevidět by tady už mohl být, a proto uvažovala, co by si měla vzít na sebe, aby se mu líbila.

"Nic," byla nejlepší odpověď. Líbil se jí ten žert. Musí na to pamatovat a říct ho Stevovi, až přijde.

V ulici bylo najednou velmi smutno. Déšť ji rozveselil, ale teď byl pryč a zbyla jen vážná šed' ulice, vážná jako smrt. Smrt.

Dva mrtví, dva lidé, s nimiž Steve pracoval a jež dobře znal. Proč není jen pořádkovým policistou, proč musí zrovna dělat detektiva?

Otočila se a podívala, kolik je hodin, jak dlouho bude ještě trvat, než Steve přijde, než se bude moci zasmát, až se začne zvolna otáčet knoflík na dveřích, rozběhnout se a otevřít mu. Hodiny ji nepotěšily. Může to trvat ještě dlouho. Jestli se ovšem nestane nic, co by ho zdrželo na stanici nadobro, nová vražda, nějaký další...

Ne, nesmí na to myslet.

Nebylo by poctivé, kdyby o Stevovi takhle přemýšlela. Když bude uvažovat, že by se mu mohlo něco přihodit... Ne, nic se mu nestane... ne! Steve je silný. Steve je zkušený policista, Steve se dovede bránit. Ale Reardon byl také dobrý policista, i Foster, a teď jsou oba mrtví, co je platné být dobrým policistou, když ho nějaký darebák střílí zezadu pětačtyřicítkou? Co zmůže dobrý policista proti úkladnému vrahovi v léčce ze zálohy?

Ne, na nic takového nesmí myslet.

Vraždám už je konec. Už nebude žádná další. Fostrem to skončilo. Je klid. Klid!

Steve, pospěš si!

Seděla obličejem ke dveřím, věděla, že to bude ještě nějakou hodinu trvat, ale čekala, až se knoflík začne otáčet, až ji knoflík řekne, že už je tady.

Muž vstal.

Měl na sobě jen spodky. Byly pestré a padly mu. Kráčel od lůžka k prádelníku zvláštní kolébavou chůzí. Měl vysokou, atletickou postavu-. Podíval se ze strany na svůj obličej v zrcadle nad prádelníkem, pohlédl na hodinky, těžce vzdychl a vrátil se k lůžku.

Ještě je čas.

Ležel a díval se na strop. Pak dostal najednou chuť na cigaretu. Vstal, šel zas k prádelníku tou svou podivnou kachní chůzí, která se vůbec nehodila k jeho statnému tělu.

Zapálil si cigaretu a vrátil se na lůžko. Ležel, odfukoval kouř a přemýšlel.

Myslel na policistu, kterého dnes v noci zabije. ,

Poručík Byrnes se před odchodem domů ještě na pár slov zastavil u náčelníka okresu kapitána Fricka.

"Jak to pokračuje?" zeptal se Frick.

Byrnes pokrčil rameny. "Vypadá to, že v celém městě zamrzla jedna věc."

"Která?"

"Tehle případ."

"Tak to bývá," řekl Frick. Nebyl už mladý a jakýkoli shon ho unavoval. Když někdo zabíjí policisty, je to katastrofa. Ale jednou tomu, podruhé onomu. Člověk není nesmrtelný a musí s tím počítat. Hledejte pachatele, ale nehoňte moc lidí. V tomhle horku není možné člověka honit, zvlášť když už není mladý a zmáhá ho únava.

Po pravdě řečeno, Frick byl unavený, už když mu bylo dvacet, a Byrnes to věděl. Příliš na kapitána nedal, ale byl svědomitý policista, a proto s hlavou okresu pravidelně projednával nové události, i když si o jeho mozku myslel své.

"Zapřáhl jste své chlapce jaksepatří?" zeptal se Frick. "Ovšem," řekl Byrnes a pomyslel si, že toho si musel všimnout i hlupák.

"Řekl bych, že to udělal nějaký blázen," uvažoval Frick. "Dostal vztek a napadlo mu jít a někoho zabít."

"Proč zrovna policisty?" zeptal se Byrnes.

"Proč ne? Můžete tušit, co blázen udělá? Reardona třeba oddělal náhodou a vůbec nevěděl, že je to policista. Pak viděl v novinách, jaký rozruch to vyvolalo, řekl si, že to byl dobrý nápad, a úmyslně zastřelil dalšího."

"Jak věděl, že je Foster policista? Foster byl v civilu jako Reardon."

"Možná, že je to blázen, který měl předtím co dělat se zákonem, kdo ví? Ale jedno je jisté - je to blázen."

"Nebo zlý darebák," řekl Byrnes.

"Podle čeho to soudíte? Co se odehraje v mozku člověka, než stiskne spoušť?"

"K tomu je asi třeba něco jiného než mozek," řekl Byrnes.

"Snad máte pravdu," odpověděl Frick. Hlučně si vzdychl. Byl unavený. Stárnul. I vlasy mu už bělaly. Staří páni nemají řešit záhady, když je takové horko.

"Je vedro, vidíte," řekl Frick. "To je," souhlasil Byrnes. "Jdete už domů?"

"Ano. To je nejlepší. Půjdu za chvíli taky. Poslal jsem ještě chlapce, aby vyšetřili jeden pokus o sebevraždu. Chci vědět, jak to dopadlo. Někák ženská vylezla na střechu a vypadalo to, že chce skočit dolů," Frick potřásl hlavou.

"Blázni, co říkáte?"

"Blázni," odpověděl Byrnes.

"Poslal jsem ženu s dítětem do hor," řekl Frick. "Jsem rád, že jsem to udělal, tohle horko nesnese ani zvíře, natož člověk."

"Máte pravdu," souhlasil Byrnes.
Zazvonil telefon, Frick zvedl sluchátko.
"Kapitán Frick," hlásil se. "Co je? Aha, výborně. Zcela správně." Položil opět sluchátko. "Nebyla to vůbec sebevraždy," řekl Byrnesovi. "Ta ženská si jen sušila vlasy a spustila si je přes okraj střechy. Blázen, ne?"
"Rozhodně. Jdu tedy domů."
"Připravte si radši pistoli. Může jít tentokrát po vás."
"Kdo?" zeptal se Byrnes ode dveří.
"Ten chlap."
"Kterej?"
"Ten blázen."

Roger Havilland byl jako býk.
Však mu tak říkali všichni. Měl mohutné tělo, jedl jako býk, byl divoký jako býk, a dokonce troubil nosem jako býk.
Nebylo pochyb, že mu ta přezdívka sedí.
Také se s ničím nemazlil.
Býval kdysi citlivý, ale to dávno upadlo v zapomenutí a sám už o tom nevěděl. Bývaly doby, kdy Havilland dovedl vyslýchat celé hodiny zatčeného a nevztáhl na něj ruku. Bývaly doby, kdy Havilland neřekl jedno slovo hlasitěji, než bylo třeba. Býval jemný detektiv.
Ale jednou se mu stala zlá nehoda. Pokusil se kdysi v noci cestou domů rozehnat pouliční bitku, poněvadž byl svědomitý policista, a když bylo třeba, byl ochoten sloužit dvacet čtyři hodin. Nebyla to žádná velká rvačka. Spíš výměna názorů mezi dvěma partami, při níž mohlo dojít nanejvýš k přestřelce z nějakého poplašňáku.
Havilland zakročil a velmi mírně se pokusil spor uklidnit. Vytáhl revolver a vystřelil několik ran do vzduchu, ale jednomu z rváčů se podařilo udeřit Havillanda olověnou trubicou do pravého zápěstí. Zbraň mu vyletěla z ruky a to byl začátek pohromy.
Rváče, kteří až do té chvíle mlátili do vlastních hlav, najednou napadlo, že větší legrace je mydlit policistu. Vrhli se tedy na odzbrojeného Havillanda, zatáhli ho do uličky a tam povolili uzdu zuřivosti naplno.
Výrostek s olověnou trubicou mu na čtyřech místech přerazil paži.
Mnohonásobná zlomenina nesmírně bolela, a co horšího, správně se nezhojila a lékaři museli kosti znovu lámat, aby je dostali do správné polohy.
Nějakou dobu Havilland vůbec pochyboval, bude-li schopen zastávat znovu svou práci. Byl sice nedávno jmenován detektivem třetí třídy, ale budoucnost se mu zdála pochmurná. Paže se však časem přece zahojila a Havilland vyvázl téměř bez újmy na zdraví - jen v jeho duševním stavu se cosi změnilo.
Staré pořekadlo praví, že i jedna krysa dokáže potopit celou loď.
Výrostek s olověnou trubicou udělal jistě tu nejhorší službu nejen své partě, ale i městu.
Z Havillanda se stal opravdu zlý býk. Neštěstí ho ponaučilo. Podruhé už ho k zemi nedostanou.
Znal teď jen jeden způsob, jak zlomit vězňův odpor. Nikdo od něho nemohl čekat shovívavost, jen tvrdý boj.
Zatčení ho neměli rádi.
Řada detektivů s nimi byla zajedno. A není jisté, jestli nebyl Havilland protivný sám sobě.
"Horko je jenom představa," řekl Carellovi, "která pochází z mozku."
"Mozek se mi potí jako celý tělo," odpověděl Carella. "Když ti teď řeknu, že sedíš na ledovci uprostřed Arktického oceánu, začneš jektat zubama zimou."

"Ani trošku mě to nezchladilo," řekl Carella.
"Protože jsi mezek," vykřikl Havilland: Havilland vždycky křičel. Křičel, i když chtěl šeptat. "Nechceš, aby ti bylo chladno. Chceš, aby ti bylo horko. Abys měl dojem, že se dřeš."
"Dřu se."
"A já jdu domů," prohlásil Havilland.
Carella se podíval na hodinky. Bylo čtvrt na jedenáct. "Máš něco proti tomu?" křikl Havilland.
"Nic."
"Je čtvrt na jedenáct, tak proč se tváříš tak kysele?" zeptal se Havilland klidněji.
"Netvářím se kysele."
"Tvař se, jak chceš," zaburácel Havilland. "Já teda jdu domů."
"Tak jdi. Čekám na střídání."
"Nerad slyším, jak to říkáš," odpověděl Havilland. "Proč?"
"Jako bys mi vyčítal, že nečekám na tvoje vystřídání." Carella pokrčil rameny a řekl vesele: "Tvoje svědomí je tvým vůdcem, bratře."
"Víš kolik hodin to už táhnu?"
"Kolik?"
"Třicet šest," řekl Havilland. "Jsem tak ospalej, že bych zalezl třeba do hydrantu a probudil se až o vánocích."
"Zacpal bys nám potrubí," řekl Carella.
"Čau!" křikl Havilland. Podepsal se do knihy a odcházel, ale Carella na něj ještě zavolal: "Haló!"
"Co je?"
"Nenech se venku zabít."
"Čau!" řekl Havilland ještě jednou a zmizel.

Muž se tiše a rychle oblékl. Vzal si černé kalhoty, čistou bílou košili a vázanku s černými a zlatými proužky. Navlékl si tmavomodré ponožky a natáhl se pro boty. Byly na nich podpatky od O'Sullivanova. Oblékl si černé sako a pak šel k prádelníku. Vytáhl horní zásuvku. Vražedná modročerná pistole ráže 0,45 ležela na kapesnících. Muž zasunul do zbraně čerstvý zásobník a schoval ji v kapse kabátu. Kolébavou chůzí šel ke dveřím, otevřel, rozhlédl se naposled po pokoji, zhasl a vyšel do noci.

Steva Carellu vystřídal po půl jedenácté detektiv Hal Willis. Carella ho upozornil, co je třeba udělat, počkal, až se zapíše, a sám pak zamířil po schodech dolů.

"Jdeš za děvčetem, Steve?" zeptal se dozorcí seržant. "Kam jímam," odpověděl Carella.

"Bejt mi tolik, co tobě," vzdychl seržant.

"Ale jdi," chlácholil ho Carella. "Víc než sedmdesát ti není." Seržant se zachechtal. "Ani o den víc."

"Dobrou noc," řekl Carella. "Dobrou."

Carella vyšel z budovy a zamířil k svému vozu, který stál o dva bloky dál na místě označeném "Parkování zakázáno".

Hank Bush opustil budovu deset minut před půlnocí.

"Už jsem myslel, že nepříjdeš," uvítal svého nástupce. "Já taky."

"Něco se děje?"

"Ale, v tom vedru člověk sotva plete nohama."

Bush se zasmál, šel k telefonu a vytočil číslo svého bytu. Chvilí čekal, telefon na druhém konci vyzváněl.

"Haló!"

"Alice?"

"Ano." Odmlčela se. "To jsi ty, Hanku?"

"Už jsem na cestě domů, miláčku. Udělala bys trochu mražené kávy?"

"Ovšem, udělám."

"Máš tam velký horko?"

"To bych řekla. Mohl bys přinést nějakou zmrzlinu?"

"Přinesu."

"Nebo ne. Jen pojd' domů. Mražená káva nám bude stačit."

"Už spěchám, za chvíli jsem u tebe."

"Ano, miláčku."

Bush zavěsil. Obrátil se ještě na svého zástupce. "Doufám, že nepříjdu dřív než v devět, mizero," řekl mu žertem.

"To horko ti vlezlo na mozek," řekl detektiv.

Bush si hlučně vydechl, podepsal se a vyšel z budovy.

Muž s pětačtyřicítkou čekal ve stínu.

Ruka se mu potila na ořechové pažbě pětačtyřicítky v kapse kabátu. Poněvadž měl tmavé šaty, věděl, že splývá se stínem proluky na konci ulice, ale přesto byl nervózní a trochu vystrašený. Ale musí to být, opakoval si.

Slyšel blížící se kroky, dlouhé a pevné. Chodec spěchal. Muž vyhlédl do ulice. Ano, je to on.

Byl to jeho člověk. Ruka sevřela pistoli.

Detektiv už byl blízko. Muž v černém vystoupil náhle z uličky. Detektiv se na místě zastavil. Byli oba skoro stejně vysocí. Lampa na rohu vrhala na dlažbu jejich stíny.

"Nemáš zápalky, Macu?"

Detektiv hleděl upřeně na muže v černém. Pak náhle sáhl do zadní kapsy. Muž v černém viděl ten pohyb a rychle vyrval svou pětačtyřicítku z kapsy. Vystřelili oba současně.

Muž v černém cítil, jak ho detektivova střela škrábla do ramene, ale pětačtyřicítka pálila ránu za ranou. Viděl, jak se detektiv chytil za hrud' a klesá na dlažbu. Služební zbraň padla opodál.

Útočník se otočila chtěl se dát na útěk. "Svině!" zasípal raněný detektiv.

Muž se rychle obrátil, ale detektiv už byl na nohou a vrhl se na něj. Vytáhl znovu pětačtyřicítku, ale pozdě. Detektiv ho držel a bil silnými pěstmi. Muž se bránil, vyrval se mu, ale soupeř ho chytil za hlavu. Rval mu vlasy, zaryl mu nehty do tváře, škrabal a drásal. Muž znovu vystřelil. Detektiv zavrával, potom se zhroutil na chodník a narazil tváří na drsný cement.

Útočník silně krvácel z ramene. Mumlal nadávky, stál nad obětí, krev mu kapala na nehybný trup. V natažené pravici držel pětačtyřicítku a stiskl spoušť ještě jednou. Detektivova hlava sebou naposledy škubla a pak byl konec.

Muž v černém se dal na útěk. Detektiv na chodníku byl Hank Bush.

16

Sam Grossman měl hodnost poručíka. Byl také laboratorní technik. Byl to vysoký hranatý muž, který by se byl lépe vyjímal na kamenitých polích nějaké farmy v Nové Anglii než v přísném sterilním prostředí kriminalistické laboratoře, jež zaujímala téměř polovinu prvního patra policejního ředitelství.

Grossman nosil brýle, za nimiž hleděly bezelstné modré oči. Měl jemné chování připomínající staré časy, i když řeč ho zřetelně charakterizovala jako člověka, který je zvyklý pracovat s chladnými vědeckými fakty.

"Hank byl inteligentní detektiv," řekl Carellovi.

Carella přikývl. Vzpomněl si, jak Hank říkal, že člověk nepotřebuje být moc chytrý, aby byl detektivem.

"Mám pro to důvody," pokračoval Grossman. "Hank si byl vědom, že jeho smrt, je neodvratná. Pitva našla celkem čtyři rány, tři do hrudi a jednu zezadu do hlavy. Můžeme s velkou pravděpodobností soudit, že zásah do hlavy byl poslední,

byla to rána z milosti."

"Pokračuj," řekl Carella.

"Představ si, že už měl dva nebo tři zásahy v těle a věděl předem, že je vyřízen. Ale i přitom si uvědomoval, že potřebujeme dostat co nejvíc informací o ničemovi, který na něj střílel."

"Myslíš vlasy?" zeptal se Carella.

"Ano. Našli jsme chumáče vlasů na chodníku. Všechny měly živý kořínky. Z toho jsme poznali, že byly násilně vytrženy, i když jsme nenašli Hankovi žádný v dlaních a za nehty. Ale myslel dopředu. Taky vyrval z útočnickovy tváře pořádný kousky masa. To nám řeklo hodně."

„A co ještě?"

"Krev. Hank toho chlapa postřelil, Steve. To už jistě víš."

"Ano. A co z toho všeho plyne?"

"Hodně," řekl Grossman. Vzal se stolku zprávu. "Tady jsou shrnuty všechny nepochybné skutečnosti, který jsme mohli vyvodit z toho, co nám Hank poskytl."

Grossman si odkašlal a začal číst.

"Vrah je muž, běloch, dospělý, pravděpodobně ne starší než padesát roků. Povoláním mechanik, asi velmi zručný a dobře placený. Má tmavou pleť, pokožku mastnou, tvrdý vous, který si odmašťuje pudrem. Vlasy má tmavohnědé, měří asi sto osmdesát centimetrů. V posledních dvou dnech se dal ostříhat a nakadeřit. Je hbitý a zřejmě má přiměřenou váhu. Soudě podle vlasů mohl by vážit asi devadesát kilogramů. Je raněn, nejpravděpodobněji nad pasem, a ne jen povrchně."

"Vlož mi to," řekl Carella, okouzlen, jako už mnohokrát, tím, co pracovníci laboratoře dokázali vyvodit z cáru masa, kosti nebo chomáče vlasů.

"Dobrá," řekl Grossman. "Je to muž. V naší době je někdy problém to určit, zvláště když dostaneme jen vlasy. Hank nám to naštěstí rozřešil. Vlasy muže i ženy nemají obvykle větší průměr než 0,08 mm. Když máme jen hrst vlasů z hlavy, musíme se uchýlit ještě k jiným měřítkům, abychom určili, jestli jsou mužský nebo ženský. Délka vlasů je obvykle dobrým vodítkem. Jsou-li delší než 8 cm, považujeme je obvykle za ženský. Jenže, to znáte, ženský dnes nosí vlasy moc krátký, třeba ještě kratší než muži, takže to by nás mohlo zmýlit, kdyby byl Hank nepodrápal tomu chlapovi obličej."

"Co s tím mají škrábance společného?"

"Dodal nám vzorek kůže, abych začal po pořádku. Proto víme, že to byl běloch a že měl snědou, mastnou pleť. Ale dostali jsme tak i vzorek vousu."

"Jak poznáte, že to byl vous?"

"Jednoduše," řekl Grossman. "Příčný řez vypadá v mikroskopu jako trojúhelník s konkávními stranami. Jen vousy mají tenhle tvar. Taky jejich průměr přesahoval 0,1 mm. To je prostý. Je to vous. Musel to být muž."

"Jak víte, že byl mechanik?"

"Ve vlasech měl kovový prach."

"Řekl jsi, že byl pravděpodobně zručnej a dobře placenej. Proč?"

"Vlasy jsou nasáklý nějakým přípravkem. Izolovali jsme ho a porovnali s našimi vzorky. Je to hodně drahej přípravek. Láhev stojí pět dolarů. Deset dolarů stojí souprava s pudrem, co se užívá po holení. U tohoto spotřebitele jsme našli vlasovou vodu i pudr. Kterej mechanik si může dovolit vyhazovat deset dolarů za takovej přepych - než dobře placenej? Jestli je dobře placenej, je pravděpodobný, že je velmi zručnej."

"Jak poznáte, že mu není víc než padesát?" zeptal se Carella. "Opět podle průměru vlasů a taky podle jejich pigmentace. Podívej se na tuhle tabulku." Podal Carellovi přehlednou sestavu.

Věk	Průměr
12 dní	0,024 mm
6 měsíců	0,037 mm
18 měsíců	0,038 mm
15 let	0,053 mm
dospělí	0,07 mm

"Vlasy z hlavy toho chlapa mají průměr 0,071," řekl Grossman.

"To dokazuje jenom, že je dospělej."

"Ovšem. Ale když získáme vlasy s živým kořínkem a ve vlasový kůži je málo pigmentových zrněk, můžeme s jistotou tvrdit, že je to vlas starší osoby. Tenhle muž má spoustu pigmentovejch zrn. A třebaže zřídka odhadujeme věk z takovýho jednotlivýho ukazatele, víme, že čím víc člověk stárne, tím víc má vlasy jako chmýří. Jenže my jsme zjistili, že vlasy tohoto individua jsou hrubý a silný."

Carella vzdychl.

"Říkám ti to příliš rychle?"

"Ne," odpověděl detektiv. "Z čeho jste ale usoudili, že se dal ondulovat a stříhat?"

"S tou ondulací to bylo jednoduchý. Vlasy měly kudrlinky a mírný vlny a barva byla zašedlá. Nebyla to přirozená šed', rozumíš?"

"A stříhání?"

"Kdyby se byl ten chlap dal ostříhat těsně předtím, než střílel, vlasy by měly ostře seříznutý konce. Po dvaceti čtyřech hodinách se fez zaoblí. Z toho můžeme přesně určit, kdy se dal člověk naposled stříhat."

"Říkal jsi, že byl nějakých sto osmdesát centimetrů vysoký."

"Ano, v tom nám pomohla balistická zpráva."

"Přečti mi ji," řekl Carella.

"My máme spíš co dělat s krví. Zmínil jsem se už, že ten chlap má skupinu O?"

"Vaši laboranti jsou skvělí..." řekl Carella. "Děkuji, Steve, ale to je jednoduchý."

"Jak to děláte?"

"Podívej, se Steve," začal Grossman. "Krevní sérum člověka má schopnost aglutinovat..." zarazil se, ... srážet červený krvinky druhý osoby. Jsou čtyři krevní skupiny: Skupina O, skupina A, skupina B, skupina AB. Rozumíš?"

"Ano," odpověděl Carella.

"Odebereme vzorek krve a smísíme jeho části s vzorky všech čtyř skupin. Tady se podívej na tabulku." Podal Carellovi přehled.

1. Skupina O - aglutinace nenastane v žádném séru
2. Skupina A - aglutinace nastane pouze v séru B
3. Skupina B - aglutinace nastane pouze v séru A
4. Skupina AB - aglutinace nastane v séru A i B

"Krev toho chlapa - a nechal pěknou stopu, když utíkal, a k tomu několik skvrn na zádech Hankovy košile - se nesráží v žádném vzorku. Proto je typu O. Je to náhodou taky další důkaz, že ten člověk je běloch. Skupina O je u bílé rasy velmi rozšířená. 45 % všech bělochů má skupinu O."

"Podle čeho soudíš, že je vysoký sto osmdesát centimetrů? To jsi mi ještě neřekl."

"Tedy, jak jsem už uvedl, na to přišli v balistickém oddělení. Vedle toho ovšem, co jsme objevili my. Krvavý skvrny na Hankově košili neřekly moc o tom, z jaký výšky krev dopadala, jelikož bavlna je po dopadnutí vsákla. Ale krvavé stopy na chodníku nám prozradily víc."

"Co vám řekly?"

"Za prvé, že muž šel rychle. Čím rychleji člověk jde, tím užší a delší jsou dopadající kapky krve a jejich paprskový okraje. Vypadají jako malý ozubený kolo, jestli si to dovedeš představit, Steve."

"Docela dobře."

"Dobrá. Tyhle kapky byly úzký a dokonce rozstříknutý v četný menší kapičky a ty nám řekly, že se nejen pohyboval rychle, ale že dopadaly z výšky asi dvou metrů."

"Opravdu?"

"Ano, a protože se pohyboval rychle, nemohl být raněn do nohy nebo do žaludku. Za takových okolností nechodí člověk rychle. Jestliže kapky dopadaly z výšky skoro dva metry, je pravděpodobné, že byl raněn někde nad pasem. Balistikové vyslídili, že Hankova střela šla šikmo od cihlový zdi domu - z toho usoudili, že střelil v posledním okamžiku - a předpokládali, že muž byl zasažen asi do ramene. To ukazuje, že byl vysoký, když si spojíš, co říkají kapky krve a střela."

"Jak víte, že vrah nebyl zasažen jen povrchně?"

"Podle množství krve. Nechal za sebou dlouhou stopu."

"Říkal jsi, že váží asi devadesát kilo. Jak..."

"Měl zdravý vlasy. Šel rychle. Jeho rychlost nám říká, že nebyl přetloustlej. Zdravý muž, vysoký sto osmdesát centimetrů, může vážit asi devadesát kilo, ne?"

"Pověděl jsi mi spoustu cennějších věcí, Same," řekl Carella. "Díky."

"To nestojí za řeč. Jsem šťastnej, že se nemusím pít po lékařských protokolech o střelných zraněních, ani pátrat po neznámém mechanikovi, nemluvě o jeho vodičce na vlasy a pudru. Mimochodem, byla to značka 'Skylark'."

"Přesto ti děkuju."

"Mně nemusíš." řekl Grossman. "Proč ne?"

"Poděkuj Hankovi."

17

Do čtrnácti států byl odeslán spěšný dálhopis. Zněl:

Zatkněte podezřelého z vraždy - Nejistý muž běloch východoevropského typu dospělý pod padesát let - Pravděpodobná výška sto osmdesát nebo víc - Pravděpodobná váha devadesát - Tmavé vlasy snědá pleť silný vous - Užívá vlasovou vodu a pudr značky "Skylark" - Pravděpodobně má obuv s podpatky značky "O'Sullivan" - Pravděpodobně zručný mechanik a pravděpodobně bude hledat práci toho druhu - Střelné zranění nad pasem pravděpodobně ve výši ramene - Může žádat lékařskou pomoc - Tento muž je nebezpečný a je ozbrojen automatickým koltem 0.45

"To je samé 'pravděpodobně', 'pravděpodobně', " poznamenal Havilland.

"Je jich až nad hlavu," souhlasil Carella, "ale aspoň se dá odněkud začít."

Jenže začít nebylo tak lehké.

Samozřejmě že pro začátek, když budou počítat s tím, že jeden nebo víc doktorů nesplnilo zákonnou povinnost a nehlásilo, že ošetřili střelné zranění, to mohou zkusit u lékařů. Jenomže telefonuje všem, když je jich v městě taková pomenší hrstka - přesně počítáno:

4 283 lékařů v Calm's Pointu

1 975 lékařů v Riverheadu

8 728 lékařů v Isole (včetně čtvrti Diamondback a Hillside)

2 614 lékařů v Majestě

264 lékařů v Bethtownu
celkem 17 864 lékařů

To je moc. Kdyby každý telefonní hovor trval jen pět minut, prostým znásobením se dá zjistit, že by detektivové potřebovali 89 320 minut, aby stihli každému zavolat.

Město ovšem mělo celkem 22 000 policistů. Jestliže každý z nich zavolá čtyřem lékařům, potřebuje na to dvacet minut. Když nebude mít jiný, důležitější úkol. S ohledem na tento obrovský počet lékařů se detektivové rozhodli, že počkají, jestli se některý sám ohlásí. Rána sice podnítila aktivitu vrahova těla, ale byl to nejspíš čistý průstřel, takže kdoví, jestli zraněný vůbec vyhledal lékařskou pomoc. Pak ovšem budou čekat marně.

Jestliže bylo v městě 17 864 lékařů, počet mechaniků, kteří v něm pracovali, nebylo asi vůbec možné vyčíslit. Od pátrání v tomto směru proto rovněž upustili.

Zbývala vlasová voda a pudr s nevinným názvem Skylark - Nebeský skřivan.

Rychle se přesvědčili, že oba tyto pánské kosmetické prostředky se prodávají volně v každé drogerii. Byly tak běžné - i když podstatně dražší - jako tabletky aspirinu.

Dobré proti rýmě.

Jestliže vám nevyhovují...

Policie se proto obrátila k vlastním záznamům v Identifikačním archivu a k obsáhlé dokumentaci Federální pátrací služby.

Jehla snad byla v městě.

Ale kupkou sena byly celé Spojené státy. "Dámská návštěva, Steve," řekl Miscolo. "Oč jde?"

"Povídá, že chce mluvit s těma, co pátrají po vrahovi policistů."

"Dobrá, pošli ji sem," řekl Carella.

Miscolo zmizel a za chvíli se objevil s drobnou ženou. Několikrát potřásla ptačí hlavičkou, když spatřila laťkovou přepážku a za ní kartotéční skříně, stoly, zamřížovaná okna a detektivy, sedící porůznu u telefonních aparátů, leckdo v nedbale uvolněném oděvu.

"To je detektiv Carella," řekl Miscolo, "jeden z pátrací skupiny." Miscolo těžce vzdychl a spěchal zpátky k velkému ventilátoru v malé kanceláři.

"Pojďte dál, paní," řekl Carella.

"Slečna," opravila ho návštěvnice. Carella měl vyhrnuté rukávy a žena se na něj dívala se zřejmou nechutí. Pak znovu přelétla pohledem celou místnost a zeptala se: "Nemáte vlastní kancelář?"

"Lituji, ale nemám," řekl Carella. "Nechci, aby mě tady slyšeli."

"Kdo?" zeptal se Carella.

"Oni," odpověděla. "Nemohli bychom jít k jinému stolu někde v rohu?"

"Prosím," řekl Carella. "Jaké je ještě jednou prosím vaše jméno, slečno"

"Oreatha Baileyová," řekla žena. Podle Carellova odhadu jí bylo asi padesát pět let. Ostré rysy jejího obličeje připomínaly obrazy čarodějnic. Vedl ji vrátky v přepážce k volnému stolu na druhém konci místnosti. Byl to kout bez oken a bez větrání.

Když se posadili, Carella se zeptal: "Co mohu pro vás udělat, slečno Baileyová?"

"Nemáte v tomhle koutě někde nějakého brouka?"

"Nějakého ... brouka?"

"Myslím diktafon a takové věci."

"Ne."

"Jak že se jmenujete?"

"Detektiv Carella."

"A mluvíte anglicky?"

Carella potlačil smích. "Ano... naučil jsem se to od zdejších domorodců."

"Mluvila bych raději s americkým policistou," řekla slečna Baileyová úplně vážně.

"Někdy mě považují za amerického detektiva," odpověděl Carella pobaveně.

"Tak dobře."

Nastala dlouhá odmlka. Carella čekal.

Zdálo se, že slečna Baileyová nemíní dál konverzovat. "Slečno...?"

"Pst!" řekla ostře. Carella čekal.

Po chvíli žena řekla: "Vím, kdo zabil ty policisty."

Carella se k ní se zájmem naklonil. Nejlepší střely někdy přiletí z nejnečekanějších končin. "Kdo?" zeptal se.

"Radši to nechtějte vědět." Carella čekal.

"Chystají se zavraždit spoustu policistů," řekla slečna Baileyová. "To je jejich plán."

"Či plán?"

"Až vyřídí opory zákona, zbytek bude snadný," řekla slečna Baileyová. "To je jejich plán. Nejprve policie, pak Národní garda a nakonec armáda."

Carella si slečnu Baileyovou pochybovačně změřil.

"Poslali mi poselství," pokračovala. "Myslí si, že jsem jedna z nich. Vystupují ze zdi a dávají mi zprávy."

"Kdo vystupuje ze zdi?" zeptal se Carella.

"Cucaračové. Proto jsem se vás ptala, jestli v tomhle koutě není žádný brouk."

"Jak jste to říkala... cucaračové?"

"Ano."

"Tak to tedy je."

"Vypadám jako cucarača?" zeptala se. "Ne," řekl Carella. "Ani moc ne."

"Tak proč si mě spletli a myslí, že jsem jedna z nich? Abyste rozuměl, cucaračové jsou švábi."

"Ano, vím."

"Mluví rádio-termo-nukleárně. Myslím, že jsou z jiné planety, co říkáte?"

"To je možné," řekl Carella.

"Zvláštní je, že jim rozumím. Možná že mi vlezli až do mozku, myslíte, že je to možné?"

"Všechno je možné," souhlasil Carella.

"Řekli mi o Reardonovi noc předtím, než ho zavraždili. Řekli mi, že začnou s ním, protože je komisařem Třetího oddělení. Použili na něj termo-desintegrátor, víte o tom?" Slečna Baileyová se odmlčela a pak kývla hlavou. "Kalibr 0,45."

"Ano," řekl Carella.

"Foster byl černý kníže z Argaddonu. Museli ho zničit. Tak mi to řekli. Signály, které vysílají, jsou podivuhodně srozumitelné, když uvažíme, že mluví cizím jazykem. Přála bych si, abyste byl Američan, pane Carelle. Teď je všude kolem tolik cizinců, že člověk neví, komu věřit."

"Ano," řekl Carella. Cítil, jak mu pot promáčí košili na zádech. "Ano."

"Zavraždili Bushe, protože byl ve skutečnosti maskovaný strom. Oni nenávidí všechny rostliny."

"Ano."

"Zvlášť stromy. Potřebují kyslíčník uhličitý a jak víte, rostliny ho pohlcují. Nejvíce stromy. Ty spotřebují většinu kyslíčníku uhličitého."

"Máte pravdu."

"Můžete jim to zarazit, když teď o nich víte?" zeptala se slečna Baileyová.

"Uděláme všechno, co budeme moci," řekl Carella.

"Nejlepší způsob, jak je zastavit..." řekla slečna Baileyová a odmlčela se. Přitiskla si kabelku na hubenou hrud'

"Ne, nechci vám radit, co máte dělat."

"Děkujeme vám za vaši pomoc," řekl Carella. Zamířil k přepážce. Slečna Baileyová zůstala stát.

"Zajímalo by vás, jak nejlépe zastavíte tyhle cucarače? Pušky proti nim nic nezmohou, to víte. Kvůli termickému horku."

"To jsem nevěděl," řekl Carella. Stáli už ve dveřích přepážky. Otevřel branku a slečna Baileyová prošla ven.

"Je jen jeden prostředek, jak je zarazit," řekla. , "Jaký?" zeptal se Carella.

Slečna Baileyová našpulila ústa: "Dupat po nich!" Když to řekla, otočila se, prošla kolem příjímací kanceláře a sestoupila po schodech do prvního patra.

Bert Kling měl té noci výbornou náladu.

Když přišel Carella s Havillandem do jeho nemocničního pokoje, seděl na lůžku, a kdyby neměl na pravém rameni bouli z ob vazů, nikdo by netušil, že se mu něco zlého stalo. Přivítal oba návštěvníky širokým úsměvem a hned vesele začal zábavu.

Žvýkal cukrátku, jež mu přátelé přinesli, a vykládal, jaká je ve špitále legrace, a že by si měli dobře prohlídnout sestřičky, které mají uniformy šité pěkně na tělo.

Zřejmě už se dávno nehněval na chlapce, který ho postřelil. Takové nehody patří k řemeslu. Jedl cukroví, vtipkoval a bavil se, dokud oba detektivové zas nemuseli odejít.

Ještě jim na cestu řekl vtip o chlapíkovi, který měl tři vejce. Bert Kling měl té noci výbornou náladu.

18

Všechny tři pohřby následovaly rychle za sebou. Horko nepřálo klasickým pohřebním obřadům. Truhlíci šli za rakvení a potili se. Zlé, potměšilé slunce třpytivě zářilo a čerstvě vykopaná hlína hrobů - jež měla být chladná a vlhká - přijímala rakve se suchou, prašnou lhostejností.

Na plážích bylo celý týden nabito. Na mysu Calm's Point a Mottově ostrově zaznamenaly počítače rekordní počet - dva milióny dvě stě sedmdesát tisíc osob toužících po mořském příboji. Policie měla spoustu potíží. Bylo plno dopravních nehod, protože každý, kdo měl nějaký vehíkl, vyjel na silnici. Nestačila voda pro hasičské hydranty, protože se děti v celém městě vrhly na kdejaký kohout. Kde mohly, nasadily na něj rozšlápnutou kávovou konvici a poskakovaly pod improvizovanou sprchou. Množily se loupeže, protože lidé spali s otevřenými okny. Nechávali nezamčené vozy a spuštěná okénka. Majitelé krámků vybíhali na ulici, když jel vůz s chlazenou pepsikolou. Policie sbírala utopence, protože spálení a horkem usouzení obyvatelé často hledali úlevu v kalných proudech omývajících Isolu - někteří z utonulých vyplouvali s nadmutými těly a vypouklýma očima.

Na Walkerově ostrově ve věznici River Dix měla policie starosti s vězni. Trestanci se rozhodli, že nebudou vedro už dál snášet, a tloukli plechovými miskami do zvlhlých mříží rozpálených cel. Dozorci poslouchali rámus a připravili si zbraně k potlačení vzpoury.

Těžkostí víc než dost.

Carella si přál, aby na sobě neměla černé šaty. Věděl, že je to nesmysl. Když ženě zemře manžel, nosí smutek.

Ale za klidných nočních pochůzek si s Hankem mnoho vyprávěli a Hank mu nejednou popisoval Alicin černý noční úbor. Carella se nemohl ubránit, aby si v mysli ty dvě varianty nespojoval: lehounké a svůdné černé noční prádlo,

popelavě černý smuteční oděv.

Alice Bushová seděla proti němu. Okna v pokoji byla dokořán a za nimi se rýsovaly vysoké novogotické věže kolejních budov, tyčící se proti nemilosrdně žhnoucímu modrému nebi. Pracoval s Bushem léta, ale v jeho bytě tady ve čtvrti Calm's Point byl poprvé a představa Alice Bushové v černých nedbalkách v něm vyvolávala pocit provinění na mrtvém Hankovi.

Byt ho poněkud překvapil, protože u muže Hankova typu očekával docela jiné obydlí. Hank byl velký a hřmotný. Jeho byt byl však titěrný, ženský. Měl dojem, že Hank se v těchto místnostech nemohl cítit dost pohodlně. Prohlížel si nábytek, křesílka, v nichž si Hank asi stěží mohl vůbec natáhnout nohy. Na oknech visely načechrané kartounové záclony. Malba na stěnách obývacího pokoje byla světle žlutá. Čela stolu byla bohatě zdobená řezbami a vykládáním. V každém rohu polička na tretky, plná křehkých skleněných psíků, koček a trpaslíků, nechyběla ani pastýřka Po Peep s tenkou pastýřskou holí z foukaného skla.

Nejen pokoj, celý byt připadal Carellovi jako důmyslně uspořádaná kulisa pro společenskou komedii. Hank se tu musel cítit jako klempíř na literárním večírku.

Paní Bushová už méně.

Paní Bushová seděla pohodlně v měkkém vycpávkovaném francouzském křesílku, dlouhé bosé nohy pod sebou.

Patřila do toho pokoje. Byl to pokoj pro ni, ženský budoár, a drsný chlap tu neměl co dělat.

Byla oblečena do černých hedvábných šatů. Měla neobyčejně velké poprsí a neuvěřitelně útlý pas. Její kyčle byly široké a oblé, jako stvořené k rození dětí - ale nějak se vymykala tomuto poslání. Carella si ji nedovedl představit, jak přivádí na svět křičící dítě. Viděl jen takovou, jak ji líčil Hank - v roli svůdkyně. Černé hedvábné šaty tuto představu ještě zdůrazňovaly. Titěrně zařízený pokoj o tom nenechával nikoho na pochybách. To bylo jeviště Alice Bushové. Šaty nebyly příliš vystřižené. Nemusely být.

Nebyly drahé, ale padly výborně. Carella nepochyboval, že Alici Bushové padne cokoli. Nepochyboval, že i bramborový pytel by na Hankově ženě vypadal zajímavě.

"Co teď budu dělat?" zeptala se Alice. "Stlát postele na revíru? Tak asi končí vdovy po detektivech, že?"

"Hank nezanechal žádnou pojistku?" zeptal se Carella. "Nic, co by stálo za řeč. S policistou nikdo jen tak pojistku neuzavře, to přece znáte. Mimo to... Steve, vždyť to byl mladý člověk. Kdo by myslel na takový věci? Koho by napadlo, že se něco takového přihodí?" Pohlédla na něho velkýma očima. Byly tmavohnědé, vlasy pak velmi světlé a plet jemná, bez poskvrny. Byla to krásná žena a Carellu dráždilo, že ji tak vnímá. Přál si, aby byla špinavá, utahaná a zničená. Vadilo mu, že vypadá tak svěže a svůdně. Prokrista, co je tak podivného v té místnosti, že to chlapa až tísní? Připadal si jako poslední muž mezi krasavicemi s nádhernými prsy na tropickém ostrově, obklopeném hladovými žraloky. Není úniku. Ten ostrov se jmenuje Amazonia a patří jen ženám. On je tu poslední živý muž. V pokoji s Alicí Bushovou.

Ženskost na něj útočila ze všech stran a svírala ho těsným železným objetím.

"Už na to nemyslete, Steve," řekla Alice, "napijme se."

"Rád," odpověděl.

Když vstávala, odhalila mimoděk víc z dlouhých bílých nohou, ale současně dala najevo až provokativní přezíravost k pohybům vlastního těla. Má už ten pocit v krvi, říkal si Carella. Co by se obdivovala souhře vlastních pohybů. Tu objevila už dávno, žije v ní a je na druhých, aby ji obdivovali. Hergot, a co má být, proklínal se Carella. Nohy jako nohy, co je tak zvláštního zrovna na těchhle?

"Skotskou?"

"Prosím."

"Jaký máte vlastně pocit?" zeptala se. Stála u baru zády k němu, trochu rozkročená jako manekýnka, a on si říkal, co je to za nesmysl, manekýnky jsou přece vyčouhlé a ploché. Alice Bushová byla všechno, jen ne to.

"Při čem myslíte?"

"Když vyšetřujete smrt kolegy a kamaráda."

"Je to trudný."

"To vám věřím."

"Vy to snášíte statečně," řekl Carella. "Musím," odpověděla Alice stručně. "Proč?"

"Protože bych se zhroutila, kdybych nebyla rozumná. Leží v zemi, Steve. Nic mi nepomůže, když budu naříkat a plakat."

"Máte pravdu."

"Musíme přece žít dál, nemyslíte? Člověk se přece nemůže vzdát proto, že někdo, koho měl rád, odešel?"

"Ne, to ne," souhlasil Carella.

Šla k němu a podala mu sklenku. Na okamžik se prsty dotkla jeho prstů. Podíval se na ni. Tvář měla zcela bezelstnou.

Určitě byl ten dotek jenom náhodný, ujistil se.

Šla k oknu a pohlédla ven. "Je tu bez něj prázdně," řekla. "U nás je bez něho taky prázdně," řekl Carella. Najednou ho překvapilo, že si až do této chvíle neuvědomil, jak hluboké pouto ho s Hankem pojilo.

"Uvažovala jsem, že na čas odjedu," řekla Alice, "abych unikla věcem, které mi ho připomínají."

"Co například?" zeptal se Carella.

"Ach, nevím, co všechno," řekla Alice. "Třeba... včera večer jsem si všimla na prádelníku jeho kartáče na vlasy. Ve štětínách vězelo pár jeho neposlušných rudých vlasů a ty mi ho najednou připomněly, tu jeho divokost. Byl to divoký chlap, Steve." Odmlčela se. "Divokej."

To slovo byl ženský pojem. Připomněl si znovu její obraz, jak mu ho kdysi Hank vykreslil, a srovnal jej se skutečným portrétem ženskosti naplňující celý tento ostrov. Věděl, že jí to nemůže vyčítat. Alice Bushová byla sama sebou, když byla ženou. Osud už si tak zahrál, že toto děvče samočinně ztělesňuje ženství, že...

"Co jste zatím vypátral?" zeptala se. Plavným krokem přešla od okna ke křeslu a znovu do něho vklouzla. Ale nebyl to ušlechtilý pohyb, spíš kočičí. Vyhoupala se na podušku jako mladá tygřice, skrčila zas nohy pod sebe a Carellu by v tom okamžiku nepřekvapilo, kdyby začala přist.

Kekl jí, co zatím - snad - o vrahovi vědí. Alice přikyvovala. "To už jste hodně daleko."

"Myslím, že ještě ne."

"Stačilo by, kdyby šel k doktorovi."

"Zatím nikde nebyl. A asi už nepůjde. Nejspíš si ránu ovázal sám."

"Byl těžce postřelen?"

"Zřejmě ano. Ale byl to čistej průstřel."

"Hank ho měl zabít," řekla. Kupodivu tato slova zazněla bez smyslného přidechu. Byla v nich smrtící hrozba, jaká číší ze svinutého chřestýše, ale tím, že byla vyslovena, ztratila vražednou moc.

"Ano," souhlasil Carella, "měl ho zabít."

"Ale nezabil."

"Ne. "Co uděláte dál?" zeptala se.

"Ještě nevím. Kriminální oddělení Sever i my v tom nepěkně lítáme. Ale pár nápadů mám."

"Nějakou stopu?" zeptala se. "Ne. Jen nějaký myšlenky."

"Jaký?"

"To by vás nudilo."

"Můj muž byl zabit," řekla Alice chladně. "Nebude mě nudit nic, co by mohlo vést k odhalení jeho vraha."

"Jenže já bych radši nerozvíjel nic, dokud nevím přesně, o čem mluvím."

Alice se usmála. "To je něco jinýho. Ještě jste se ani nenapil." Zvedl sklenici. Nápoj byl velmi silný.

"To hřeje," řekl. "Nešetřila jste, jak vidím."

"Hank měl rád silný pití," řekla. "Všechno měl rád silný." A znovu jako by se do těch slov mísila fyzická hrozba, hrozba těla, které žije jen smyslnou žádostí. Alice Bushová zapálila další zápalnou šňůru. Carella měl pocit, že Alice najednou exploduje a její tělo se v tisíce cárech rozstříkne po krajině jako na obraze od Dalího.

"Raději už půjdu," řekl. "Město mi neplatí, abych celý dopoledne popíjel koktajly."

Posedte ještě chvíli," řekla. "Taky mi něco napadlo." Okamžitě se na ni podíval, zdálo se mu, že slyší v jejím hlase dvojsmysl - double entendre. Ne, mylil se. Byla od něho odvrácena, dívala se zase z okna, a viděl teď z profilu její tvář i obrys těla.

"Povězte mi, co máte na mysli"

"Je to někdo, kdo nenávidí policisty."

"To je docela možný."

"Nemůže to být jinak. Kdo jiný by tak nesmyslně zničil tři životy? Musí to být nepřítel policie, Steve. Kriminální oddělení si to nemyslí?"

"Už jsem s nimi několik dní nemluvil. Ale na začátku si to mysleli, pokud vím."

"Co si myslí teď?"

"Těžko říct."

"Co si myslíte teď vy?"

"Mohl by to být nepřítel policie. Reardon a Foster, ano, to by odpovídalo. Ale Hank... Nevím."

"Nerozumím vám dobře."

"Totiž Reardon a Foster pracovali jako dvojice, můžeme se tedy domnívat, že nějaký lump v sobě živil nenávist k nim. Pracovali spolu... třeba někdy nevhodně zmáčkli nějakýho idiota."

"Tak vidíte."

"Ale Hank s nima nikdy nepracoval. Snad jednou nebo dvakrát při nějaký akci nebo tak. Ale nikdy s nima neprovedl žádný větší zatčení. Potvrzují to naše záznamy."

"Proč by to musel být zrovna někdo, kdo k nim měl osobní nenávist, Steve? Může to být prostě nějaký zatracený blázen." Zmocňoval se jí hněv. Carella nechápal, proč by se právě teď měla rozčilovat, když až dosud byla úplně klidná. Ale začala zrychleně dýchat a prsa se jí vzrušeně dmula. "Nějaký potrhlej rošťák, zákeřný idiot, kterej si vzal do hlavy, že vyřídí všechny detektivy v 87. revíru. Je to tak nemožný?"

"Ne, to rozhodně není. Ověřili jsme si u všech okolních ústavů pro duševně chorý, koho v nedávný době propustili a kdo z těch lidí by mohl mít nějaký vztah..." Zavrtěl hlavou. "Uvažovali jsme třeba o paranoikovi, o někom, kdo ztrácí soudnost, když spatří uniformu. Jenže naši lidi uniformu neměli."

"Ne, to neměli. A našli jste někoho?"

"Mysleli jsme si už, že máme stopu. Nebylo o tom člověku sice známo, že by nenáviděl policisty, ale na vojně měl spoustu potíží s veliteli. Nedávno ho propustili z léčebny v Bramlooku jako uzdravenýho, ale to nevylučovalo, že se něčeho nedopustí. Navštívili jsme tamější psychiatry, ale ti se domnívají, že jeho choroba se nikdy neprojeví agresivním činem a tím méně opakovanými útoky."

"Takže jste tu stopu pustili?"

"Ne. Našli jsme ho. Neškodný. Alibi jako řemen."

"Pátrali jste jinde?"

"Zkoušeli jsme pomocí všech našich spojek v podsvětí. Mysleli jsme si, že by to mohla být věc některýho gangu, kde na nás má nějaký pásek žizeň, protože jsme ho někdy přiskřípli, a chce nám ukázat, že nemáme nosit hřebínek moc vysoko. Najme si torpédo a začne metodicky ostřelovat naše pozice. Ale nic takovýho se nepotvrdilo a víme ze zkušenosti, že pomsta podsvětí se neututlá."

"A jinak?"

"Celý dopoledne jsem se probíral fotografiemi FBI. Nevěřila byste, na kolik lidí se hodí přibližnej popis, kterej máme." Znovu se napil skotské. Už mu bylo s Alicí příjemněji. Snad přece není taková čarodějka, jak si myslel. Nebo už ho natolik omámila, že padl do jejích osidel. Možná. Rozhodně na něj aspoň pokoj nepůsobí tak tísnivě.

"Sledujete někoho? Myslím podle fotografií?"

"Zatím ne. Polovička evidovaných ještě sedí a ostatní jsou po všech koutech země. Navíc je tu pořád ten problém..."

"A to?"

"Jak mohl vrah vědět, že ti tři muži jsou policisti? Všichni měli civil. Jestliže se s nimi nikdy dřív nesetkal, jak je mohl znát?"

"Ano, rozumím vám."

"Mohl sedět v zaparkovaném voze proti naší policejní stanici a sledovat, kdo přichází a kdo odchází. Když to nějaký čas vydrží, snadno pozná, kdo u nás trvale pracuje a kdo ne."

"To mohl dělat," řekla Alice zamyšleně. "ano, to mohl." Nevědomky si dala nohu přes nohu. Carella odvrátil oči. "Jenže několik věcí zas tuhle teorii vyvrací," řekl Carella.

"Proto je to tak zkurvenej případ." Slovo vyklouzlo, mohl jen provinile vzhlednout. Avšak Alice Bushové se neslušný výraz zřejmě nedotkl. Asi podobných slov slyšela od Hanka dost. Nohy měla stále zkříženy. Byly to velmi krásné nohy. Sukně se jí směšně vyhnula. Carella znovu uhnul očima.

"Víte, kdyby někdo pozoroval naši budovu, všimli bysme si ho. Totiž kdyby tam koukal tak dlouho, aby poznal, kdo u nás pracuje a kdo je návštěva... potřeboval by na to spoustu času."

"Pokud by nebyl schovanej."

"Proti stanici nejsou žádné domy. Jen park."

"Mohl sedět někde v parku... třeba s dalekohledem."

"Ale jak by pak poznal detektivy od policistů?"

"Jak to myslíte?"

"Zabil tři detektivy. Třeba to byla náhoda. Ale nemyslím. Jak by tedy rozeznal policajty od detektivů?"

"Docela jednoduše," řekla Alice. "Předpokládejme, že pozoruje. Vidí muže, kteří přicházejí, a pak je vidí, když jdou po své práci. To už jsou v uniformě. Mluvím o policajtech."

"Ano, rozumím." Zhluboka se napil. Alice se v křesle zavrtěla.

"Je mi horko," vzdychla si.

Carella se na ni nedíval. Nechtěl se dívat na to, co Alice tak nevědomky předvádí.

"Myslím, že tohle vedro pátrání nepomůže," řekla. "Tohle vedro nepomůže ničemu."

"Hned jak odejdete, převlíknou se do opalovaček."

"Tak otevřeně mi to ještě nikdo neřekl," zasmál se Carella. "Ne, tak jsem to nemyslela... odpusťte, Steve. Převlíknou se hned, jestli se můžete ještě chvíli zdržet. Jen jsem myslela, že už chcete jít..." Zdvihla si zvolna dlaň k čelu. "Jsem pitomá."

"Už jdu, Alice. Musím ještě prohlédnout děsnou spoustu fotek."

Vstal. "Děkuju za pohostění." Zamířil ke dveřím a ani se neohlédl, aby zas nespátl její nohy.

U vchodu mu Alice podala ruku. Dlaň měla měkkou a její stisk byl pevný a vřelý.

"Hodně štěstí, Steve. Kdybych vám v něčem mohla pomoci..."

"Ano, zavolám. Děkuju ještě jednou."

Vyšel z bytu a zamířil do dusné ulice. Měl zvláštní pocit, jako by se chtěl vyspat s holkou. S jakoukoli.

19

"Tak tady máme jednoho fešáka," řekl Hal Willis. Hal Willis byl jediný malý detektiv, kterého Carella kdy poznal. Jen taktak že dosahoval předepsané výšky. Mezi ramenáči z oddělení se nápadně vyjímal a vypadal spíš jako zženštilý tanečník než jako tvrdý detektiv. Ale pracant byl zdatný. Měl útlou kostru, úzký obličej a zdálo se, že by mu bylo zatěžko zabít mouchu, ale kdo se s ním jednou střetl, netoužil si ten požitek zopakovat. Hal Willis byl mistrem v judu. Hal Willis dovedl člověku potrást rukou a v témže okamžiku mu zlomit páteř. Když si na něj člověk nedal pozor, často při jeho palcovém hmatu zařval bolestí. A když si někdo neopatrně zažertoval? Letěl vzduchem jako při ragby nebo rodeu na Divokém západě. V těle i jiskrných očích dřímali staří slavní hrdinové - Ankle Throws, Flying Mares a Black Wheels.

Ty oči teď pobaveně sledovaly fotografii z federálního archivu, kterou Hal ukazoval přes stůl Carellovi.

Fotografie vskutku zvětšovala "fešáka". Nos měl přeražený nejměn na čtyřech místech. Přes levou tvář šrám, jizva zdeformovala tvar očí. Měl kvěťákové uši a skoro žádné zuby. Slyšel na přezdívkou Hezoun Krajak.

"Panenka," řekl Carella. "Proč nám ho sem poslali?" "Tmavý vlasy, sto osmdesát pět centimetrů, váha devadesát dva. Radost jít tak za ním v temný a pustý noci."

"To bych nerad. Je ve městě?"

"Je v Latinský Americe," řekl Willis.

"Tak si ho tam necháme uležet," zavrčel Carella.

"Dej mi ještě jednu chesterfieldku," odpověděl mu Willis, "nejzdravější cigaretu s nejhustším filtrem."

Carella se zasmál. Zazvonil telefon. Willis vzal sluchátko. "Služebna 87, detektiv Willis," řekl.

Carella přihlížel.

"Cože?" řekl Willis. "Dejte mi adresu." Spěšně si ji zapsal do bloku. "Zadržte ho, okamžitě tam jedeme." Zavěsil, otevřel zásuvku a vyndal pouzdro se služebním revolverem.

"Co se děje?" zeptal se Carella.

"Doktor na 35. severní. Má v ordinaci chlapa s průstřelem levého ramene."

Když Carella s Willisem přijeli, stál už před luxusním cihlovým průčelím domu na 35. severní ulici policejní vůz.

"Zelenáči nás předešli," poznamenal Willis.

"Jen jestli ho mají," odpověděl Carella tónem zbožného přání. Tabulka na dveřích oznamovala: Lékař je přítomen. Zazvoňte a laskavě se posadte.

"Kde?" zeptal se Willis. "Na schodech?"

Zazvonili, otevřeli dveře a vstoupili do čekárny. Okno vedlo na malý dvorek na úrovni ulice. Na dlouhé kožené pohovce seděl mladý policista a četl časopis Esquire. Jakmile detektivové vešli, zavřel časopis a hlásil se: "Curtis pane."

"Kde je doktor?" zeptal se Carella. "Uvnitř. Country ho šel vyslechnout."

"Kdo je Country?"

"Můj parťák, pane."

"Pojďme," řekl Willis. Vstoupil s Carellou do lékařovy pracovny. Country, vysoký klátivý mladík s chundelatými černými vlasy, se postavil do pozoru.

"Na shledanou, Country," řekl Willis suše. Policista odpochoval ke dveřím a vypadl.

"Doktor Russel?" zeptal se Willis.

"Ano," odpověděl doktor Russel. Byl to muž kolem padesátky, se stříbrnými vlasy, které mu na pohled přidávaly let. Stál zpřímá jako svíce, v čistém bílém plášti se rýsovala široká ramena. Byl to hezký muž a budil silnou důvěru. Carella věděl jen, že je chirurg, ale byl by mu klidně svěřil třeba srdce. "Kde ho máte?"

"Zmizel," řekl doktor Russel. "Jak..."

"Zatelefonoval jsem ihned, jak jsem uviděl jeho ránu. Omluvil jsem se mu, šel jsem do kabinetu a zavolal. Když jsem se vrátil, byl pryč."

"Zatracená práce," řekl Willis. "Mohli byste nám to vyprávět od začátku, doktore?"

"Ovšem. Přišel... tak asi před dvaceti minutami. Čekárna byla plná. To je dost nezvyklé v téhle době. Menší nemoci si teď lidé raději léčí u moře." Krátce se zasmál. "Řekl, že se sám postřelil, když si čistil loveckou pušku. Vzal jsem ho do ordinace - tedy sem - a vyzval jsem ho, aby si svlékl košili. To udělal."

"Co se stalo potom?"

"Vyšetřil jsem mu ránu. Ptal jsem se, kdy se mu nehoda stala. Řekl, že dnes ráno. Hned jsem viděl, že lže. Rána nebyla čerstvá. Byla už silně infikovaná. Najednou jsem si vzpomněl na zprávy v novinách."

"O vrahovi detektivů?"

"Ano. Vzpomněl jsem si, že jsem četl něco o muži, který má mít střelné zranění nad pasem. Omluvil jsem se na chvíli a zavolal vás."

"Byla to určitě střelná rána?"

"Nepochybuji o tom. Byla převázaná, ale velmi špatně. Nevyšetřil jsem ji úplně podrobně, protože jsem spěchal telefonovat. Ale myslím, že byla dezinfikovaná jódem."

"Jódem?"

"Ano."

"A přesto hnisala?"

"Ano, a hodně. Ten člověk se začne co nejdřív ohlížet po dalším lékaři."

"Jak vypadal?"

"No, čím mám začít?"

"Jak byl starej?"

"Asi tak třicet pět."

"Výška?"

"Řekl bych něco přes sto osmdesát."

"Váha?"

"Kolem devadesáti."

"Tmavý vlasy?" zeptal se Willis. "Ano."

"Barva očí?"

"Hnědé."

"Nějaký jizvy, rodná znamínka, jiný význačný známky?"

"Měl hodně poškrabaný obličej."

"Dotkl se něčeho zde v ordinaci?"

"Ne. Počkejte, ano."

"Posadil jsem ho sem na operační stůl. Když jsem začal vyšetřovat ránu, svraštil bolestí oči a chytl se držadel na konci stolu."

"To byl asi on, Hale," řekl Carella. "Vypadá to tak! Co měl na sobě, doktore?"

"Černý oblek."

"Černej?"

"Ano."

"Jakou košili?"

"Bílou. Nad ránou byla zakrvácená."

"Vázanka?"

"Měl proužkovanou kravatu, černožlatou."

"Měl na ní sponu?"

"Ano, s jakousi kresbou."

"Jakej měla tvar?"

"Snad roh, něco takového."

"Trubka, lovecký roh, roh hojnosti?"

"Nevím. Nedovedu ji přesně popsat. Jen mi tak padla do oka, protože měla nezvyklou formu. Všiml jsem si jí, když se svlékal."

"Jaký měl boty?"

"Černé."

"Oholený?"

"Ano. Myslíte, jestli nenosí vousy?"

"Ano."

"Vousy tedy neměl, ale zarostlý byl."

"Tak, tak... Měl nějaký prsteny?"

"Nevšiml jsem si žádného."

"Nátělník?"

"Neměl."

"Není divu v tomhle horku... Mohu si od vás zavolat, doktore?"

"Prosím, poslušte si. Myslíte, že to byl ten člověk?"

"Myslím, že jo," řekl Willis. "Krucinál, já myslím, že jo." Nervózní člověk se potí, i když teploměr neukazuje třicet pět stupňů ve stínu.

Potní póry jsou i na koncích prstů. Pot, který vylučují, obsahuje 98,5 procent vody a 0,5 až 1,5 procenta pevných látek. Tyto pevné látky jsou z jedné třetiny anorganické - hlavně sůl - a ze dvou třetin organické, převážně močovina, bílkoviny, kyselina mravenčí, máselná a octová.

Se sekretem z potních žlázek na koncích prstů se mísí prach, špína a mastnota.

Pot se rychle spojuje s těmito látkami a zanechává pak jemnou vrstvičku na všem, čeho se člověk dotkne.

Muž podezřelý z vraždy se dotkl hladkých chromovaných držadel v ordinaci doktora Russela.

Laboratorní technikové poprášili skryté otisky prstů obvyklým prostředkem. Přebytný prach spadl na list papíru.

Otisky pak lehce oprášili pštrosím pérem, a nakonec ofotografovali.

Z horní plochy držadel získali dva dobré otisky palců a ze spodní strany dobré otisky druhých článků ostatních prstů.

Poslali je do identifikačního oddělení, aby se tam podívali hoši do kartotéky. Nic. Otisky šly tedy do FBI. A

detektivové 87. revíru zatím seděli a čekali.

Mezitím navštívil doktora Russela policejní kreslíř. Vyslechl si lékařův popis a začal kreslit portrét podezřelého. Měnil ho podle toho, jak mu doktor Russel radil: - "Ne, ten nos je příliš dlouhý, ano, to je lepší. Pokuste se ret na tomto místě trochu zaoblit, ano, ano, to je ono." - Tak nakonec vznikla kresba, jež se shodovala se vzpomínkou doktora Russela na muže, kterého vyšetřoval. Obraz byl zaslán do všech městských deníků a do všech televizních stanic v celé oblasti i se slovním popisem hledaného muže.

Zatím detektivové čekali na zprávu FBI. Čekali i příští den. Willis se díval na kresbu na první stránce jednoho z ranních listů.

Titulek vyzýval: Neviděli jste tohoto muže? "Nevypadá špatně," řekl Willis.

"Celý náš Hezounek Krajak," řekl Carella. "Ne, myslím to vážně."

"Může vypadat jako Adonis, ale je to hovado," řekl Carella. "Doufám, že mu ta pracka upadne."

"Bylo by dobře," řekl Willis suše.

"Kde je, u všech čertů, ta federální zpráva?" ptal se Carella popuzeně. Celé ráno odpovídal na telefonické hovory, na hlášení občanů, kteří oznamovali, že viděli vraha. Každý hovor samozřejmě musel zaznamenat, ale vrah se podle těch zpráv vyskytoval současně ve všech končinách města. "Tihle pomocníci spravedlnosti jsou rychlí."

"To tedy jsou," řekl Willis. "Jdu se podívat k poručíkovi." Jen jdi," řekl Willis.

Carella zamířil k poručíkovým dveřím. Zaklepal, a když Byrnes zavolal: "Dále," vstoupil do jeho kanceláře. Byrnes právě telefonoval. Dal Carellovi znamení, aby zůstal. Kývl na pozdrav a mluvil dál: "Ale Harrieto, nic špatného na tom nevidím."

Poslouchal trpělivě její odpověď. "Ano, ale..."

Carella šel k oknu a díval se do parku. "Ne, nevidím žádný důvod, proč..."

Tak je to v manželství, myslel si Carella. Pak si vzpomněl na Teddy. Ale u nás to bude jiné.

"Harrieto, nech ho, ať jde," řekl Byrnes. "Je to hodný chlapec a nic neprovede. Ručím ti za to. Vždyť je to jen zábavní park." Byrnes si trpělivě vzdychl.

"Dobře, miláčku," slyšel Carella dál. "Ještě nevím nic jistého. Čekáme na federální zprávu. Než půjdu domů, zavolám ti. Ne, nic zvláštního. Na jídlo nemám ani pomyšlení, je strašně horko. Ano, miláčku, na shledanou."

Zavěsil. Carella se vrátil od okna.

"To jsou ženský," řekl Byrnes, ale bez trpkosti. "Můj syn si chce dnes večer s kamarády vyjet do zábavního parku.

Matka ho nechce pustit. Nechápe, proč by tam měl chodit uprostřed týdne. Říká, že četla v novinách, jak se tam kluci v noci rvou. Pro Petra je to ale jen zábavní park. Vždyť je mu sedmáct." Carella přikývl.

"Když budeš děti pořád hlídat, budou se cítit jako ve vězení. Že se tam pár kluků popere, no bože. Náš ví, jak se tomu vyhnout. Je to dobrý chlapec. Viděl jsi ho přeci, Steve?"

"Ano," řekl Carella. "Vypadá velmi rozumně."

"Jistě, to říkám Harrietě taky. Ale nic platno! Tyhle matky by pořád držely dítě na pupeční šňůře. Jedna žena nás vychovala, a když dospějeme, dostane nás zase druhá."

Carella se usmál. "Úplný spiknutí."

"Někdy mi to tak připadá," řekl Byrnes. "Ale co bychom dělali bez nich, hochu?" Potřásl smutně hlavou, muž polapený ženským klínem.

"Něco nového z federálu?" zeptal se Carella. "Ne, ještě ne. Propána, ať už je po tom."

"Hmmm."

"Snad bysme si zasloužili, aby to už skončilo, ne?" zeptal se Byrnes. "Nadřeli jsem se jako koně. Mohlo by toho být dost."

Někdo zaklepal na dveře. "Dále," řekl Byrnes.

Vstoupil Willis s obálkou v ruce. "Právě to došlo, pane poručíku," řekl.

"Z FBI?"

"Ano."

Byrnes přijal zprávu. Spěšně roztrhl obálku a vytáhl složený přípis.

"Krucinál!" vybuhl. "Krucinál, krucinál, krucinál!"

"Je to špatný?"

"Nic o něm nemají!" křičel Byrnes. "Krucinál! K čertu se vším!"

"Ani vojenský papíry?"

"Nic. Ten gauner je zřejmě zproštěn vojenský služby!"

"Víme o něm všechno," vybuhl Willis a začal přecházet po místnosti. "Víme, jak vypadá, jak je vysoký, kolik váží, jakou má krevní skupinu, kdy ho naposled stříhali a jak velkou má douru do zadnice." Bouchl si pěstí do dlaně.

"Nevíme jen jedno, kdo to je! Kdo je to, hergot!"

Ani Carella, ani Byrnes neodpověděli.

Téže noci dopravili na oddělení pro mladistvé provinilce Miguela Aretta. Policie ho zadržela jako jednoho z chybějících Groverů. Nedalo mnoho práce zjistit, že Miguel postřelil malorážním revolverem Berta Klinga.

Miguel měl tenkrát večer, kdy to Kling chytil, revolver v kapse. Když vůdce party Rafael Desanga, zvaný Párač, řekl členům party, že se v jejich rajónu potlouká chlapík, který se moc vyptává, šli si to s ním vyřídit a Miguel se přidal.

Když potom chlapík - nebo ten, koho za něj považovali - vytáhl před restaurací revolver, vytáhl i Miguel bouchačku a střílel po něm.

Bert Kling ovšem nebyl jejich člověk. Byli nemile překvapeni, když se dověděli, že je to detektiv. Tak se Miguel Aretta octl v nápravném zařízení pro mladistvé a jeho vychovatelé se snažili proniknout pod povrch jeho duše, aby jeho případ příznivěji vysvětlili, až bude stát před soudem pro mladistvé.

Miguelovi Arettovi bylo patnáct. Zřejmě se ještě nevyznal ve světě.

Ale pravému chlapíkovi, reportéru Cliffu Savageovi, bylo třicet sedm a měl už se v něm vyznat líp.

Jenže Savage byl hlupák.

20

Když Carella vyšel příštího dne ve čtyři hodiny odpoledne z policejní budovy, Savage na něj čekal.

Měl hnědý italský hedvábný oblek, zlatou vázanku a hnědý slamák s bledě žlutou stuhou. "Budte zdravý," pozdravil hned u vrat.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se Carella. "Vy jste detektiv?" zeptal se novinář.

"Jestli máte nějakou stížnost," řekl Carella, "předějte ji seržantovi u přepážky. Mám po službě."

"Mé jméno je Savage."

"Ach tak," řekl Carella a podíval se kysele na reportéra. "Jste taky členem bratrstva?" zeptal se Savage. "Jakýho?"

"Bratrstva proti Savageovi. Theta Pi Xi."

"Já sám jsem Fi Beta Kappa," řekl Carella. "Opravdu?"

"Ne," řekl Carella a zamířil k svému vozu. Savage ho následoval.

"Chtěl jsem jen říct, že jste na mne taky nevrlý," odpověděl Savage.

"Strkáte nos, kam nemáte," řekl Carella. "Kdybyste to nedělal, neležel by jeden detektiv v nemocnici a jeden výrostek by neseděl ve vazbě a nečekal na soud. Co ode mne chcete? Abych vám připnul medaili?"

"Když nějaký výrostek po někom střílí, zaslouží za to svůj díl."

"Asi by na nikoho nestřílel, kdybyste byl za nima nelez."

"Jsem reportér. Má práce je shánět fakta."

"Poručík mi řekl, že s vámi hovořil o tom, jestli by některá parta výrostků mohla mít na svědomí ty vraždy. Pokud vím, ta možnost se mu zdála krajně nepravděpodobná. Ale vy jste šel po té stopě na svou pěst a strkal prsty do horkého. Uvědomujete si, že Kling mohl být zabit?"

"Jenže nebyl. Ale uvědomujete si, že já jsem mohl být zabit?" řekl Savage.

Carella se zdržel poznámky.

"Kdybyste vy policisti víc spolupracovali s tiskem..." Carella se zastavil. "Poslyšte," řekl, "co tady vůbec pohledáváte? Chcete nám nadělat další potíže? Jestli vás někdo z Groverů pozná, budeme mít dalšího nebožtíka. Proč

radši nezalezete do své redakce a nenapíšete sloupec do černý kroniky?"

"Váš humor..."

"Nepokouším se vtipkovat," řekl Carella, "ani mě obzvlášť netěší tu s vámi mluvit. „Skončil jsem službu. Jdu se domů vysprchovat a pak mám schůzku se snoubenkou. Teoreticky jsem ve službě celých čtyřadvacet hodin, všechny dny v týdnu, ale naštěstí nepatří k mým povinnostem poklonkovat každému pisálkovi od novin."

"Pisálkovi?" Savage se do krve urazil. "Tak poslyšte..."

"Herdek, co ode mne chcete?" zeptal se Carella.

"Chci si s vámi pohovořit o těch vraždách."

"Já nechci."

"Proč?"

"Jste horší než štěnice."

"Jsem novinář, a fachman k tomu. Proč si se mnou nechcete o vraždách promluvit?"

"Jsem ochoten si o nich vyprávět s někým, kdo chápe, o čem je řeč."

"Dovedu poslouchat," řekl Savage.

"Zajisté, jako jste si chtěl pěkně poslechnout Párače Desangu."

"Ovšem, to jsem udělal chybu. Rád ji přiznám. Myslel jsem, že čin spáchala ta parta chuligánů, ale bylo to jinak. Teď už víme, že to byl dospělý. Ale co o něm víme víc? Známe důvod, proč vraždil?"

"Chcete se mě takhle držet celou cestu domů?"

"Raději bych vás pozval na skleničku," řekl Savage. Vyčkávavě si Carellu měřil a detektiv nabídku zvažoval.

"Dobrá," řekl.

Savage mu podal ruku. "Kamarádi mi říkají Cliff. Ještě neznám celý vaše jméno."

"Steve Carella."

Potřásl si rukama. "Těší mě, že vás poznávám. A teď se napijme."

V porovnání s horkem venku byl v baru chládek jako v kostele. Objednali si nápoje a pak se usadili v malém boxu při levé straně.

"Chci jen vědět," řekl Savage, "co si o tom myslíte."

"Já osobně nebo můj úřad?"

"Ovšemže vy osobně. Neočekávám, že byste mluvil i za vaše oddělení."

"Má to být pro tisk?" zeptal se Carella.

"Rozhodně ne. Chci si jen porovnat svoje představy s vašimi. Až bude jednou případ rozřešen, ukáže se, že jsme měli mnoho společných názorů. Abych mohl dobře konat svou práci, musím se seznámit s každým hlediskem, kterým se řídí váš postup."

"Laik asi těžko porozumí všem stránkám policejního pátrání," řekl Carella.

"Ovšem, ovšem. Ale mohl byste mi aspoň říct, co si myslíte vy?"

"To můžu. Ale nesmíte to uveřejnit."

"Čestný slovo," řekl Savage.

"U nás si moc nepotrpíme na to, aby si jednotliví detektivové získávali slávu..."

"Ani slovo z našeho rozhovoru se nedostane do tisku," řekl Savage. "Věřte mi."

"Co vás zajímá?"

"Víme, jak se to stalo, kdy se to stalo," řekl Savage. "Ale jaký byl motiv činu?"

"Každý detektiv v tomhle městě by rád slyšel odpověď na tuhle otázku," řekl Carella.

"Snad šílenec?"

"Snad."

"Je to váš názor?"

"Ne. Někteří z nás si to myslí. Já ne."

"Proč ne?"

"Jen tak."

"Máte nějaký důvod?"

"Ne, jen pocit. Když pracujete na nějakém případu od samého začátku, začnete mít určitý cit. Prostě nevěřím, že by tu věc měl na svědomí maniak."

"A v co věříte?"

"No, mám několik teorií."

"Jaký například?>"

"Raději bych o nich teď nemluvil."

"Aspoň něco, Steve."

"Víte, práce policie je jako každá jiná - rozdíl je jen v tom, že máme co dělat se zločinem. Jestliže se zabýváte dovozem a vývozem, opíráte se o určitý dohady a jiný odmítáte. Totéž je u nás. Když máte nějaký tušení, nevyděláte na něm milion, dokud si to neověříte."

"Máte tedy tušení, který si chcete ověřit?"

"Není to ani tušení. Je to jen nápad."

"Jaký nápad?"

"Úvaha o motivu?"

"A co soudíte o motivu?"

Carella se usmál. "Vy jste ale dotěrný chlap."

"Jsem dobrý reportér. Už jsem vám to říkal."

"Dobrá, podívejme se na to tedy. Ti muži byli policisti. Tři za sebou byli zavražděni. Jakej z toho plyne jednoduché závěr?"

"Že někdo nemá rád policisty."

"Správně. Je to nepřítel policistů." "To je tedy váš názor?"

"Svlíkněte jim uniformy. Koho budete mít před sebou?"

"Neměli přece na sobě uniformy. Žádný z nich nebyl uniformovaný policista."

"Vím. Mluvil jsem jen obrazně. Chtěl jsem, abyste je viděl jen jako obyčejný občany. Ne jako policisty. Co vám potom vyplyne? Jistě to nebyl nepřítel policistů."

"Ale přesto to byli policisti!"

"Především to byli lidi. Náhodou a druhotně to byli detektivové."

"Máte tedy pocit, že důvod vraždy nemá nic společného s tím, že byli policisti?"

"Snad. Proto se musím dostat hloub ke kořenu věci."

"Asi vám příliš nerozumím."

"To je tak," řekl Carella. "Znali jsme dobře všechny ty tři muže, denně jsme spolu pracovali. Byli policisti. Ale znali jsme je jako policisty. Neznali jsme je jako lidi. Možná, že byli zabiti proto, že byli lidi, a ne proto, že byli policisti."

"To je zajímavý," řekl Savage.

"To znamená ponořit se do jejich soukromých životů. Nebude to legrace, protože vrah si nevybíral ledajaký oběti."

"Myslíte například..." Savage se zarazil. "Nu, dejme tomu,

že Reardon měl poměr s nějakou ženou nebo že Foster sázel na koně nebo že Bush bral peníze od nějakého podvodníka - tak asi?"

"V krajním případě."

"A tyto jejich činnosti byly nějak vázány na jedinou osobu, která z nějakého důvodu potřebovala, aby byli mrtví. Asi to chcete říct?"

"Je to trochu komplikovaný," řekl Carella. "Nejsem si jist, že jejich smrti spolu souvisejí tak jednoduše."

"Ale víme, že táž osoba zabila všechny tři detektivy."

"Ano, tím jsme si jistý."

"Pak jsou smrti ve vzájemné souvislosti."

"Ovšem, v jistém smyslu ano..." Carella pokrčil rameny. "Je těžký s váma o tom hovořit, protože vlastně nevím, o čem mluvím. Mám jen určitý nápad, to je všechno. Myslím, že motiv byl někde hlouběji než v jejich služebních odznacích."

"Chápu to," vzdychl Savage. "Ale můžete se utěšit tím, že snad každé detektiv v tomto městě má svůj nápad, jak případ řešit."

Carella přikývl. Nerozuměl přesně, co má Savage na mysli, ale nechtěl se pouštět do další debaty. Podíval se na hodinky. "Musím už jít," řekl. "Mám schůzku."

"S děvčetem?"

"Ano."

"Jak se jmenuje?"

"Teddy. Správně Theodora."

"A jak příjmením?"

"Franklinová."

"To je hezký jméno," řekl Savage. "Je to vážná známost?"

"Už hodně vážná."

"A o své myšlence, o motivu těch vražd," zeptal se Savage, "jste mluvil se svými představenými?"

"Ovšemže ne. Nemůžete přece hned přetřásat každé náhodné nápad. Nějaký čas se jím zabýváte, a když zjistíte, že je slibnej, pak ho přednesete."

"Rozumím. A mluvil jste o své myšlence s Teddy?"

"S Teddy? Proč, ne, zatím ne."

"Myslíte, že by s váma souhlasila?"

Carella se rozpačitě usmál. "Věří, že všechno, co dělám, je správný."

"Zdá se, že to je skvělá dívka."

"Nejlepší, jakou znám. Raději půjdu, abych o ni nepřišel."

"Rozhodně," řekl Savage s pochopením. Carella se podíval znovu na hodinky. "Kde bydlí?"

"Na Riverheadu," řekl Carella.

"Theodora Franklinová z Riverheadu," řekl Savage. "Ano."

"Děkuju vám za váš výklad."

Carella vstal. "Pamatujte, že nic z toho nesmíte dát do tisku," řekl.

"Ovšemže ne," ujistil ho Savage. "Děkuju za skleničku."

Potřásl si rukama. Savage zůstal ještě v boxu a objednal si ještě jednou Toma Collinse. Carella se šel domů vysprchovat a oholit na schůzku s Teddy.

Když otevřel dveře, jeho dívka byla už krásně oblečená. Ustoupila, aby ji uviděl v celé nádheře. Měla na sobě bílý lněný oděv, bílé vyplétané střežičky, na límečku brož s rudým kamenem a v uších oválné šarlatové náušnice, odpovídající barvou špendlíku.

"Škoda, že jdu tak pozdě," řekl. "Doufal jsem, že tě stihnu ještě v nedbalkách."

S úsměvem udělala pohyb, jako by si chtěla rozepnout šaty. "Máme zamluvený místa," řekl.

"Kde?" zeptala se pouhým výrazem obličeje. "U Lum Fonga."

Nadšeně přikývla.

"Kde máš rtěnku?" zeptal se.

Zasmála se, šla k němu a Steve ji stiskl v náručí a políbil, ale Teddy se na něj pověsila, jako by odjížděl v nejbližších minutách na Sibiř.

"Pojďme," řekl.

Čínská restaurace byla známá skvělým jídlem a exotickou výzdobou. Carellovi jídlo samo nestačilo k spokojenosti.

Když večeřel v čínské restauraci, chtěl mít co nejdokonalejší čínskou atmosféru. Neměl rád tu nabubřelou, plyšovou nádhru večeří na Culverově.

Objednali si wontonovou polévku se smaženou zeleninou, krevety, jehněčí žebírko na rožni, kuře v Hon-Šu-Gai, dušené hovězí a sladké vepřové s kořeněnou omáčkou. Wontonová polévka křoupala smaženou čínskou zeleninou, sladkým bílým hráškem, jedlými kaštany, houbami a kořínky, které by Carella při nejlepší vůli nedovedl všechny ani pojmenovat. Byly dohněda osmažené a polévka měla silnou kořenitou příchut'. Při jídle skoro nemluvili. Vybírali maso z ráčků a pak se pustili do šťavnatých opečených žebírek.

"Znáš tu knihu o jehněčím?" zeptal se. "Hotová dizertační práce..."

Teddy přikývla a obírali dál žebírka. Kuře v Hon-Šu-Gai bylo kouzelně křehké. Snědli je celé. Už jim na hovězí sotva zbývalo místo v žaludku, a když přišel číšník Charlie, aby odnesl talíře, vyčítavě se na ně podíval, protože pár chutných kostek nedojedli.

V kuchyni pro ně nakrájel veliký ananas. Vnější slupku mohli odvinout jako stuhu a pod ostatním povrchem se objevila zralá žlutá dužina, která již byla rozkrájena na příčné řezy. Stačilo jen klást na talíř jeden tenký plátek ze druhým. Pili čaj, vdechovali jeho teplo i vůni, sytí a spokojení odpočívali.

"Co bys řekla devatenáctému srpnu?" Teddy pokrčila rameny.

"Je to sobota. Chceš se vdávat v sobotu?"

"Ano," řekly její oči.

Charlie jim přinesl koláčky pro štěstí a novou konvičku čaje. Carella rozlomil svůj koláček. Ještě než přečetl předpověď na proužku papíru, řekl: "Znáš anekdotu o člověku, který si taky jednou rozlomil koláč štěstí v čínské restauraci?"

Zavrtěla hlavou.

"Stálo tam: Varuj se polévky! Přítel."

Teddy se zasmála a pokynula mu, aby přečetl svůj nápis. Carella četl nahlas:

"Jsi nejšťastnější člověk na světě. Oženíš se s Theodorou Franklinovou."

Naznačila veselé překvapení a vzala mu papírek. Bylo na něm napsáno: "Máš šťastnou ruku."

"S tebou," řekl.

Teddy se zasmála a otevřela svůj koláček. Přes tvář ji přelétla chmura.

"Co tam je?" ptal se Carella. Zavrtěla hlavou.

"Ukaž!" Chtěla před ním věštbu schovat, ale vzal jí papírek z ruky a přečetl ho.

"Až bude Leo řvát - nespí."

Carella hleděl na proužek papíru. "Není to na kuchyň trochu divné?" řekl. "Co to znamená?" Chvilku přemýšlel.

"Ovšem, Leo. Leo, to je lev. To jsou asi nějaké oslavy od 22. července do srpna?"

Teddy přikývla:

"Pak je smysl jasný. Až budeme svoji, naspíš se víc než dost." Usmál se a nepokoj vyprchal Teddy z očí. Přikývla a pak natáhla přes stůl ruku k jeho dlaní.

Rozlomený koláč zůstal ležet stranou a vedle něho stočený proužek papírku.

21

Muž, který řval, se nejmenoval Leo. Jmenoval se Peter.

Příjmením Byrnes. A řval.

"Co je to za blbce, ten Carella?"

"Co se děje?"

"Podívejte se na čerstvý vydání toho... zatraceného plátku!" křičel a ukazoval na večerník na svém stole. "4. srpna!"

"Lev," pomyslel si Carella. "Co... co se stalo, poručíku?"

"Co se stalo?" křičel Byrnes. "CO SE STALO? Kdo ti dovolil

žvanit nějaký pitomosti tomu idiotovi Savageovi?"

"Cože?" "Degradujeme detektivy na obyčejný policajty, když žvaní takový nesmysly, jako je tohle..."

"Savage? Ukaž mi to!" lekl se Carella.

Byrnes mu vztekle hodil večerník. "Detektiv nevěří pátracímu oddělení," křičel. "To je titulek! DETEKTIV NEVĚŘÍ PÁTRACÍMU ODDĚLENÍ. Co se ti stalo, Carello, pálí tě u nás bydlo, či co?"

"Počkej, musím se na to podívat..."

"A pod tím hned: MOŽNÁ ŽE ZNÁM VRAHA, ŘÍKÁ DETEKTIV."

"Možná...!"

"Tohle jsi řekl- Savageovi?"

"Že vím, kdo je vrah? Ovšemže ne. Proboha, Pete..."

"Neříkej mi Pete! Přečti si ten zatracený článek!"

Carella vzal do ruky noviny. Z nějakého důvodu se mu třásla ruka.

Opravdu, článek byl na čtvrté straně a měl titul: DETEKTIV NEVĚŘÍ PÁTRACÍMU ODDĚLENÍ, MOŽNÁ ŽE ZNÁM VRAHA, ŘÍKÁ DETEKTIV "Ale to je..."

"Čti!" rozkázal Byrnes.

V baru byl chládek a šero.

Seděli jsme proti sobě, detektiv Stephen Carella a já. Pohrával si se svou sklenkou a přitom jsme mluvili o spoustě věcí, ale nejvíc o poslední vraždě.

"Mám určitou představu, kdo zabil ty tři detektivy," řekl Carella. "Je to ovšem něco, o čem člověk nemůže mluvit se svými představenými. Nepochopili by to."

A tak zazářil první paprsek naděje v záhadě, nad kterou se zastavily i nejzkušenější mozky v kriminálním oddělení Sever a která svázala ruce i tvrdohlavému a domýšlivému poručíkovi Petru Byrnesovi z 87. revíru.

"Nemohu vám zatím o tom mnoho povědět," řekl Carella, "protože pořád ještě pátrám. Ale ta teorie o nepříteli policie je úplně špatná. Je v tom něco, co se týká osobního života těch tří mužů, tím jsem si jist. Vyžaduje to pernou práci, ale přijdem věci na kloub."

Tak mluvil včera odpoledne detektiv Carella v baru uprostřed policejního revíru. Je to plachý, skromný člověk, muž, který "nehledá slávu", jak sám řekl.

"Práce policie je jako každá jiná," řekl mi, "až na to, že máme co dělat se zločinem. Když máte nějaké tušení, jdete za ním. Když se ukáže správné, sdělíte je svým představeným. Třeba vás vyslechnou, třeba taky ne."

Z toho důvodu svěřil svoje 'tušení' jen své snoubence, půvabné mladé Theodoro Franklinové, dívce z Riverheadu.

Slečna Franklinová cítí, že Carella nemůže být "na špatné stopě", a je jista, že případ rozřeší, třebaže pátrací oddělení zatím jen příliš dlouho tápe.

"U hloubi případu je určitý systém," řekl Carella, "a tento systém vede k našemu vrahovi. Musíme pátrat pečlivěji. Je to nyní jen otázka času."

Seděli jsme v chladném příšerí baru a já jsem cítil, jaká síla vyzařuje z tohoto muže, který má odvahu jít za tím případem i proti teorii o nepříteli policie, kterou přijaly suchopárné mozky lidí, mezi nimiž pracuje.

Věřím, že tento muž najde vraha.

Tento muž zbaví město neustálého strachu, hrůzy před neznámým vrahem, který se plíží ulicemi se smrtonosnou automatickou pětačtyřicítkou v zkrvavené dlani. Tento muž...

"To je děsný," mumlal Carella.

"Máš pravdu," odpovídal Byrnes. "Ale co teď?"

"Tohle jsem nikdy neřek, aspoň ne takhle! A slíbil, že to nepřijde do tisku." Carella náhle vybuchl.

"Kde je jeho telefon? Budu toho lumpa žalovat pro urážku na cti. Něco takového si přece nemůže..."

"Uklidni se," řekl Byrnes.

"Proč do toho zatahoval Teddy? Chce, aby dělala návnadu tomu idiotovi s pětačtyřicítkou? Zbláznil se?"

"Uklidni se," opakoval Byrnes.

"Já se mám uklidnit? Nikdy jsem neřek, že vím, kdo je vrah! Nikdy..."

"Co jsi řekl?"

"Jen tolik, že mám určitou myšlenku, na který chci ještě dál pracovat."

"A jaká je to myšlenka?"

"Že ten chlap možná vůbec nešel po policistech. Že šel po nich jen jako po lidech. A možná že ani to ne. Třeba šel jen po jednom muži."

"Po kterém?"

"Jak to mohu vědět? Proč jen tam uvedl Teddy? Proboha, kam dal ten chlap rozum?"

"On ho nikdy neměl."

"Poslyš, chtěl bych se podívat za Teddy. Kdoví..."

"Kolik je hodin?" zeptal se Byrnes.

Carella se podíval na hodiny. "Čtvrt na sedm."

"Počkej do půl. Až se Havilland vrátí od večere."

"Jestli toho žurnalistu ještě jednou potkám," sliboval Carella, "roztrhnu ho jak hada."

"Nebo mu aspoň dej kopačky," poznamenal pomstychtivě Byrnes.

Muž v černém obleku stál před dveřmi a poslouchal. Z pravé kapsy kabátu mu čouhal složený večerník.

Z bytu se neozýval ani hlásek.

Dobře si v novinách přečetl jméno Theodory Franklinové, zatelefonoval na evidenční oddělení v Riverheadu a tak získal adresu. Chtěl si s tou dívkou promluvit. Chtěl se dovědět, kolik toho Carella o něm ví. Musí se to dovědět.

Je tam moc tiše, říkal si. Copak asi dělá?

Opatrně vzal za kulatou kliku. Otáčela se, ale nic víc. Dveře byly zamčeny.

Uslyšel kroky. Chtěl odstoupit, ale už bylo pozdě. Sáhl do kapsy pro pistoli. Dveře se otevřely.

A v tu chvíli měl před sebou užaslou dívku. Byla moc hezká, s tmavými vlasy a hnědýma očima, na sobě bílý župan převázaný šňůrou. Místy na něm bylo vidět vlhké skvrny. Usoudil, že právě vyšla z koupelny. Pohlédla mu do tváře a pak na pistoli v ruce. Otevřela ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek. Pokusila se přibouchnout dveře, ale strčil do mezery nohu a odtlačil je.

Ustupovala před ním do pokoje. Zavřel dveře a zamkl je. "Slečna Franklinová?" zeptal se.

Poděšeně přikývla. Viděla na předních stránkách novin jeho portrét a viděla i kresbu ve všech televizních programech. Nepochybovala, že je to muž, po kterém Steve pátrá.

"Můžeme si trochu pohovořit?" zeptal se.

Jeho hlas zněl čistě, skoro příjemně. Dobře vypadal, proč zabíjel ty policisty? Proč tenhle člověk...?

"Slyšela jste mě?" zeptal se.

Přikývla. Mohla mu odzírat slova z rtů, rozuměla všemu, co říkal, ale...

"Co ví váš přítel?" zeptal se.

Držel pětáctýřičítku volně v ruce, jako by byl už zvyklý na její smrtelnou sílu, jako by ji považoval spíš za hračku než za nebezpečnou zbraň.

"Co je s vámi, máte strach?"

Dotkla se rukama rtů a rozevřela dlaně, naznačujíc, že to je marné.

"Co je vám?" Opakovala gesto.

"Pojďte," řekl, "a mluvte, proboha. Přece nejste tak polekaná."

Znovu opakovala své gesto a zavrtěla k tomu hlavou. Díval se na ni zvědavě.

"K čertu," řekl konečně, "vždyť ona je němá!" Dal se do smíchu. Smích naplnil byt a odrážel se ozvěnou od stěn.

"Nemá! No tohle jsem nečekal! Nemá!" Najednou se přestal smát. Pozorně se na ni zadíval. "Doufám, že se mnou něco nehrajete?"

Zavrtěla prudce hlavou. Sáhla si na výstřih župánku a přitáhla si jej těsněji.

"Noviny říkají, že už má stopu. Ví něco o mně? Má nějaký tušení, kdo jsem?"

Znovu zavrtěla hlavou. "Nevěřím vám."

Přikývla a snažila se ho přesvědčit, že Steve nic neví. O jakých novinách to mluví? Co myslel?

Rozevřela ruce, naznačovala, že nemá o ničem tušení, a doufala, že jí porozumí.

Sáhl do kapsy a hodil jí noviny.

"Strana čtyři," řekl. "Čtete. Musím si sednout. To zatracený rameno..."

Posadil se a namířil na ni pistolí. Otevřela noviny a četla článek. Vrtěla při četbě záporně hlavou.

"Co tomu říkáte?" zeptal se.

Vrtěla dál hlavou. Ne, to není pravda. Ne, Steve by nic takového neřekl. Steve by...

"Co vám tedy řekl?" zeptal se muž.

Její oči se prosebně rozšířily. Nic, neřekl mi nic. Noviny píšou...

Hodila večerník na zem. Jsou to lži? Co?"

Ano, přikývla.

Přimhouřil víčka. "Noviny nelžou," řekl. Lžou, lžou!

"Kdy k vám přijde?"

Stála nehnutě a snažila se ovládat svůj obličej, aby muži s pistolí nic neprozradila.

"Je už na cestě?" Zavrtěla hlavou.

"Lžete. Vidím vám to na obličejí. Už jde k vám, co?" Vyrasila ke dveřím. Chytil ji za paži a odstrčil ji.

Župan se jí vyhrnul, když padala na zem. Rychle si ho stáhla a hleděla na muže.

"Podruhý to nezkoušejte," řekl.

Těžce oddechovala. Měla pocit, že v tom muži je svinuté ocelové pero, které ho vymrští ke dveřím, jakmile Steve otevře.

Ale řekl, že nepřijde před půlnocí. To jí řekl a do půlnoci teď zbývá ještě spousta hodin. Za tu dobu...

"Vy jste zrovna vyšla ze sprchy?" zeptal se. Přikývla.

"To jsou pěkný nohy," řekl. Teddy cítila, jak se na ni dívá. "Ženský," povzdychl si filozoficky. "Co máte pod tím župánkem?" Oči se jí rozšířily.

Začal se smát. "Právě to, co jsem si myslel. Pěkný. Tak se nejlíp překoná vedro. Kdy přichází Carella?"

Neodpověděla. "V sedm, v osm, v devět? Je dneska ve službě?" Pozoroval ji. "Nic mi neřeknete? Asi to má do půlnoci? Jistě, jinak by už byl u vás. Můžeme si tedy udělat pohodlíčko. Budem dlouho čekat. Máte tu něco k pití?"

Teddy přikývla.

"Copak máte, džin, žitnou, koňak?" Díval se na ni. "Džin? A máte k němu tonik? Ne? Jenom sodovku? Dobře, namíchejte mi jednu Collinse. Hej, kam jdete?"

Teddy naznačila, že jde do kuchyně.

"Půjdu s váma," řekl. Šel za ní do kuchyně. Otevřela lednici a vyndala láhev se sodovkou. Odklopila zátku.

"Nemáte čerstvou?" zeptal se. Byla k němu obrácena zády a neviděla tedy, že se ptá. Chytil ji za rameno a prudce ji otočil. "Ptal jsem se vás, jestli máte čerstvou láhev," řekl. Přikývla, sehnula se a vzala z dolní přihrádky plnou láhev.

Z krabice s ovocem vyndala citrón a pak šla k příborníku pro láhev džinu. "To jsou ženský," opakoval znova.

Do vysoké sklenice nalila dvě odlivky džinu. Lžičkou nasypala cukr a otevřela zásuvku.

"Počkat!" Uviděl nůž.

"Žádný hlouposti! Jen rozkrojit citrón!"

Rozkrojila citrón a vymačkala obě poloviny do sklenice. Pak do ní nalila do tří čtvrtin sodovku a vrátila se k ledničce pro led. Když byl nápoj hotový, podala mu ho.

"Udělejte jeden pro sebe," řekl. Zavrtěla hlavou.

"Řekl jsem, abyste si taky jeden namíchala! Nerad piju sám." Pokorně, s nechutí udělala nápoj i pro sebe.

"Pojďme zpátky do pokoje."

Když se vrátili, sedl si do křesla a bolestí mhouřil oči, než našel nejvhodnější pozici, jak si sednout, aby rameno

nebolelo. "Až zaklepe na dveře," řekl, "zůstanete sedět, rozumíte? Jděte a odemkněte už teď."

Šla ke dveřím a odemkla. A když teď věděla, že dveře jsou otevřené, a sotva Steve vstoupí, pohlédne do ústí pistole, cítila, jak ji roztrásá strach.

"Nač myslíte?" zeptal se jí.

Pokrčila rameny. Vrátila se a sedla si proti němu, oči stále upřené na dveře.

"Musím ho zabít, je vám to jasný?" řekl. Zděšeně na něj pohlédla.

"Teď už na tom nezáleží, rozumíte? O jednoho víc nebo míň. Bude to vypadat líp, co myslíte?"

Byla zmatená a ten zmatek se jí odrážel na tváři.

"Je to tak nejlepší," vysvětloval. "Jestli něco ví bude aspoň pokoj. A jestli neví nic, celou věc to ještě zpestří."

Narovnal se v křesle. "Ksaku, měl bych to rameno mít v obvazu. Co říkáte tomu všivému doktorovi? Byl to mizera, co?"

Myslel jsem, že se mají starat, aby člověka léčili."

Baví se jako jiní lidé, myslela si Teddy. Jen kdyby nemluvil tolik o smrti. Chce zavraždit Steva.

"Chystali jsme se do Mexika. Byli bychom odjeli dnes odpoledne, kdyby váš přítel nepřišel s tím svým krásným nápadem. Ale odjedeme ráno. Hned, jak tohle vyřídím." Odmlčel se. "Myslíte, že v Mexiku najdu nějakého dobrého doktora? Víte, co chci ještě v životě dokázat?" Prohlížel si pozorně její tvář. "Byla jste někdy zamilovaná?"

Dívala se na něj polekaně a zmateně. Nevypadal jako vrah. Přikývla.

"Do koho? Do toho detektiva?" Znovu přikývla.

"Tak to je ode mne hanebný." Zdálo se, že mu to je opravdu líto. "Je to hanebnost, miláčku, ale co se musí stát, ať se stane. Není jiná pomoc, uznáváte to? Chci říct, že od začátku, od samého začátku jsem nemoh nic jiného dělat. A když už se do něčeho dáte, musíte to dotáhnout až do konce. Teď jde jen o to, abych přežil, chápete? Čeho všeho je chlap schopen! Chápete to?" Odmlčel se. "Zabijela byste pro něj, řekněte?"

Váhala. "Abyste si ho zachovala, zabijela byste pro něj, řekněte?" opakoval.

Přikývla. "Opravdu? Tak vidíte." Zasmál se. "Nejsem vrah z povolání, to víte. Jsem mechanik. V tom se vyznám. Jsem dobrou mechanik. Myslíte, že najdu práci v Mexiku?"

Teddy pokrčila rameny.

"Přeci tam taky mají vozy.auta jsou všude. Později, až zas všechno utichne, vrátíme se do Států. Časem se na to zapomene. Ale chci vám hlavně vysvětlit, že nejsem zabiják. To si o mně nemyslete. Jsem správný chlap."

Očima říkala, že mu nevěří.

"Myslíte, že ne? Tak vám to vysvětlím. Někdy člověk nemá jiný východisko. Když se vám něco zdá beznadějný a někdo vám řekne, že se to dá ještě zařídit, chytete se toho. Než jsem zabil ty detektivy, nikdy jsem neublížil ani kuřeti. Myslíte, že se mi chtělo vraždit? Žít jsem chtěl, to je všechno. Jsou věci, který musíte udělat. Sakra, rozumíte mi? Vždyť jste němá." Seděla tiše.

"Ženská vám zalezla pod kůži. Některý jsou takový. Víte, byl jsem ve světě, hezky dlouho jsem byl ve světě. Měl jsem ženské, že byste to nespočítala. Ale tahle - ta je úplně jiná. Od začátku úplně jiná. Zalezla mi pod kůži. Do celého těla. Když se vám tohle stane, nemůžete jíst, spát, nic. Myslíte celý den jen na ni. A co vám zbývá, když nakonec pochopíte, že ji nemůžete mít, ledaže... ano... ledaže... k čertu, copak ho nežádala o rozvod? Je to moje vina, že ten chlap byl tak paličatý? Proto je teď pod drnem."

Teddy ho přestala sledovat. Oči jí sklouzly na dveře.

"A dva kamarády vzal s sebou." Díval se do sklenice. "To jsou ty konce. Měl mít rozum. Taková ženská... Sakra, pro takovou ženskou musí člověk udělat všechno. Všecko! Jak je s ní sám v pokoji, už musí..."

Teddy upřeně pozorovala knoflík u dveří. Najednou vstala, přitáhla si sklenici a chrstla ji mužovi do obličeje. Zuřivě vyskočil a namířil na ni pistoli.

"Pitomá děvko!" ječel. "Co to děláš?"

22

Carella vyšel z policejní budovy přesně v půl sedmé. Havilland se ještě nevrátil, ale on už nevydržel dál čekat. Po Savageově idiotském kousku nechtěl nechat Teddy už ani chvíli samotnou v bytě.

Rozjel se k Riverheadu, jak nejrychleji mohl. Světla na křižovatkách, signály, všechno mu bylo jedno. Pálila ho jediná myšlenka - v Riverheadu je muž s pětačtyřicítkou a děvče, které nemůže mluvit.

Když dojel k Teddyinu domu, podíval se vzhůru na okno. Záclony nebyly zatažené. Pokoj vypadal velmi klidně.

Trochu se mu ulevilo. Ale když vešel do domu a vyběhl po schodech, srdce se mu rozbušilo. Věděl, že by měl zachovat klid, ale nemohl setrást vtíravý pocit, že Savageův článek Teddy ohrozil.

Zůstal stát za dveřmi. Slyšel pravidelný bzukot, jako by uvnitř hrálo rádio. Sálh na kulatou kliku zámku. Začal jí jako vždycky pomalu otáčet. Očekával její kroky, neboť vždycky přiběhla, jakmile zahlédla jeho signál.

Zaslechl šoupnutí židle a pak někdo vykřikl: "Pitomá děvko! Co to děláš?"

Tak přece! Hmátl pro osmatřicítku a levou rukou rozrazil dveře.

Muž se otočil.

"Konečně...!" zvolal a vlastní zbraň svíral v dlani.

Carella střelil nízko a okamžitě se vrhl k zemi. Jeho první dvě rány zasáhly muže do stehna. Ten se zhroutil, padl na obličej a pětačtyřicítku mu vyletěla z ruky. Carella zajistil svou pistoli a chvíli čekal.

"Ty zvíře," sténal muž na zemi. "Ty zvíře."

Carella se zvedl. Sebral pětačtyřicítku a zastrčil ji do kapsy. "Vstaň," poručil raněnému. "Nic se ti nestalo, Teddy?"

Teddy zavrtěla hlavou. Prudce dýchala.

"Díky, že jsi mě varovala," řekl Carella. Obrátil se k ležícímu. "Vstaň!"

"Nemůžu, neřáde! Proč jsi po mně střílel? Proč jsi střílel? Proč jsi střílel?"

"Proč jsi zabil tři policisty?" Muž mlčel.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se Carella. "Mercer. Paul Mercer."

"Nemáš rád policisty?"

"Miluju je."

"Tak oč teda jde?"

"Můžete si to zjistit, jestli to byla moje pistole."

"Výborně," řekl Carella. "Nemáš žádnou naději, Mercere."

"Ta ženská mě do toho dostala," řekl Mercer a snědá tvář mu potemněla hněvem. "Ona je vrah! Já jenom mačkal spoušť. Řekla, že ho musíme zabít, že to jinak nejde. Ty ostatní jsme přibrali, aby to líp vypadalo, aby se zdálo, že tu řádí zabiják, co nenávidí policajty. To byl její nápad. Proč bych to měl vylízet sám?"

"Či nápad?" zeptal se Carella.

"Alicin," řekl Mercer. "Rozumíte... chtěli jsme, aby to vypadalo jako řádění nepřítele policajtů. Chtěli jsme..."

"Řádění to bylo," řekl Carella.

Když přivedli Alici Bushovou, měla na sobě šaty poklidného šedivého odstínu. Posadila se a zkrřížila nohy.

"Nemáte cigaretu, Steve?" zeptala se.

Carella jí podal cigaretu, ale nezapálil. Držela ji chvilku nedbale v ústech, až pochopila, že si musí zapálit sama.

Lhostejně škrtila zápalkou.

"Co k tomu řeknete?" zeptal se Carella.

"Co k tomu mám říct?" pokrčila rameny. "Je po všem, ne?"

"Vy jste ho asi pěkně nenáviděla. Musela jste ho do krve nenávidět."

"Vy jste tu režisér, já jenom herečka."

"Dejte si pozor na jazyk, Alice!" řekl Carella hněvivě. "Ještě jsem ženskou neuhodil, ale přísahám..."

"Jen klid," řekla mu. "Je po všem. Dostanete zlatou medaili a pak si..."

"Alice!"

"Co ode mě prokrista chcete. Abych se tu sesypala a brečela? Tak jsem ho teda nenáviděla! Nenáviděla jsem jeho pracky a nenáviděla jsem jeho rudý pačesy a vůbec všechno. To jste chtěl slyšet?"

"Mercer řekl, že jste žádala o rozvod. Je to pravda?"

"Ne, nežádala jsem o rozvod. Hank by byl nikdy nesouhlasil."

"Proč jste mu nedala možnost?"

"K čemu? Dal on mi někdy nějakou možnost? Pořád jsem byla zavřená v tom zatraceném bytě a čekala, až se vrátí z vyšetřování nějaký loupeže, nějaký rvačky nebo výtržnosti. Jakej je to život pro ženskou?"

"Když jste si ho brala, věděla jste, že je policista."

Alice neodpověděla.

"Mohla jste požádat o rozvod, Alice. Měla jste to zkusit."

"Nechtěla jsem, vy blázne, chtěla jsem, aby byl mrtvej!"

"To se vám podařilo. Je mrtev a dva další s ním. Máte asi radost."

Alice se najednou dala do smíchu. "Nedělám si s tím velký starosti, Steve."

"Ne. "V porotě jistě bude pár mužskejch." Odmlčela se. "Muži mě mají rádi."

V porotě bylo opravdu osm mužů.

Své rozhodnutí oznámili za pouhých šest minut.

Mercer plakal, když předseda poroty přečetl rozhodnutí a soudce vynesl rozsudek. Alice ho vyslechla s chladnou lhostejností, se vzpřímenými rameny a vztyčenou hlavou.

Porota shledala oba dva vinnými vraždou prvního stupně a soudce je odsoudil k smrti na elektrickém křesle.

Stephen Carella a Theodora Franklinová naslouchali 19. srpna vlastnímu verdiktu.

"Jestliže je někomu z obou snoubenců známa nějaká okolnost, jež by bránila zákonnému uzavření sňatku, nebo jestli někdo z přítomných může uvést námitku bránící zákonnému uzavření sňatku, nechť ji uvede hned na tomto místě."

Poručík Byrnes mlčel. Detektiv Hal Willis rovněž. Malý hlouček přátel a příbuzných přihlížel se zvlhlýma očima.

Oddávající úředník se obrátil ke Carellovi.

"Berete si, Stephene Louisi Carello, tuto ženu jako svou zákonnou manželku, abyste spolu žili ve stavu manželském? Budete ji milovat, ctít a pečovat o ni jako věrný manžel ve zdraví i nemoci, v dobrém i zlém a neopustíte ji, pokud budete živ?"

"Ano," řekl Carella. "Budu ji ctít a milovat až do smrti."

"Berete si, Theodoro Franklinová, tohoto muže za zákonného manžela, abyste s ním sdílela stav manželský? Budete ho milovat, ctít a opatrovat jako věrná manželka, pokud budete živa?"

Teddy přikývla. V očích měla slzy, ale přesto se nemohla ubránit úsměvu.

"Poněvadž jste oba projevili souhlas a dali jste ho najevo i před přítomnými svědky, považují si za čest prohlásiti vás nyní z moci svého úřadu a podle zákonů tohoto státu za manžele. Bůh žehnej vašemu svazku."

Carella ji vzal do náruče a políbil. Úředník se usmíval. -Poručík Byrnes hlučně odkašlával. Willis hleděl do stropu.

Všichni příbuzní a přátelé přišli Teddy políbit.

Carella měl v obličeji trochu přihlouplý úsměv. "Koukej, ať jsi brzo zpátky," řekl mu Byrnes. "Zpátky? Mám teď líbánky, Pete!"

"Jen se brzo vrať. Co bysme si bez tebe na revíru počali? Ty jsi jedinej detektiv v městě, který má odvahu něco udělat navzdory tomu natvrdlýmu pitomeci poručíku Byrnesovi..."

"Táhni k čertu," dal se Carella do smíchu.

Willis mu potřásl rukou. "Mnoho štěstí, Steve. Je to báječná holka."

"Děkuji ti, Hale."

Teddy se k němu vrátila. Vzal ji pod paží. "Tak my půjdeme," řekl přátelům.

Vyšli ze svatební síně. Byrnes je zamyšleně sledoval. "Je to výbornej detektiv," řekl. _ "To je," odpověděl Willis.

"Pojďme," řekl Byrnes, "podíváme se, co je zas novýho u nás."

Kráčeli spolu ulicí.

"Musím si koupit noviny," řekl Byrnes. Zastavili se u stánku a Byrnes si koupil výtisk Savageových novin. Zprávy o procesu už zmizely z předních stránek. Vytlačily je čerstvé, důležitější novinky.

Titulek na první straně oznamoval prostě:

KONEC HORKÉ VLNY MĚSTO OPĚT DÝCHÁ

Ed McBain

Nenávist

Z anglického originálu Cop Hater, vydaného nakladatelstvím Permabooks, New York, 1962.